

Sư Phụ (Hệ Liệt)

Contents

Sư Phụ (Hệ Liệt)	1
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	5
3. Q.1 - Chương 3	8
4. Q.1 - Chương 4	10
5. Q.1 - Chương 5	13
6. Q.1 - Chương 6	16
7. Q.1 - Chương 7: Vĩ Thanh	19
8. Q.2 - Chương 1	20
9. Q.2 - Chương 2	22
10. Q.2 - Chương 3	25
11. Q.2 - Chương 4	29
12. Q.2 - Chương 5	31
13. Q.2 - Chương 6	34
14. Q.2 - Chương 7	36
15. Q.2 - Chương 8	38
16. Q.2 - Chương 9	41
17. Q.2 - Chương 10	45
18. Q.2 - Chương 11: Vĩ Thanh	48

Sư Phụ (Hệ Liệt)

Giới thiệu

một tiên nữ, trăm ngàn năm vẫn thế thiên hạ đồn thổi nàng là một nữ duy nhất lúc bấy giờ có thể t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-phu-he-liet>

1. Q.1 - Chương 1

Khi ta sống đến lúc chẳng buồn đếm tuổi nữa, sư đệ cuối cùng của ta cũng cười hạc về Tây, ta tiến đưa xong, quay đầu nhìn lại, trước cửa núi phái Không Linh đệ tử quỳ đầy chín ngàn bậc thang, trong số đó, ngay cả đồ đệ của sư đệ cũng đã tạ thế không ít, mười người thì hết chín người phải gọi ta là Thái sư tổ bà bà rồi.

Hôm đó, ta quyết định thu một đồ đệ để cứu rỗi tâm linh bị xưng hô làm cho già cỗi của ta.

Vậy là ta thu nhận đại đồ đệ của mình.

Lúc đầu, vì chuyện ta thu đồ đệ, đám tiểu bối bận rộn đủ bề, ý đồ muốn ta chọn một người căn cốt tốt nhất trong ba vạn đệ tử để tiện bồi dưỡng thành người thành tiên tiếp theo, rặng rờ cho Không Linh môn.

Nhưng bất kỳ ai, bao gồm cả ta cũng không ngờ rằng, ta lại đào được đại đồ đệ của mình trong sào huyệt yêu quái.

Lúc đó nó bị đại điều yêu bắt về tổ đình ăn thịt, còn ta vừa khéo đang thèm nên đi đào trứng yêu quái, chưa mò được trứng đã mò được chân một đứa trẻ. Ta kéo nó ra, vừa nhìn đã chằm ngay căn cốt kỳ diệu vượt xa ba vạn đệ tử Không Linh môn của nó.

Lúc đó ta mừng rỡ như phát điên, một chưởng đập chết đại điều yêu đang kêu chí chóe bên cạnh, ôm đứa trẻ lên cây, ngay cả tên cũng chưa hỏi đã buột miệng nói: “Con có muốn làm đồ đệ của ta không?”

Nó chưa hết chấn kinh nhìn sang xác điều yêu chết trắng cứng bên cạnh, lại nhìn sang ta: “Đồ đệ là gì?”

Ta chưa từng thu đồ đệ, thật sự không biết đồ đệ là gì, nhưng những lúc thế này gạt trẻ con là quan trọng nhất, mắt ta đảo đảo: “Đồ đệ là tiểu bảo bối ta nâng niu thương yêu cho ăn ặc.”

“Cho ăn?”

“Ừm, sơn hào hải vị.”

“Cho mặc?”

“Ừm, lụa là gấm vóc.”

“Tiểu bảo bối...”

“Ừm ừm, tâm can bảo bối.” Ta đưa tay giúp nó chùi sạch bụi đất trên mặt, nó mở mắt nhìn ta, trong đôi đồng tử đen láy ngập tràn những tia sáng khe khẽ. Ta cũng hơi xót thương, đứa trẻ lớn chừng này rồi mà vừa đen vừa ốm, suýt chút nữa bị kéo vào tổ điều yêu ăn thịt mất, vậy mà cũng không ai cứu nó, ta nắm bàn tay nhỏ của nó, ngồi xuống nhìn nó, “Con làm đồ đệ của ta, sau này sẽ không để người hay yêu bắt nạt con nữa, ta sẽ bảo vệ con cả đời.”

Nó nhìn ta rồi đồng ý.

Ta phấn khởi kích động đưa nó về Không Linh, trên đỉnh Không Linh, ta tặng nó Tiên kiếm Hồng Tiêu, ban cho nó tên Thiên Cổ. Ta mong nó sau này học hành thành tài, kế thừa y bát của ta, tiếng thơm muôn đời, lưu danh thiên cổ.

Đại đệ tử của ta đích thực không phụ kỳ vọng của ta, khiến tên nó vang khắp Thần châu đại địa, nhưng nó lại dùng cách đại nghịch bất đạo, dọa vào Ma đạo, tiếng thối vạn năm.

Thật ra bây giờ nghĩ lại, Thiên Cổ coi như là đệ tử đáng tin cậy nhất trong số ba đồ đệ ta thu nhận, tính tình nó trầm ổn, hành sự quả đoán, có tài kinh bang tế thế, biết đạo giấu kín tài năng, nhưng điểm không tốt duy nhất của nó...

Là yêu ta.

Khuyết điểm này thật khiến ta đấm ngực giậm chân, khiến ta hận không thể đâm chết mình để tạ thiên hạ.

Thật ra cũng trách ta.

Năm ta đón Thiên Cổ về đã tám trăm tuổi, Thiên Cổ chỉ mới có tám tuổi. Ta mang gương mặt hai mươi tuổi sống tám trăm năm, đương nhiên sống thẳng thắn vô tư, nhưng lại không để tâm đến tâm lý phức tạp rắc rối của Thiên Cổ lúc trưởng thành.

Thiên Cổ tư chất rất tốt, chỉ mới hai mươi lăm tuổi đã tu thành thân bất lão, từ đó dung mạo không hề thay đổi, sau đó nữa nó lại học được thuật Thiên biến vạn hóa, nhưng chưa bao giờ biến hình trở lại, chỉ mang gương mặt còn già hơn ta một chút quanh quẩn bên cạnh ta cả ngày. Quanh quẩn thì cứ quanh quẩn, dù sao cũng nhỏ hơn ta bảy trăm chín chục tuổi mà.

Vì lòng ta thẳng thắn vô tư quá mức nên cũng không để tâm, ta sống trên đỉnh Không Linh, thường ngày không ai đến quấy rầy, trong môn phái đương nhiên cũng không ai để tâm. Mãi đến sau khi chuyện xảy ra ta mới cảm thấy tiểu tử này giấu tâm tư rất kĩ.

Nếu không phải hôm đó ta tham uống nhiều rượu, nằm bên Tử trì chợp mắt, Thiên Cổ đến hôn ta một cái, lăm bắm triền miên bên tai ta vô số chữ “Sư phụ”, e rằng hôm nay ta cũng không biết tâm tư của Thiên Cổ.

Sau đó ta mới biết, hôm đó Thiên Cổ bị một nữ đệ tử ngưỡng mộ nó đã lâu bỏ thuốc, nó vội vàng trở về muốn tịnh thần khử độc, nhưng lại thấy ta hai má đỏ bừng nằm bên Tử trì mới không nén được tình ý tích tụ mấy chục năm, tiến tới hôn ta một cái.

Lúc đó ta say rượu chợp mắt, nhưng thần thức vẫn có thể nhìn bốn phương nghe tám hướng, cái hôn của nó khiến cơn say của ta bay sạch. Cũng may nó không làm những chuyện quá đáng hơn, ta nghĩ đến mặt mũi hai sư đồ nên cũng không vạch trần nó tại chỗ, chỉ tiếp tục giả vờ ngủ.

Cuối cùng Thiên Cổ vẫn dùng năng lực kiềm chế nó lấy làm tự hào nén xuống mọi cảm xúc và thôi thúc, loạng choạng rời đi, lúc đó ta mới mở mắt, nhìn bầu trời chi chít tinh tú của đỉnh Không Linh tự mình phản tỉnh.

Thật ra ta là một sư phụ rất truyền thống, vẫn chưa phóng khoáng đến mức có thể tiếp nhận chuyện này.

Chiếu theo môn quy, xảy ra tình trạng như vậy, ta nên phế hết tu vi của Thiên Cổ, trục xuất nó ra khỏi sư môn để trừng trị tội đại nghịch bất đạo của nó.

Nhưng Thiên Cổ là đệ tử duy nhất của ta, cũng là đứa trẻ ta nuôi từ nhỏ đến lớn, thương yêu che chở bao nhiêu năm nay, ai đánh nó một cái ta cũng đều bị ta lạnh mặt dạy dỗ, đột nhiên như vậy ta nào nhẫn tâm phế bỏ tu vi của nó.

Ta suy ngẫm cả đêm, cảm thấy cũng là do quá trình giáo dục của mình sai sót. Nhưng hiện giờ sai lầm đã thành, cố uốn nắn chắc cũng không thể nắn lại được, chỉ có thể dùng thủ đoạn mềm mỏng.

Đầu tiên ta bế quan, lệnh cho Thiên Cổ trừ khi xảy ra đại sự liên quan đến tính mạng, nếu không thì không được quấy rầy ta.

Ta trốn nó trốn một hơi năm năm.

Lúc xuất quan, lần đầu tiên gặp lại Thiên Cổ, lòng ta cũng nhớ lắm, nhưng hiển nhiên nó còn nhớ hơn ta, trên gương mặt thường ngày nghiêm túc cứ luôn mang một nụ cười khiến ta cảm thấy mất tự nhiên. Ánh mắt dịu dàng như một con chó đang chờ được vuốt ve, nó nói: “Sư phụ, năm năm nay con luôn hết lòng coi sóc đỉnh Không Linh.”

Phải, coi sóc rất tốt.

“Sư phụ, ngày nào con cũng chăm chỉ tu hành, không dám chậm trễ.”

Có thể nhìn ra tu vi của nó tinh tiến không ít.

“Sư phụ...” Nó cúi đầu, trên môi ẩn hiện nụ cười, “Con vẫn luôn mong người có thể sớm ngày xuất quan.”

Ta im lặng.

Nó không hề oán trách ta đột ngột bề quan, không hề cảm thấy uất ức với việc năm năm nay ta không ngó không ngàng. Nó chỉ âm thầm làm tốt mọi việc, chờ lúc ta gặp được lại nó thì khen nó vài câu, tựa như lúc nhỏ nó chăm chỉ luyện pháp thuật chờ mong ta phát kẹo.

Nó không đòi hỏi nhiều, nó biết những tình cảm trong lòng nó là không thể. Bởi vậy nó giấu diếm tất cả tình cảm, chỉ mơ hồ thổ lộ chút kỳ vọng nhỏ nhoi, hi vọng được ta thỏa mãn.

Nhưng nếu kỳ vọng nhỏ nhoi này của nó được ta thỏa mãn, khó tránh ngày sau nó sẽ có những kỳ vọng và khát vọng lớn hơn.

Ta bèn nhịn không khen nó.

Vậy là Thiên Cổ cũng im lặng, ta nhìn ra được, nó có hơi tổn thương trước sự lạnh nhạt của ta. Nhưng giây sau nó lại khôi phục về bình thường.

Có điều thời gian sau đó, thỉnh thoảng ta lại thấy ánh mắt nó len lén dừng trên người ta.

Năm năm tránh không gặp hình như không hề thay đổi được điều gì cả.

Nó cố chấp hơn ta tưởng tượng.

Vậy là ta đổi cách khác, thu nhận đồ đệ thứ hai trong đời ta. Nó cũng như Thiên Cổ, căn cốt rất tốt, là nhân tài tu tiên trời sinh. Nhưng lúc đó nhị đồ đệ của ta đã mười tám tuổi, hoàn toàn lỡ mất thời gian rèn luyện căn cơ tốt nhất trong đời, ta bất chấp sự phản đối của Thiên Cổ, vung tay truyền cho nhị đồ đệ một trăm năm tu vi để bù đắp tu hành không đủ thuở nhỏ của nó.

Ta cũng như năm xưa thu nhận Thiên Cổ, nhận khẩu bái của ngàn vạn đệ tử trên đỉnh Không Linh, tặng nó Tiên kiếm, ban cho nó tên “Thiên Chỉ”, ta không muốn đệ tử tiếng thơm muôn đời nữa, chỉ mong nó có thể biết chừng mực, hiểu đạo lý, hành vi cử chỉ biết lễ biết tiết, biết đi biết dừng*.

*Tri lễ tri tiết, tri hành tri chỉ.

Trong lễ bái sư của Thiên Chỉ, ta không nhìn Thiên Cổ lấy một lần.

Nhưng ta biết, sau lưng ta nó đang trầm mặc dường nào.

Thiên Chỉ hoàn toàn khác với Thiên Cổ, tính tình nó phô trương, thích động không thích tĩnh. Sau khi Thiên Chỉ nhập môn, Thiên Cổ càng trầm mặc hơn trước, hai người tiếp xúc chỉ có Thiên Chỉ không ngừng lải nhải.

“Sư huynh, mặt huynh bị thi pháp thuật không động đậy được à, nhập môn mười mấy năm cũng chưa từng thấy huynh cười.”

“Sư huynh, mỗi lần xuống núi bị người ta gọi là sư thúc tổ, xin hỏi trong lòng huynh nghĩ thế nào? Có cảm thấy đặc ý lắm không? Huynh nói xem nếu đệ mà đặc ý thì có bị người ta đánh không?”

“Sư huynh, nếu đệ bị đánh vì xấu miệng thì huynh và sư phụ có giúp đệ không?”

Ta ở trong phòng nghe cũng bật cười. Sau đó bên ngoài bắt đầu truyền đến tiếng Thiên Chỉ oai oái kêu đau:

“Sư huynh! Sư huynh! Đệ không xấu miệng! Đừng đánh... Ồi da!”

Từ sau khi Thiên Chỉ nhập môn Thiên Cổ đã thích đánh nó, luyện công không tốt là đánh, nói năng đáng ghét là đánh, làm việc chậm chạp cũng đánh, tuy lần nào Thiên Cổ đánh Thiên Chỉ cũng có thể tìm được lý do, nhưng ta cứ cảm thấy nó công báo tư thù, có lúc kiếm khí đánh Thiên Chỉ khiến cửa cũng lung lay, thiết nghĩ Thiên Cổ không hề tiếc sức.

Ta thầm nghĩ sau khi Thiên Cổ nhập môn hình như ta đánh nó quá ít, bởi vậy mới khiến nó phạm phải sai lầm, hiện giờ Thiên Chỉ chịu đòn nói không chừng cũng tốt.

Ta vốn tưởng thu nhận một đệ tử hoạt bát hiểu động để điều tiết không khí, mạch này của ta nhất định có thể trở về phương thức tu hành tích cực, sư phụ dạy đệ tử học.

Nhưng có thể nào ta cũng không ngờ, Thiên Chỉ lại còn khiến ta lo lắng hơn cả sư huynh của nó...

Thiên Chỉ tu hành lúc nào cũng nóng lòng, thích nhất là sau luyện thành pháp thuật bèn chạy xuống núi Không Linh biểu diễn cho đám tiểu bối. Ta chỉ nghĩ Thiên Chỉ thích khoe mẽ thôi, tính tình nó không xấu, thỉnh thoảng hư vinh một chút cũng có thể thúc đẩy nó tu hành pháp thuật tích cực hơn, bởi vậy không cố ý ngăn cấm nó.

Nào ngờ nó lại dám dựa vào công lực nhập môn hơn hai mươi năm của mình đi khiêu khích tà mị ác linh bị giam trong Phục Yêu trì dưới núi Không Linh.

Phục Yêu trì là một đầm nước đen, trong đó nhốt yêu tà khó lòng thuần phục mà thường ngày đám tiểu bối Không Linh ra ngoài bắt về, đám yêu tà này bị nhốt nên hỏa khí đầy bụng, Thiên Chỉ tự mình dâng đến cửa, đương nhiên là không hề bắt ngờ mà bị yêu tà kéo xuống hồ...

Nó làm ra chuyện này, tuy là bị tiểu bối xúi giục, nhưng thật sự xui khiến vẫn là bản tính tự phụ ngông cuồng của nó, nó bái ta làm thầy, ta lại chưa thể khiến nó thu bớt tâm tính, ngược lại còn dung túng cho sự kiêu căng của nó, nói ra cũng là lỗi của ta.

Chuyện đi cứu nó đương nhiên là trách nhiệm không thể chối bỏ của sư phụ ta đây.

Nhưng cũng chính chuyện này đã hoàn toàn đẩy đại sư huynh không dễ gì mới chuyên tâm tu đạo của nó vào bước không còn đường quay lại...

2. Q.1 - Chương 2

Trước đó lúc ta thu nhận Thiên Chỉ nhập môn đã truyền cho nó một trăm năm tu vi, tuy cũng không nhiều, nhưng ta phải tu hành mấy chục năm mới có thể hoàn toàn hồi phục nguyên khí.

Hiện giờ cách thời gian ta hồi phục nguyên khí vẫn còn mười mấy năm. Ta vào Phục Yêu trì, cứu được Thiên Chỉ trong hỗn độn sắp bị yêu tà bẻ tay bẻ chân ăn thịt ra, vừa ra khỏi hồ ta bèn chìm vào hôn mê.

Khí âm tà nhập thể, quấy nhiễu nguyên thần của ta, ta thậm chí chùng, không mất tám mươi một trăm năm chắc không tỉnh lại được.

Nhưng tám mươi một trăm năm chỉ là ước tính của ta, hiện giờ ta chỉ có thể nằm đó, nghe thấy âm thanh nhưng không nhìn thấy động tĩnh xung quanh, cũng không làm được gì, chỉ có thể nghe đám tiểu bối đứa sầu nào đứa thở than, e là Tiên tôn không tỉnh lại được đâu.

Các người xem thường ta quá rồi đó...

Trước ngày Thiên Chỉ xảy ra chuyện, ta đã phái Thiên Cổ ra ngoài làm việc, mãi đến khi ta hôn mê hơn một tháng nó mới về Không Linh, nhìn thấy kẻ “không thể tỉnh lại được” trong lời đám hậu bối là ta đây.

Ta vẫn nhớ hôm đó tiếng chim bên ngoài hót rất êm tai, tiếng gió lay cành liễu khiến tâm trạng an lành.

Nhưng kể từ khoảnh khắc Thiên Cổ đẩy cửa vào, ta lại bắt đầu cảm thấy ức chế vô cùng.

Nó vừa vào bèn quỳ sụp xuống, âm thanh đầu gối va xuống đất khiến ta nghe cũng xót cho nó.

“Sư phụ.” Nó gọi một tiếng rồi không còn động tĩnh gì nữa, một hồi lâu sau, cuối cùng nó cũng đến bên giường ta, lại một hồi lâu sau nữa, ta cảm giác được ngón tay của nó lướt trên má ta, không phải là khinh nhờn, cũng không giống như mê đắm, mà giống như tín đồ đang thành kính chạm vào thần linh nó tín ngưỡng.

Sờ mặt mà cũng sờ được đến trình độ này, đồ đệ của ta coi như cũng là một kỳ nhân trong giới yêu thâm.

Ta thậm chí thở dài.

“Sư phụ.” Nó lẩm bẩm bên tai ta, hết như hôm đó ta say rượu, có điều lúc này thần trí nó tỉnh táo, lời nói hàm chứa sự kiên định cố chấp mà ta không tưởng tượng nổi: “Con sẽ khiến người tỉnh lại.”

Tự ta cũng có thể tỉnh lại được mà, con lo quái gì chứ...

Ta không nói được, nghe thấy tiếng bước chân của nó xa dần, sau đó xảy ra tranh chấp với Thiên Chỉ bên ngoài: “Sư huynh, huynh không thể đi!”

“Tránh ra.”

“Huynh không thể đi tìm Nguyệt Lão Hồng! Trên giang hồ có ai không biết quy tắc của cô ta đâu! Nếu huynh đi tìm cô ta vậy huynh phải làm sao?”

Nghe thấy cái tên Nguyệt Lão Hồng, lòng ta cũng vô cùng kinh ngạc. Nguyệt Lão Hồng mà Thiên Chỉ nói là một nữ yêu quái, tu vi của cô ta không yếu, trăm ngàn năm nay đã luyện được không ít linh đơn diệu dược, tự xưng là không ai không thể cứu. Nhưng thuốc của cô ta chỉ tặng cho kẻ cầu thuốc vì người mình yêu nhất, trong thiên hạ có vô số người yêu nhau, nhưng hiếm có ai đến chỗ cô ta cầu thuốc, vì cô ta còn có một yêu cầu.

Một mạng đổi một mạng.

Người muốn cầu thuốc phải làm vật cho cô ta thử thuốc. Là một yêu quái cực kỳ tà khí.

Thiên Chỉ khổ sở khuyên: “Sư huynh, nếu huynh đi thì há chẳng phải đem tâm tư huynh che giấu bao lâu nay công cáo thiên hạ sao? Lúc đó huynh kêu sư phụ làm sao đứng ở phái Không Linh nữa? Hơn nữa Nguyệt Lão Hồng... sẽ lấy mạng huynh đó, huynh...”

Thiên Cổ im lặng rất lâu: “Thiên Chỉ, sau này sư phụ chỉ còn mình đệ là đệ tử, đệ phải thu bớt tâm tính, đừng khiến người lo lắng thất vọng nữa.”

“Sư huynh! Sư huynh!”

Bên ngoài lại trở về yên lặng.

Ta cảm thấy mình hiện giờ đã đủ lo lắng thất vọng lắm rồi. Gạt hết mọi chuyện phức tạp sang một bên, chỉ nhìn vào bản chất...

Các người... đều không tin ta có thể tự mình tỉnh lại sao...

Ít ngày sau, cuối cùng Thiên Cổ cũng cầu được thuốc về, nhưng nó tự mình ngự kiếm trở về, đến bên giường giúp ta uống thuốc.

Ta mở mắt, nhìn vào đôi mắt khê ướm của nó, nhất thời không biết nói gì thì hơn, chỉ đành thở dài hỏi: “Thiên Chỉ đâu?”

Thiên Cổ im lặng: “Đồ nhi sẽ đi đổi Thiên Chỉ về ngay.”

Đổi về? Ta nhíu mày: “Nó và con cùng đi tìm Nguyệt Lão Hồng? Nguyệt Lão Hồng giữ nó lại rồi sao?” Ta hỏi rõ ràng rành mạch như vậy, đến phiên Thiên Cổ lộ ra thần sắc kinh hãi hiếm thấy.

“Sao sư phụ biết...”

Ta tung chăn rời đi: “Ta đi cứu nó về rồi nói rõ với con sau.”

Thiên Cổ muốn kéo ta lại: “Sư phụ mới tỉnh không tiện...”

“Vi sư có tệ đến đâu đi nữa, chỉ dựa vào mớ tuổi này cũng có thể đề đầu cô ta.” Ta quay đầu nhìn Thiên Cổ, lạnh mặt với nó: “Sức khỏe vi sư thế nào ta tự có chừng mực, cần gì kẻ khác phán đoán xen vào bừa bãi.”

Thiên Cổ cứng người tái mặt.

“Không được đi theo.” Ta phẩy áo ngự kiếm mà đi.

Ta biết Thiên Cổ đối với ta rất tốt, nếu không cũng không cầu được thuốc này, nhưng lòng tốt của nó ta không gánh nổi, trải qua chuyện này, ta hiểu rằng giữ Thiên Cổ lại bên cạnh mong nó tỉnh tâm tu đạo vốn chỉ là ảo vọng của ta, chờ cứu được Thiên Chỉ rồi cũng là lúc ta phải lựa chọn.

Nhưng mà Thiên Chỉ... cũng là một phiền phức.

Lúc ta tìm đến sơn cốc Nguyệt Lão Hồng ở, Thiên Chỉ đang ôm Nguyệt Lão Hồng từ phía sau, thân mật nhận dạng các loại thảo dược với cô ta.

Ta lập tức ngây ra ở cửa.

Màn này thật sự khác quá xa với cảnh Thiên Chỉ bị đem đi hàm thuốc mà ta tưởng tượng, Thiên Chỉ nhìn thấy ta cũng ngẩn ra, lập tức nước mắt lưng tròng nhào tới trước chân ta khóc lớn: “Sư phụ! Là đồ nhi hôm đó bất hiếu, liên lụy người bị thương! Người muốn đánh muốn mắng đồ nhi đều cam lòng gánh chịu!”

Ta vẫn chưa phản ứng lại được, Nguyệt Lão Hồng kia đã ôm Thiên Chỉ từ phía sau, nhẹ giọng nói: “Chàng khóc gì chứ, chẳng phải cô ta đã tỉnh rồi sao, chàng đừng đau lòng, tim ta cũng đau lắm.”

Ta tựa như bị thiên lôi đánh, ngây ra tại chỗ: “Tình... tình huống gì đây?”

Nguyệt Lão Hồng ngược mắt nhìn ta: “Đại đồ đệ của ngươi đến cầu thuốc, hẳn đúng là thật lòng yêu người, ta định theo quy tắc cũ lấy mạng hắn rồi đưa thuốc cho người, nhưng có Thiên Chỉ đến, ta vừa gặp Thiên Chỉ đã yêu nên không cần mạng đại đồ đệ ngươi nữa, người để Thiên Chỉ lại đây cho ta là được rồi.”

Những lời này của cô ta khiến ta suýt chút đứt hơi.

Ta nhìn cô ta rồi lại nhìn Thiên Chỉ: “Cô ta nói có thật không?” Ta chỉ sợ Thiên Chỉ vì cứu Thiên Cổ nên chịu thiệt, nào ngờ Thiên Chỉ lại xấu hổ đỏ mặt gật đầu.

Tim ta ghen máu.

Đại đồ đệ căn cốt cực tốt của ta đại nghịch bất đạo yêu sư phụ nó, nhị đồ đệ tư chất thông tuệ của ta đại nghịch bất đạo yêu một yêu quái tà mị. Ta thật sự không biết nên nói mất chọn người của ta không tốt hay là cách giáo dục của ta không tốt.

Nhưng bất luận điểm nào không tốt ta đều không thể để Thiên Chỉ ở lại đây.

Tâm trạng yêu tà vô cùng bất định, khắc trước còn tình chàng chàng thiếp thiếp tình nồng ý đậm, khắc sau không chừng có thể dùng răng cắn đứt cổ người ta. Hơn nữa Nguyệt Lão Hồng dùng người luyện thuốc tội nghiệt trầm trọng, trên người lệ khí nặng nề, ảnh hưởng rất lớn đối với người tâm tính vốn bất ổn như Thiên Chỉ, ở bên nhau dài lâu e rằng sẽ堕 vào Ma đạo.

Vì tốt cho Thiên Chỉ, ta phải đưa nó về Không Linh.

“Ta không thể để Thiên Chỉ lại.”

Nguyệt Lão Hồng nghe vậy ngược lên nhìn ta, gương mặt vừa rồi còn dịu dàng lập tức trở nên hung ác: “Vậy thì để xác người lại!” Cô ta hóa chỉ thành trảo đánh về phía ta. Thiên Chỉ thậm chí vẫn chưa phản ứng lại được.

Yêu tà chính là vậy đó, ta đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, vung kiếm lên đỡ, kiếm khí lan tỏa, đẩy cô ta ra hơn một trượng, ta xách áo Thiên Chỉ, quay người rời đi.

Nguyệt Lão Hồng rốt cuộc vẫn không đuổi kịp tốc độ ngự kiếm của ta, bị ta bỏ lại đằng xa.

Trở về Không Linh, Thiên Chỉ kéo vạt áo ta vô cùng uất ức căm phẫn: “Tại sao sư phụ lại làm vậy?”

Ta nổi giận: “Con muốn làm phản à! Lén định chung thân với yêu tà mà còn dám chất vấn vi sư! Vào Linh Hư động đóng cửa hồi lỗi cho ta! Trong vòng ba tháng không được ra ngoài!”

Thiên Chỉ nghiêng răng, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời ta đến Linh Hư động.

Ta vừa xử lý xong chuyện ở đây bỗng có một nữ đệ tử dưới núi loạng choạng chạy tới chỗ ta: “Tiên tôn! Tiên tôn!” Nó vừa khóc vừa la: “Người mau đi cứu Thiên Cổ sư tổ đi! Ngài ấy sắp bị các sư thúc tổ đánh chết rồi!”

Ta ngửa đầu nhìn trời, sao hết đũa này tới đũa khác vậy.

3. Q.1 - Chương 3

Thiên Cổ bị bắt đi là vì ta ngự kiếm rời khỏi Không Linh, để lại tiên khí mệnh mông khiến ba vạn đệ tử đều biết ta đã tỉnh.

Còn việc làm sao ta tỉnh thì đám tiểu bối chỉ cần động não một chút cũng đoán được phần nào, trước đó ta biết sau khi ta đi e sẽ có người quay lại tra hỏi Thiên Cổ, nhưng ta không ngờ rằng đám tiểu bối lại bắt được Thiên Cổ. Còn Thiên Cổ lại cũng cam tâm tình nguyện bị chúng bắt đi, chịu chín chín tám mươi mốt đạo Phệ hồn tiên.

*Phệ: cắn; Tiên: roi

Tám mươi mốt đạo Phệ hồn tiên đánh xuống, ngay cả ta cũng chưa chắc chịu nổi, đừng nói đến Thiên Cổ.

Ta vội vã đến điện Trách phạt, trước điện có vô số đệ tử đang đứng, cả đại điện yên lặng như tờ, chỉ có thanh âm Phệ hồn tiên đang đánh lên lưng Thiên Cổ trên đài cao, từng roi từng roi điếc tai.

“Dừng tay.”

Ta bước qua con đường đá bạch ngọc giữa đám đệ tử. Ta hiếm khi nhúng tay vào sự vụ của phái Không Linh, rất nhiều tiểu bối thậm chí còn chưa từng thấy mặt ta, lúc này tuy quy tắc bắt chúng phải cúi đầu, nhưng ai nấy đều tròn to mắt, hiếu kỳ nhìn ra, trong đó có không ít lão già tóc bạc phơ.

Lão già râu bạc cầm roi lập tức dừng tay, lão là đồ đệ nhỏ nhất của tiểu sư đệ của ta, coi như là người lớn nhất ở đây.

Ta đứng trên đài cao, cầm lấy Phệ hồn tiên trong tay lão.

Mấy lão già bên cạnh lập tức hùng hồn nói: “Tiên tôn à, dù sao Thiên Cổ sư huynh cũng vi phạm môn quy của Không Linh, tám mươi mốt đạo roi này không thể thiếu được! Nếu không môn quy còn đâu...”

Bên cạnh có người phụ họa, Thiên Cổ bị treo trên không cũng quay đầu lại nhìn, sắc mặt nó tái nhợt, nhưng trong mắt có mấy phần tuyệt vọng mà ta nhìn không thấu.

“Không Linh ta từ ngàn năm trước đã có môn quy nghiêm ngặt, ta tuyệt đối không thiên vị ai.” Ta vỗ ngọn roi dài trong tay, trong khoảnh khắc đã có ba đạo roi rơi trên lưng Thiên Cổ. Da thịt trên lưng nó lập tức rách toạc, máu tươi đầm đìa, Thiên Cổ vẫn đang cắn răng chịu đựng cuối cùng cũng kêu đau thành tiếng.

Bên dưới có tiểu bối kinh hô, thậm chí có người quay đầu bịt mắt.

“Có điều đệ tử của ta mà để các người đánh thì không đúng lắm, để ta đích thân xử trí nó mới là thích hợp nhất.”

Không ai lên tiếng nữa.

“Ba roi này là vì sư ban cho người. Đánh người tội đại nghịch bất đạo. Người nói xem người có cam lòng chịu đòn không?”

Thiên Cổ hơi thở thoi thóp, nhưng vẫn gật đầu.

Dù sao cũng là đứa trẻ mình nuôi lớn, là đồ đệ ta từng hứa sẽ thương yêu như bảo bối, thấy nó như vậy, lòng ta bỗng mềm đi, không nắm nổi ngọn roi nữa, ta thả Phệ hồn tiên xuống đất: “Từ nhỏ người đã bái nhập làm môn hạ của ta, nay lại nảy sinh ý nghĩ xằng bậy, vì sư không thể nào dạy người tu hành được nữa, sau ba roi hôm nay, người không còn là Không Linh môn nhân, cũng không còn là đồ đệ của ta nữa, mong người sau này tự liệu lấy thân.”

Kết quả này nằm trong dự liệu của tất cả mọi người.

Nhưng chỉ có Thiên Cổ dường như không thể nào đón nhận, nó giãy dụa quay đầu lại nhìn ta: “Sư phụ, đồ nhi cam nguyện chịu tám mươi mốt đạo Phệ hồn tiên, xin sư phụ đừng đuổi con đi!”

Đứa trẻ ngọc này, người sáng suốt đều biết tám mươi một đạo Phệ hồn tiên nhất định có thể đánh chết nó, ta đuổi nó đi rõ ràng là muốn tha cho nó một mạng, nó không yên lặng ra đi, ngược lại còn xin ta giữ nó lại, đúng là...

Không có đầu óc.

Ta vẫy tay, xích sắt trói hai tay Thiên Cổ đứt lìa, nó ngã xuống đất, nhưng lại giãy dựa bò về phía ta: “Xin sư phụ, đừng đuổi... đuổi đồ nhi đi...” Ta hít một hơi thật sâu, quay đầu đi không nhìn nó:

“Khiêng nó ra cửa núi. Từ nay về sau, không cho nó bước vào Không Linh ta nửa bước.”

Thiên Cổ bị đệ tử trói lại, nó liệu mình giãy dựa, khăn cổ gọi ta “sư phụ”, máu đặc quánh nhuộm đỏ cả con đường đá bạch ngọc.

Trong điện vô cùng yên lặng, ta ho một tiếng, vừa tỉnh lại đã phải xử lý bao nhiêu chuyện như vậy, khiến huyết Thái dương của ta đột nhiên hơi đau: “Giải tán, ai nấy về luyện công hết đi.”

Trở lại đỉnh Không Linh.

Ta ngồi trong đại điện trống không. Đầu thật sự đau ghê gớm, nhưng ta lại chẳng muốn nằm xuống giường chút nào, ta đưa mắt nhìn ra cửa sổ, tựa như thấy được Thiên Cổ lúc nhỏ đang luyện kiếm bên ngoài, chiêu thức non nớt nhưng vẫn mang theo tiên khí trầm ổn.

Ta lắc đầu, thu hồi ánh mắt nhìn nghiêng mực trên bàn, dường như lại nhìn thấy Thiên Cổ mười mấy tuổi đang ngồi đối diện với ta, cầm bút chép sách, sau đó ngược đầu nhìn ta cười: “Sư phụ, người ngủ còn lâu hơn con chép hết hai trăm quyển kinh nữa.” Ánh nến loang lổ, gương mặt nó rõ ràng rồi lại mơ hồ.

Ta cảm thấy mình không thể ngồi trong phòng này nữa, vậy là ta ra ngoài, nhìn thấy Tử trì, ta lại nhớ đến hôm đó ta nằm bên Tử trì chợp mắt, trên môi là xúc cảm ấm nóng như có như không, còn có tiếng gọi “sư phụ sư phụ” triền miên khàn đặc của nó bên tai ta, tựa như ăn vụng được thứ quý giá nhất trên đời này, thỏa mãn nhưng cũng áy náy.

Ta ôm mặt thở dài.

Cuối cùng ta thi triển thuật Độn thổ, âm thầm rời khỏi núi Không Linh, đuổi đến nơi Thiên Cổ bị trục xuất.

Nó bị ném ở một bãi đá, nước sông xối lên cơ thể nó, cuốn máu tươi ngoằn ngoèo chảy đi thật xa.

Ta kéo nó đến một sơn động gần đó.

Đêm đến, Thiên Cổ sốt cao, miệng vẫn mơ màng lẩm bẩm, sau khi bị Phệ hồn tiên đánh, nguyên thần khó tránh đại thương, trong tay ta không có thuốc, chỉ có thể lấy tiên khí cố áp chế khí huyết cuồng cuộn trong cơ thể nó.

Tròn ba ngày ba đêm, đầu nó gác trên gối ta, mồ hôi ướt đầm y phục ta.

Mãi đến sáng sớm ngày thứ tư, hơi thở của nó mới dần dần bình ổn, ta thu lại tiên khí, lấy hòn đá cho nó gối đầu, xoa xoa đôi chân đã tê cứng không còn tri giác, bước ra khỏi hang động.

Sau khi rời đi, ta vẫn không nhịn được mà quay đầu nhìn lại, Thiên Cổ nằm dưới đất, tựa như yếu ớt mở mắt, sau đó nhắm lại, ngất đi.

Lúc đó ta ngây thơ tưởng rằng từ nay Thiên Cổ sẽ bước ra khỏi đời ta, không bao giờ xuất hiện nữa.

Ba tháng sau, Thiên Chỉ ra khỏi Linh Hư động, không thấy Thiên Cổ, sau khi nghe ngóng biết được chuyện ta đánh Thiên Cổ trục xuất ra khỏi sư môn. Tuy Thiên Chỉ thường ngày bị Thiên Cổ đánh rất nhiều, nhưng so với vị sư phụ truyền cho nó trăm năm tu vi rồi mất dạng như ta, Thiên Cổ giống sư phụ của nó hơn.

Thiên Chỉ tính tình nóng nảy, lập tức không nhịn được mà lớn tiếng chỉ trích ta: “Sư huynh liều cả tính mạng cầu thuốc cho sư phụ, cho dù biết sau này sẽ bị người đời khinh bỉ cũng phải cứu sư phụ, sư phụ tính lại bèn đối xử với sư huynh như vậy đó sao?”

Ta uống trà không lên tiếng.

Thiên Chỉ nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn ta một hồi: “Con vẫn luôn tưởng sau khi sư phụ hiểu được tâm ý của sư huynh, cho dù trách mắng hành vi vượt quy tắc của huynh ấy nhưng cũng sẽ không xử phạt, Thiên Chỉ nhìn lầm sư phụ rồi.” Nói xong nó quay người bỏ đi.

“Con đi đâu đó?” Ta đặt ly trà xuống.

“Người tu tiên thật vô tình vô nghĩa, con không muốn tu tiên nữa, con phải đi tìm Tiểu Hồng, cùng nàng tung hoành giang hồ, ân oán phân minh!”

“Quay lại đây.”

Thiên Chỉ không đếm xỉa đến ta, ta lạnh mắt, vung tay lập một kết giới trước mặt nó, nào ngờ Thiên Chỉ cũng vung tay, một luồng tiên khí đánh thẳng vào kết giới, dùng tu vi của ta, sử dụng chiêu thức ta dạy, không hề tiếc sức đập vỡ kết giới, ngự kiếm bay lên.

Ta đập bàn: “Tên nhãi ranh này!” Rồi phi thân nhảy tới cản trước mặt Thiên Chỉ, ánh sáng trong tay Thiên Chỉ chuyển động.

Ta cười lạnh: “Hay lắm, muốn động thủ với vi sư đó à?”

Ta giáng xuống một bạt tai, Thiên Chỉ đưa tay lên đỡ, ta quyết lòng muốn đánh nó, nào dung thứ cho nó chống đỡ, một tát đập lên đầu nó, khiến nó choáng váng đầu óc, sau đó ta xách tai nó, dích thân đưa nó đến nhốt trong Linh Hư động.

“Đồ đệ ta thu nhận, cần hay không là chuyện của ta, không đến lượt con nói đi hay ở. Con ở đây bế quan cho ta, không biết sai thì không được ra ngoài.”

“Con không sai!” Thiên Chỉ sau lưng ta hét lớn, “Con không sai, sư huynh cũng không sai! Người sai là sư phụ! Sư phụ sai rồi!”

Ta không đếm xỉa đến nó. Ra khỏi Linh Hư động

Nửa tháng sau, dưới núi có đệ tử đến thông báo với ta rằng đã xảy ra chuyện lớn.

Ta vội đến nghe mới biết, thì ra Nguyệt Lão Hồng đã kéo Thiên Cổ từng là đại đệ tử của ta vào Ma đạo rồi...

Ta xoa ngực, quả là... ức chế mà.

4. Q.1 - Chương 4

Ta không biết cụ thể Nguyệt Lão Hồng làm sao kéo Thiên Cổ vào Ma đạo. Nhưng đại khái có thể tưởng tượng được, nhất định cô ta đã dùng những lời lẽ như là Tiên môn vô tình, sư phụ người bạc nghĩa để Thiên Cổ sinh lòng oán hận, sẩy chân lầm đường.

Thiên Cổ tư chất rất cao, đã tu thành tiên thân từ lâu, sau khi đọa vào Ma đạo, tu vi càng tăng tiến nhanh chóng.

Đám tiểu bối phái Không Linh sợ Thiên Cổ báo thù, tập kết các thể lực tà ma ngoại đạo quay lại tấn công phái Không Linh, Thiên Cổ biết hết tất cả mọi bí mật của Không Linh, quen thuộc với tất cả thuật pháp của Không Linh, nếu nó có ý đồ xấu xa, phá phong ấn Không Linh, để nguồn tà khí phát ra, vậy há chẳng phải sẽ xảy ra chuyện lớn.

So với mối lo của đám hậu bối, ta lại rất tin tưởng của nhân cách của Thiên Cổ, cho dù biết nó đọa vào Ma đạo ta cũng vẫn tin tưởng nó.

Ta xua tay nói: “Dù sao hiện giờ cũng chưa xảy ra chuyện gì, đoán bừa cũng vô ích, nếu có ngày nào đó nó cả gan xâm phạm Không Linh ta, ta nhất định sẽ chém nó dưới kiếm.”

Nói xong ta liền trở về đỉnh Không Linh.

Sau đó về lại đại điện đã ở mấy trăm năm, ta ở mấy ngày, nhưng trong sân không còn tiếng Thiên Chỉ kêu ơi ới, không có bóng dáng Thiên Cổ lúc ngang qua trước cửa ngừng lại nhìn ta, đỉnh núi này tựa như bỗng nhiên trở nên chết chóc.

Ta không ở được nữa, đến Linh Hư động hỏi Thiên Chỉ: “Con biết sai chưa, biết sai thì ta thả con ra, không biết sai thì ta sẽ nhốt con ở đây rồi đi vân du thiên hạ.”

Nó như đứa trẻ đang giận dỗi, không thèm nhìn ta.

Sau đó ta đi vân du thiên hạ.

Ta đi lại ở thế gian năm sáu năm, nghe đủ mọi lời đồn giang hồ, thanh danh của Thiên Cổ trong Ma đạo ngày một thịnh, nghiễm nhiên sắp trở thành ma đầu một phái, trong thời gian này, Nguyệt Lão Hồng giúp nó rất nhiều.

Nhưng nay đây đã là chuyện của người ngoài, chỉ cần không động đến phong ấn Không Linh, những chuyện khác đều không liên quan đến ta.

Một mình ta vân du trong thế gian lâu dần cũng cảm thấy vô vị, ta suy đi nghĩ lại một hồi chuyện thu nhận đồ đệ mấy chục năm nay, đột nhiên cảm thấy mình rất thất bại, một đồ đệ yêu ta yêu đến mức vượt quy tắc, đồ đệ kia không vượt quy tắc nhưng lại oán giận ta, giờ nhìn lại, y bát của ta vẫn chưa có người kế thừa.

Ta nghĩ tới nghĩ lui, rồi lại thu nhận một đồ đệ giữa chốn rừng núi hoang vu.

Đây là một bé gái tư chất rất tốt, tính tình hoạt bát lại thành thật lương thiện, ta đặt tên cho nó là Thiên Linh, không mong nó lưu danh thiên cổ, cũng không muốn nó biết đi biết dừng, chỉ cần nó xứng đáng với thiên bẩm, làm một cô nương thông minh đáng yêu là được rồi.

Ta đưa Thiên Linh về đỉnh Không Linh, nói với nó rằng nó từng có một đại sư huynh đã堕 vào Ma đạo, lại đưa nó đến Linh Hư động thăm nhị sư huynh râu tóc xồm xoàm của nó, ta nói với Thiên Linh: “Con là nữ nhi, đừng nên như chúng.”

Thiên Linh nhìn nhị sư huynh sau song chắn ngọc san hô rồi gật đầu.

Chớp mắt đã mười năm trôi qua, trong mười năm này, đối với nhân phẩm, tầm nhìn, còn có năng lực giáo dục của mình, cuối cùng ta cũng... nảy sinh nghi vấn sâu sắc...

Rất sâu sắc.

Khi tiểu bối dưới núi chạy tới trước mặt ta cáo trạng lần thứ một ngàn, rằng sư thúc tổ lại đánh nhau với một sư thúc nào đó. Ta chỉ mệt mỏi xua tay: “Đánh đi, thắng thì ta sẽ xử lý nó, thua thì các người cứ xử lý là được rồi.” Ta chỉ dặn một câu, “Đừng để nó chết.”

Đồ đệ thứ ba này của ta tinh lực dồi dào... dồi dào quá mức.

Dăm ba bữa lại treo tường dỡ ngói, lúc đầu ta từng nhỏ nhẹ dạy dỗ, từng lạnh lùng trách mắng, câu “Con còn như vậy nữa thì ta sẽ đuổi con ra khỏi sư môn” ta nói hết một ngàn tám trăm lần nhưng chẳng có tác dụng gì với nó.

Nhớ năm xưa, Thiên Cổ nghe thấy câu này thì sắc mặt phải tái hết ba ngày.

Trẻ con bây giờ sao ngày càng khó dạy quá vậy.

Cuối cùng hôm đó Thiên Linh vẫn đánh thắng trở về, nó sưng một bên mắt kiêu ngạo nói với ta: “Sư phụ, đám khốn kiếp dưới đó lại ức hiếp người quét dọn trong nhà bếp, con giúp người quét dọn đó đánh trả rồi, xem chúng sau này còn dám ỷ mạnh hiếp yếu không, bà cô đây sẽ đánh chết chúng!”

Ta liếc nó: “Con có thể dùng đầu óc giải quyết vấn đề được không?”

Nó xoa mũi: “Dùng nắm đấm tiện hơn.”

Đây là lời một khuê nữ nên nói sao? Ta thở dài một tiếng, đặt sách xuống. Nhìn dáng vẻ nó hiện giờ rồi lại nhớ đến dáng vẻ nó lúc nhỏ.

Haiz... Ưc chế!

“Đi quét dọn thư phòng.” Ta phạt nó, “Quét cho sạch sẽ.”

“Dạ, được.” Nó vui vẻ nhận lời, không hề cảm giác được là ta đang phạt nó. Ta ngược nhìn trời im lặng ghen lời, một nữ đồ đệ vô ý vô tứ đến mức này... rốt cuộc nó vẫn đi ngược lại với cái tên ta đặt cho nó.

Hôm đó lúc Thiên Linh quét dọn thư phòng, nó kéo một chiếc rương lớn ra, lần đầu tiên ta nhìn thấy vật này, bèn hỏi nó: “Cái gì đây?”

“Con không biết, lôi trong xó trên gác của thư phòng ra đó, trông có vẻ như lâu lắm rồi không có ai động vào. Con sợ mốc nên lôi ra phơi.” Nói vừa nói vừa mở rương ra, bên trong chứa đầy họa quyển, mở ra xem thử, trong tranh toàn là chân dung một nữ nhân, có đứng trên đỉnh núi, có nằm nghỉ trên giường, thần sắc bất kể là cười hay giận đều hàm chứa mấy phần hồ hững lơ đãng.

“Sư phụ, đây đều là người mà.” Thiên Linh mở một bức tranh ra, bật cười ha hả: “Ồi chao, bức tranh này vẽ thật truyền thần. Sư phụ, người nhìn người đi.”

Ta nhìn bức tranh trong tay nó. Nữ nhân trong tranh mặt như thoa phấn, nàng đang nằm bên Tử trì liễu rũ, bị một nam nhân hôn lên. Ngực ta suýt chút nữa đứt hơi.

“Sư phụ, nam nhân này là ai vậy, tư thế của hai người...” Thiên Linh cười sáng khoái, “Đẹp thật đó!”

Nghe xem, đây là lời mà một khuê nữ nên nói sao! Ta vô cùng tức giận, nhưng ngại nổi chuyện này là vết thương cũ trong lòng, ta mặt đỏ không sắc nói dối: “Người trong tranh là ta, người vẽ cũng là ta, nam nhân này là người trong mộng của vi sư lúc thiếu thời ngông cuồng không hiểu chuyện, do ảo tưởng mà ra, hiện giờ đã không còn tác dụng, đem đốt đi.”

Thiên Linh kỳ quái nhìn ta: “Nhưng vừa nãy sư phụ còn không biết trong rương này có gì mà...”

Ta đứng dậy về phòng: “Đốt đi đốt đi.”

Đóng cửa phòng lại, gương mặt già nua của ta mặt sục nóng bừng lên.

Xúc cảm chỉ tồn tại trong đầu ta nhiều năm trước bỗng nhiên biến thành một bức họa đập vào tầm mắt, thật sự khiến ta không thể không kinh ngạc hoảng hốt. Ta đứng dựa vào cửa một hồi, bỗng nhiên ngửi thấy mùi khói, hé cửa nhìn ra bên ngoài, là Thiên Linh đang thi pháp đốt sạch những bức tranh kia.

Khóe miệng ta giật giật, nhưng cuối cùng vẫn nén lại tất cả cảm xúc, ngồi thừ trong phòng thở dài suốt buổi chiều.

Thiên Cổ nó... thật đã giấu diếm không ít chuyện.

Từ đó về sau, ngày tháng vẫn trôi như thường lệ, có điều số lần Thiên Linh xuống núi gây họa cũng ít dần, ta vẫn tưởng là cô nương này đã tự mình trưởng thành, nhưng bỗng nhiên có một ngày, Thiên Linh học được pháp thuật mới, sau khi vênh váo với ta, nó cảm thán một câu: “Con luyện ba tháng mới đến được trình độ này, nghe nói năm xưa đại sư huynh chẳng qua chỉ mấy canh giờ đã luyện thành, con thật sự kém quá xa.”

Ta ngây ra: “Làm sao con biết?”

Thiên Linh bụm miệng, ngượng ngịu một hồi mới nói với ta: “Con đến Linh Hư động tìm nhị sư huynh chơi.”

Ta không ra lệnh cấm Thiên Linh không được đi thăm Thiên Chỉ, chỉ mím môi nói: “Chơi thì được, nhưng phải nhớ quy tắc, không thể thả nó ra.”

“Tại sao?”

“Nhị sư huynh của con tâm tính chưa ổn, nhốt nó lại một là để nó ổn định tâm thần, hai là... nếu thả nó ra, nhất định nó sẽ đi vào Ma đạo. Nó khác với đại sư huynh con, đại sư huynh con tâm trí kiên định, vạn

sự đều có chừng mực, nó sẽ không làm những chuyện có hại cho nó, hại cho Không Linh, hại cho thiên hạ. Còn nhị sư huynh con... rất dễ bị người ta xúi giục.”

Thiên Linh nghe ta nghiêm túc nói vậy, nó ngậy ra hồi lâu: “Thì ra trong lòng sư phụ... cân nhắc nhiều chuyện đến vậy...”

Ta liếc nó: “Con tưởng mấy trăm năm nay vì sư sống mà hành sự không động não như con sao?”

Thiên Linh gãi đầu, cười thật thà: “Nhưng mà nói ra thì đại sư huynh rời khỏi sư môn đã bao nhiêu năm rồi, nhưng trong lời sư phụ dường như vẫn vô cùng tin tưởng huynh ấy nhỉ...”

Ta im lặng. Ta đương nhiên tin tưởng Thiên Cổ, nó là đệ tử đầu tiên của ta, đệ tử ta toàn tâm toàn ý dạy dỗ, thậm chí có thể coi nó là niềm kiêu hãnh đáng để ta khoe khoang với người ta nhất trong đời, tuy sau này nó bước lầm đường, nhưng nếu thật sự tính toán thì Thiên Cổ không hề làm sai điều gì.

Có sai cũng đều ở ta.

5. Q.1 - Chương 5

Thiên Cổ bị người đời gọi là ma đầu, thật ra nó chẳng làm gì hết, nhưng vì ma lực của nó tăng vọt, khiến chướng khí trong thiên hạ gia tăng, yêu tà hoành hành, mọi người bèn gán cho nó danh ma đầu.

Sau khi có được xưng hô này, người từng làm sư phụ của nó là ta đây, cũng cùng nó đăng lên bảng vàng trong giang hồ, tiên nhân đầu tiên trong trăm ngàn năm nay của Thần châu đã dạy ra ma đầu đầu tiên trong trăm ngàn năm nay của Thần châu, có nghe thế nào cũng thấy buồn cười.

Nhưng những lời đồn này không trở ngại đến cuộc sống của ta, thảnh thơi ta xuống núi nghe xong rồi thôi.

Nhưng thời gian gần đây, Thiên Linh đến Linh Hư động ngày một thường xuyên, tuy trong lòng ta có nghi ngờ, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng bản tính của Thiên Linh.

Mãi đến một ngày, Thiên Linh hứng chí chạy tới nói với ta: “Sư phụ, nhị sư huynh nhận sai rồi! Người mau đi thả huynh ấy ra đi!”

Tên nhãi ranh ương ngạnh mấy chục năm này đã nhận sai? Ta nhướn mày, theo Thiên Linh đến Linh Hư động.

Thiên Chỉ bị giam trong song chắn ngọc san hô, đang tĩnh tọa dưới đất, nghe thấy tiếng bước chân ta, nó mở mắt ra. Đã lâu không gặp, ánh mắt của Thiên Chỉ kiên định hơn nhiều, tính tình cũng không nóng nảy thích làm ầm ĩ như trước.

Xem ra giam trong hang động tối tăm này cũng có ích lắm.

“Cuối cùng cũng chịu nhận sai rồi sao?” Ta hỏi.

“Dạ, đồ nhi biết sai rồi.” Nó cúi đầu đáp, “ Bao nhiêu năm nay đồ nhi tĩnh tâm tu hành, gần đây Thiên Linh sư muội cũng hết lòng khuyên bảo, cuối cùng đồ nhi đã nhận biết được sai lầm của bản thân.”

Ta tiếp tục nhướn mày: “Vậy con nói xem con sai ở đâu?”

Nó xòe tay ra: “Sư phụ xem đi.”

Nơi đây là Linh Hư động trên đỉnh Không Linh, mấy trăm năm nay đều là địa bàn của ta, trong địa bàn của mình ta đương nhiên không nghi ngờ gì khác, chậm rãi bước tới mấy bước, nhìn vào bàn tay nó, bỗng ngửi thấy một mùi hương lạ, ta thầm nói không hay, định lui lại, nhưng cơ thể đã cứng đờ ra.

“Thiên Chỉ?” Ta lạnh mắt nhìn nó.

“Sư phụ đừng trách con.” Thiên Chỉ nói, “Con thật sự không muốn ở đây nữa.”

“Thiên Linh!” Ta hét lên.

“Sư phụ đừng trách con.” Nó từ đằng sau bước tới trước mặt ta, lấy chìa khóa trên eo ta, đưa cho Thiên Chỉ mở cánh cửa ngọc san hô, “Thời gian này đến đây, con thấy nhị sư huynh nói rất có lý, phái Không Linh môn quy nghiêm ngặt, thấy rất nhiều chuyện bất bình nhưng không thể hành hiệp trượng nghĩa, trượng nghĩa rồi lại còn bị trách phạt, bao nhiêu năm nay, Thiên Linh rất bức xúc với chuyện này, con nghĩ chắc con không thích hợp với phái Không Linh, con muốn cùng nhị sư huynh xông pha giang hồ, ân oán phân minh!”

Ta nghe mà suýt chút sắc máu chết: “Với công phu mèo ba chân của con hiện giờ ra ngoài bị người ta đánh chết thì đừng nói là đồ đệ của ta!”

“Con không nói đâu.”

Ta cố ép mình bình tĩnh lại, đè nén mọi cảm xúc hỏi: “Thuốc từ đâu mà có?”

Hai tên nhãi ranh này tuy bất hiếu, nhưng cũng vẫn thành thật với ta: “Con nghe lời nhị sư huynh xuống núi tìm Nguyệt Lão Hồng tỷ tỷ.” Thiên Linh khai, “Là Nguyệt Lão Hồng tỷ tỷ cho con.”

“Thuốc hiệu lực bao lâu?”

“Con không biết.”

Ta nghiêng rằng, Thiên Chỉ bái lạy ta: “Sư phụ, đồ nhi ở đây bao nhiêu năm nhưng vẫn không biết mình sai điều gì, nhưng nay hạ độc sư phụ, đồ nhi nguyện nhận tội đại nghịch bất đạo này.”

Thấy nó như vậy, ta đột nhiên nhớ lại năm xưa, im lặng hồi lâu rồi nói một câu: “Nếu đại sư huynh của các con còn đây nó sẽ đánh chết con.”

Thiên Chỉ gật đầu: “Con sẽ lập tức đi cho đại sư huynh biết con đã hạ độc sư phụ, con đi thỉnh tội với huynh ấy!”

Ta cả kinh: “Không được đi!”

“Sư phụ, con biết trong lòng sư phụ có đại sư huynh mà.” Thiên Linh bỗng nói, “Lúc đó con không nỡ đốt bức tranh bên Tử trì, con đem tới cho nhị sư huynh xem, nhị sư huynh cho con biết người trong tranh là đại sư huynh, sư phụ đã coi đại sư huynh là người trong mộng, hà tất bị lễ tiết thể tục trói buộc, người ở bên đại sư huynh đi.”

“Hoang đường! Chuyện của vi sư cần gì kẻ khác xen vào!”

“Vậy con sẽ đi nói cho đại sư huynh biết.”

“Quay lại đây!”

Khí tức của Thiên Linh và Thiên Chỉ biến mất trong phút chốc. Ta đứng đờ ra ở cửa song chắn, không thể động đậy, lòng như một khu rừng đang nổi lửa.

Không biết ở tư thế đó bao lâu, lâu đến mức ta ngủ được một giấc, nhưng tỉnh lại, ta cảm thấy quanh mình tà khí nặng nề. Ta nghiêng mắt nhìn sang. Người mấy chục năm không gặp đang yên lặng đứng bên cạnh ta.

Dung mạo Thiên Cổ không hề thay đổi.

Có điều so với lúc xưa, khí chất của nó đã thay đổi rất nhiều.

“Sao lại bị Thiên Chỉ gài bẫy?” Nó lên tiếng, giọng điệu trưởng thành âm thầm cho thấy thời gian đã qua lâu lắm rồi, nhưng câu này của nó lại quen thuộc như mới hôm qua nó vẫn còn chếp kinh bên cạnh ta.

Ta thở dài: “Nó đâm sau lưng ta. Xách động tiểu đồ đệ của ta.”

Nhắc đến chuyện này, ta lại thấy ức chế.

Thiên Cổ cười nhẹ, giọng nói trầm thấp tựa như tiếng đàn cổ, khiến tim ta khẽ run. Ta không nhìn nó, dời mắt sang song chắn ngọc san hô: “Độc lấy từ chỗ Nguyệt Lão Hồng, người có thể đòi thuốc giải giúp ta.”

“Con có thuốc giải.”

Nó nói xong bốn chữ này rồi không tiếp lời nữa. Cứ vậy mà dụ ta, ta biết nó muốn dụ dỗ để ta không kìm được mà lên tiếng xin nó. Nhưng chuyện đến nước này, ta làm sao có thể lên tiếng xin nó? Dùng thân phận gì đây...

“Sư phụ.”

Tiếng gọi của nó lại khiến tim ta rung lên một lần nữa.

Ký ức biết bao năm trước theo giọng nói này lật giở bức màn bám bụi ra – Đứa trẻ thần hồn chưa định được ta đào trong sào huyết yêu quái ra, thiếu niên ta cầm tay dạy luyện kiếm, thanh niên sớm tối bên ta trên đỉnh Không Linh. Ta tưởng ta chôn giấu những ký ức này rất kĩ, nhưng không ngờ rằng chỉ cần nó lật nhẹ, tất cả bụi bặm đều không che giấu nổi nữa.

“Thiên Cổ, ta đã không còn là sư phụ người nữa.” Ta nhắc nhở nó, cũng là nhắc nhở bản thân.

Nó tựa như không hề nghe thấy lời ta: “Hôm nay con đến chỉ để hỏi sư phụ ba câu, sư phụ đáp thì còn sẽ cho người thuốc giải.” Nó hỏi, “Năm đó, người đuổi con đi, con bị vớt ở bãi đá bên sông, tính mạng nguy kịch, có phải người đến cứu con không?”

Ta không ngờ nó lại hỏi như vậy.

“Là ta.” Ta đáp đúng sự thật, ta nghĩ câu tiếp theo nhất định nó sẽ hỏi ta tại sao cứu nó, vậy ta sẽ đáp là Hồ dữ không ăn thịt con, dù sao người cũng là đứa trẻ ta chính tay nuôi lớn.

Nhưng Thiên Cổ chỉ cười cười, đổi câu hỏi: “Bao nhiêu năm nay sư phụ có từng nhớ con, dù chỉ một lần?”

Câu này... quả là khinh nhờn.

“Không có.” Ta quả quyết đáp. Thiên Cổ lại cười cười: “Câu cuối cùng hỏi sư phụ, sư phụ đoán bao nhiêu năm nay con có từng nhớ sư phụ không?”

Tên... tên... nghiệt đồ!

“Làm sao ta biết ý nghĩ trong lòng người!” Ta mắng, “Ba câu đã đáp hết rồi, mau đưa thuốc giải cho ta.”

Thiên Cổ nhẹ đặt tay lên má ta, tựa như hôm đó nó rời khỏi ta đi cầu thuốc chỗ Nguyệt Lão Hồng, ngón tay nhẹ miết trên mặt ta: “Câu cuối cùng sư phụ đáp sai rồi.” Nó nói bên tai ta, “Ngày nhớ đêm mong, nhớ đến phát điên, tám chữ này cũng không đủ để hình dung một phần vạn trong lòng đồ nhi.”

Ta kìm nén tâm thần: “Người muốn ta đáp câu hỏi của người, ta đáp rồi thì người nên giữ lời hứa, lúc người còn nhỏ...” Lúc người còn nhỏ ta đã dạy người như vậy mà. Câu này ta không nói ra, nói ra sẽ là một vết sẹo.

“Con nói cho sư phụ thuốc giải thì nhất định sẽ cho.” Thiên Cổ nói, “Có điều con chưa từng nói sẽ cho bây giờ.”

Ta tán dương: “Mấy chục năm không gặp, Thiên Cổ vô lại hơn nhiều nhỉ.”

“Hiện giờ con là người trong Ma đạo, làm như vậy cũng chẳng có gì chê trách. Chẳng phải sư phụ cũng luôn thích ngang ngược vô lại sao, kể thừa nghiệp thầy thôi.” Nó ngồi xuống đất bên cạnh, ngẩng đầu nhìn ta: “Hơn nữa bây giờ con cho sư phụ thuốc giải, sư phụ uống xong nhất định sẽ chạy.” Nó nói, “Chờ con nắm sư phụ thỏa rồi con sẽ thả người đi.”

Câu này khiến tim ta bỗng chua xót.

“Người hà tất cố chấp như vậy.”

“Nếu biết được hà tất thì làm sao con lại cố chấp.”

Nó thật sự chỉ yên lặng ngồi đó, nhìn ta không dời mắt, ta cố gắng khiến mình bình tâm, nhưng bị nhìn chăm chăm như vậy, ta vẫn không tìm được mà khẽ đỏ mặt.

Ta vừa đỏ mặt nó liền cười nhẹ, ta thẹn quá hóa giận mắng nó, sau đó mặt càng đỏ hơn, một hồi sau, nguôi giận rồi, vẫn bị nó nhìn, ta lại đỏ mặt... vòng lại từ đầu.

“Tiên tôn, Tiên tôn...” Bên ngoài Linh Hư động truyền đến giọng tiểu bối dưới núi tìm ta.

Ta ngây ra, hầu như vô thức nói: “Thiên Cổ, đi đi.”

Nó lại chẳng hề để tâm, đứng dậy còn nhàn nhã phủi hông: “Nếu trong lòng sư phụ không có con, hiện giờ theo lý phải gọi người vào bắt con, chứ không phải thả con đi.” Ta im lặng, cuối cùng nó lấy bình sứ trong tay áo đổ thuốc giải ra, cười nhẹ, “Sư phụ lo lắng cho con, ngay cả thuốc giải cũng quên mất. Ôn thầy như núi, không thể không báo.”

Nói xong nó lấy thuốc giải ăn mất.

Ta cả kinh: “Người!” Nhưng không nói ra được âm tiết tiếp theo nữa, vì Thiên Cổ đã phủ lên môi ta, mớm thuốc cho ta, trong miệng ngoài mùi thuốc đều là hơi thở của nó.

Nó không có động tác tiếp theo nữa, vì ta đã hoàn toàn thờ người. Nó rời khỏi môi ta, nhìn ta ở cự ly gần, ánh mắt khẽ động, rõ ràng là nó khinh nhờn ta, nhưng lúc này mặt nó đỏ tận mang tai.

Ta rất muốn hỏi nó, người đỏ mặt cái quái gì chứ? Chẳng phải người làm lưu manh chuyên nghiệp lắm sao? Hôm nay chẳng phải người trêu chọc ta lấy làm vui sướng lắm sao? Hôn một cái đã đỏ mặt, có cần... ngược đời đến vậy không...

Nó sờ môi ta: “Sư phụ, con nhớ người lâu lắm rồi.”

“Tiên tôn?” Bên ngoài Linh Hư động truyền đến giọng đệ tử.

Thiên Cổ đỏ mặt cười nhẹ: “Con sẽ còn đến nữa.”

Hơi ấm của viên thuốc trong dạ dày truyền đi khắp tứ chi, ta cử động ngón tay cứng đờ, đệ tử bên ngoài đã tìm vào trong: “Tiên tôn, người ở đây à? Vừa nãy có đệ tử nói thấy hai đạo khí tức rời khỏi đỉnh Không Linh.”

Ta quay người, gật đầu: “Là Thiên Chỉ và Thiên Linh sư tổ của các người chạy trốn.” Ta thở dài. “Đi vào Ma đạo rồi.”

Ta rõ ràng... là đào tạo quân dự bị cho Ma đạo mà...

6. Q.1 - Chương 6

Thần châu nổi lên ba đại ma đầu, đều do ta dạy dỗ.

Đám hậu bối trong phái Không Linh thương nghị rất lâu, cuối cùng mời ta đến mở hội nghị, khéo léo nói rằng không mong Không Linh có thêm tiên nhân, chỉ mong từ nay về sau ta đừng nhận đồ đệ nữa.

Ta đồng ý.

Trở về đỉnh Không Linh cô độc một mình, ta cảm nhận được sâu sắc nỗi khổ của người già neo đơn.

Vì ngày tháng quá nhàn rồi, ta bèn bấm độn đoán mệnh mình, không đoán thì không biết, vừa đoán ta bèn giật thót, không ngờ đại kiếp đầu tiên sau khi ta thành tiên sắp tới rồi. Đến khi lịch kiếp, tiên khí của ta nhất định sẽ yếu đi nhiều, chỉ e nguồn tà khí trên đỉnh Không Linh sẽ xảy ra chuyện, phải có người thay ta trấn áp tà khí mới được.

Ta nuôi đồ đệ thật ra là để phòng ngày này, nhưng khi ngày này thật sự đến, đồ đệ của ta lại chẳng một ai có ích.

Ta than ngán thở dài một hồi, không biết phải làm sao, chỉ đành làm phiên đám tiểu bối của phái Không Linh.

Vừa nói chuyện này với mấy lão già râu bạc trong phái, họ lập tức còn căng thẳng hơn ta, vội lệnh cho trên dưới toàn phái chuẩn bị. Thấy họ chuẩn bị thỏa đáng, ta cũng yên tâm hơn nhiều.

Cũng đúng, mấy trăm năm nay, Không Linh không ngừng phát triển, có chuyện giao cho đám tiểu bối, cho dù không phải là tiểu bối ta dạy cũng khiến ta cảm thấy yên tâm.

Yên tâm rồi ta cũng không vội tu hành nữa, dù sao tu hành chút thời gian này cũng không bù đắp lại được tu vi ta mất đi mấy chục năm nay, ta cứ ngày ngày nằm bên Tử trì uống rượu phơi nắng, nhớ lại những năm tháng huy hoàng xưa kia.

Hôm nay trời nắng, ta đang uống ngà say, bỗng một hồi tà khí theo gió đưa đến, khiến hàng liễu bên Tử trì lay động như thiếu nữ đang đong đưa chiếc eo thon.

Ngón tay ta cũng đong đưa theo nhành liễu, nhưng có một giọng nói hơi phẫn nộ vang lên bên tai ta: “Kiếp số đến gần, trên dưới cả phái Không Linh đều bận rộn, sư phụ thì lại nhàn nhã, ngay cả đồ nhi đến cũng không phát giác? Lơ là phờng bị như vậy, nếu Thiên kiếp đến sư phụ định làm thế nào?”

Ta quay đầu nhìn nó, Thiên Cổ đứng bên cạnh ta, trường bào đen che mắt ánh nắng, lời nói thần sắc giọng điệu giống như rất lâu trước kia nó oán trách ta uống nhiều rượu.

“Nay phái Không Linh vì chuyện ta lịch kiếp mà trông chừng nghiêm ngặt, vậy mà ngươi cũng có thể âm thầm lên vào, xem ra tu vi tăng tiến không ít.” Ta nói, “Hôm nay sao lại đến đây, muốn trêu chọc vi sư nữa chăng? Lần này ta không trúng độc, không để ngươi lợi dụng nữa đâu.”

Nó thoáng im lặng: “Kiếp số... có thể an nhiên vượt qua không?”

Ta thở dài: “Mấy chục năm nay bị bọn nhãi ranh các ngươi giày vò mất hết nửa mạng, ai biết thiên lôi có đánh chết ta không.”

Thiên Cổ im lặng.

Ta nhắm mắt: “Hiện giờ trong người ngươi tà khí nặng nề, rất dễ khiến tà khí dưới phong ấn Không Linh dao động theo, nếu lòng ngươi còn có chút tôn kính ta thì sau này đừng đến Không Linh nữa.” Ta nói, “Hiện giờ ta vẫn giữ cho nơi này vô sự, nếu lịch kiếp xảy ra chuyện gì... ngươi, còn có hai sư đệ sư muội đã nương nhờ ngươi nữa, đừng để chúng quay lại Không Linh. Đừng bao giờ quay lại đỉnh Không Linh nữa.”

Mấy ngày nay, ta không nói với ai mối lo trong lòng, nhưng lúc này uống chút rượu, Thiên Cổ vừa khéo lại đến, ta cảm thấy nếu ta không nói sẽ không còn cơ hội nói nữa.

Dù sao, đây cũng là... sự thật. Mấy năm nay sức lực ta không được như trước nữa, nếu ta chết trong kiếp số, phong ấn nguồn tà khí nhất định lung lay, trên dưới phái Không Linh có lẽ có thể giữ uy lực của phong ấn, nhưng nếu có yêu ma đến, tà khí nhất định gia tăng, e là phái Không Linh không trấn áp nổi.

“Ta cũng không mong điều gì khác, ta biết ngươi xưa nay vẫn luôn có chùng mực.”

Thiên Cổ im lặng hồi lâu: “Con không để sư phụ xảy ra chuyện đâu.”

Ta cười nhẹ: “Thiên Cổ, lúc ngươi còn nhỏ ta đã từng dạy ngươi, có những chuyện không do ngươi quyết định được đâu.” Ngón tay ta kết ấn, trước khi Thiên Cổ phản ứng được, ta đứng bật dậy, áp lên ngực nó, ánh sáng trên ngón tay chìm vào ngực nó. Nó ngạc nhiên, ta cười nhẹ, “Ta mới là người quyết định.”

Ta đẩy nó ra, Thiên Cổ ôm ngực, đau đến tái mặt, quỳ một gối xuống đất.

“Đây là linh chú. Thiên Cổ, ngươi hãy nhớ cơn đau này, sau này chỉ cần ngươi lại gần đỉnh Không Linh, trên người chỉ cần đau đớn hơn hiện giờ vạn lần. Trước khi lịch kiếp, ta sẽ lập kết giới trên đỉnh Không Linh, ta không lo sư đệ sư muội ngươi xông vào, dù sao chúng cũng không có bản lĩnh này, mà chúng cũng chẳng muốn xông vào đâu, chỉ có ngươi, Thiên Cổ.”

Ta ngồi xổm xuống, nó ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt là đau đớn khó giấu. Ta xoa đầu nó: “Sức khỏe ta thế nào ta rất rõ, đến ngày đại kiếp có lẽ ta... Người đừng đến tìm ta nữa, bất luận tình huống thế nào cũng đừng đến tìm ta nữa. Ba đạo Phệ hồn tiên thấu xương đã đánh xuống, ta không còn là sư phụ của người nữa rồi.”

Nó muốn kéo tay ta, nhưng chỉ kéo được tay áo, trong đôi mắt đen là đau đớn khó giấu: “Con tốn... biết bao công sức là mong có ngày được sánh vai đứng cùng sư phụ, mong ước cả đời của con chỉ có sư phụ mà thôi...”

Tim ta thất lại.

Bao nhiêu năm nay, ta từng nghe đến những thủ đoạn cứng rắn của nó trên giang hồ, trong Ma đạo, ta biết nó là người chém giết quyết đoán, nhưng lúc này, nhìn vào mắt nó, nó dường như vẫn còn là thiếu niên ở bên cạnh ta, chuyện nó sợ nhất trong đời là ta đuổi nó đi.

Nhưng điều ta phải làm lại chính là chuyện nó sợ nhất.

Ta xoa tóc nó: “Đi đi.”

Tuy Thiên Cổ đã nhập Ma, nhưng dù sao tu vi cũng không bằng ta, ta phẩy tay áo, nó bị đưa ra khỏi đỉnh Không Linh.

Sau này không bao giờ vào được nữa.

Ta bỗng nhớ lại rất nhiều năm về trước, trên cây đại thụ ánh nắng loang lổ, ta giúp một đứa trẻ lau sạch bụi đất trên mặt, ta hứa với nó sẽ bảo vệ nó cả đời.

Nhưng cuối cùng, ta lại là người tổn thương nó nặng nề nhất trong đời.

Ngày thiên kiếp giáng xuống, ta đang đọc sách trong thư phòng, vừa khéo lật đến một trang, nét chữ non nớt trên đó ta vẫn nhớ, là Thiên Cổ chép lúc nhỏ, nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo khiến ta bất giác bật cười, ta lật về phía sau, một trang trắng xóa, bên trên dùng nét bút đơn giản vẽ một người, là dáng vẻ ta đang bò trên bàn ngủ.

Ngón tay ta vuốt qua mặt giấy hơi thô ráp, một đạo thiên lôi bỗng nhiên từ trên trời đánh xuống người ta, ta không sao, nhưng quyển sách trong tay đã bị thiêu rụi.

Ta ngẩng ra, ngẩng đầu nhìn lên, thiên lôi đánh đại diện của ta thủng một lỗ, ta từ lỗ thủng đó nhìn thấy bầu trời bên ngoài, mây đen phủ kín, đạo lôi kiếp thứ hai sắp giáng xuống.

“Sớm không đánh muộn không đánh.” Lòng ta bỗng nảy sinh một luồng nộ khí kỳ lạ, ta phẩy tay áo, đánh một chiêu lên trời, “Ông cố ý kiếm chuyện với ta phải không?”

Tiên lực đánh lên mây đen, va chạm với lôi kiếp từ trên trời sắp giáng xuống, khiến trời đất sáng rực lên, bên ngoài có tiếng kinh hô của đệ tử dưới núi chạy tới.

Ta ra khỏi cửa, trước khi đạo lôi kiếp thứ ba giáng xuống, ta cho các đệ tử vào phòng mình, bảo vệ phong ấn nguồn tà khí, còn ta đến Linh Hư động, ở đó có lập kết giới, chờ lôi kiếp đánh xuống.

Đỉnh Linh Hư động bị thiên lôi ngày một mạnh thêm san bằng, cuối cùng thiên lôi cũng rơi xuống người ta, ta đã chẳng buồn hao tổn sức lực bảo vệ xác thịt, chỉ nhắm mắt tĩnh tọa, toàn tâm toàn ý bảo vệ nội đan.

Từng đạo từng đạo thiên lôi mang đến cho ta đau đớn còn hơn lạng trì xẻo thịt, trong đầu ta lại hiện lên những hồi ức ta thu nhận đồ đệ mấy mươi năm nay, tuy ba đồ đệ của ta đều khiến ta ức chế, nhưng nghĩ kỹ lại, chúng cũng đem đến cho ta không ít niềm vui. Thật ra trong số đó ta nhớ đến nhiều nhất vẫn là Thiên Cổ, dù sao nó cũng là đồ đệ đầu tiên của ta, dù sao nó cũng là...

Đồ đệ yêu thích sư phụ này nhất.

Ta bỗng nảy sinh một ý nghĩ, nếu ta may mắn vượt qua kiếp số lần này, có lẽ ta nên đi tìm Thiên Cổ, giải trừ chú thuật trên người nó, đưa nó về đỉnh Không Linh, dạy dỗ nó trở về Tiên đạo, cùng ta trấn giữ đỉnh Không Linh, ta thậm chí, bằng lòng cùng nó...

Đổi một thân phận khác ở bên nhau.

Nhưng không chờ ta nghĩ nhiều thêm, đạo thiên lôi cuối cùng giáng xuống, ý thức ta chìm vào mơ hồ.

Có điều trước lúc mơ hồ, tựa như có một giọng nói còn chịu đựng nhiều đau đớn hơn ta đang cuồng loạn thét gào: “Sư phụ! Sư phụ! Sư phụ...”

Ta cảm thấy hình như ta... không vượt qua được thiên kiếp này rồi.

7. Q.1 - Chương 7: Vĩ Thanh

Thế giới trắng xóa một mảng, ta không biết lúc nào mình mới có thể tỉnh lại.

Giống như lúc trước ta vì cứu Thiên Chỉ bị tà khí trong Phục Yêu trì làm hôn mê, ta có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài, có thể cảm nhận được động tĩnh bên ngoài, nhưng ta không thể mở mắt, không thể cử động cơ thể, hơn nữa những cảm giác đối với bên ngoài này, có lúc rõ ràng có lúc lại mơ hồ.

Nhưng bất kỳ lúc nào, dường như ta đều có thể nghe thấy một giọng nói nhẹ lẩm bẩm bên tai ta: “Sư phụ, năm mươi năm rồi, người vẫn chưa ngủ đủ sao?”

“Sư phụ, một trăm năm rồi, người còn bắt con chờ bao lâu nữa...”

“Sư phụ, ba trăm năm rồi, Tử trì bị mặt trời hong sắp khô rồi.”

“Sư phụ, hàng liễu bên Tử trì bay tứ tung trước sân, tiếng con quét hôm nay người có nghe thấy không...”

Nghe thấy rồi.

Ta mở mắt, nhìn thấy đầu giường khắc hoa, bên ngoài gió hiu hiu thổi vào, ta nghiêng đầu, từ trong cửa sổ nhìn thấy bóng Thiên Cổ đang cầm chổi quét sân bên ngoài. Từng hồi từng hồi “sột soạt”, tựa như một lão tăng chuyên tâm khổ tu.

Tịch mịch biết bao.

Ở đây vẫn là đỉnh Không Linh, ta cũng chưa giải trừ ấn chú trên người nó, giọng nói trong mộng tựa như vẫn còn bên tai, Thiên Cổ à Thiên Cổ, rốt cuộc con đã chịu đựng đau đớn bao nhiêu năm để ở đây bầu bạn với ta.

Ta động dậy ngón tay ngồi dậy.

Bóng người quét sân bên ngoài dường như khựng lại trong khoảnh khắc đó.

Nó quay đầu lại, nhìn thấy ta trong cửa sổ. Ta cũng nhìn thấy nó, vì quanh năm áp chế đau đớn nên sắc mặt tái nhợt, gương mặt ồm ồm như đã lâu lắm rồi chưa từng ăn no, nó vì ta đã chịu biết bao đau khổ.

Ta khó nhọc kéo cánh môi muốn cười, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, chỉ có ánh sáng trên ngón tay chuyển động, đã lâu không sử dụng pháp thuật khiến cơ thể ta có hơi không thích ứng, nhưng so với Thiên Cổ, chút không thích ứng này vốn không đáng nhắc tới.

Ánh sáng bạc lão đảo bay tới trước mặt Thiên Cổ, chìm vào mi tâm nó. Ta vẫy tay với nó: “Thiên Cổ, lại đây.”

Nhiều năm về sau, người trong giang hồ rần rần đồn rằng.

Ngày xưa ngày xưa, Thần châu đại địa từng có ba đại ma đầu, tất cả đều do tiên nhân duy nhất của Thần châu đại địa dạy dỗ. Hơn nữa, cuối cùng tiên nhân đó còn cùng đại đồ đệ của mình sinh ra một bầy tiểu ma đầu...

8. Q.2 - Chương 1

Ta sống dưới núi Thương Lam từ nhỏ, ta hiểu rất rõ núi Thương Lam ngàn dặm. Ta biết núi Thương Lam có mấy vạn khe suối khe sông, tất cả đều chảy về hồ Linh Kính sâu không thấy đáy. Ta cũng biết phái Thương Lam có một truyền thuyết, truyền rằng dưới đáy hồ phong ấn một đại ma đầu gây họa cho thiên hạ ba trăm năm trước, ta còn biết phong ấn đại ma đầu là một linh kính dưới đáy hồ, nếu lấy kính đi, đại ma đầu sẽ phá được phong ấn, trở lại Tam giới, nguy hại chúng sinh.

Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày, ta lại là người thả hấn ra...

Hôm đó trăng mờ gió rít, ta đang định đến phái Thương Lam trộm một vật vô cùng quan trọng với mình, nào ngờ bị đệ tử canh giữ cửa núi phát hiện, trong lúc hoảng loạn trốn chạy, ta đâm đầu xuống hồ Linh Kính, bơi một mạch xuống dưới, vô tình đạp phải đáy hồ, vô tình bước vào động băng phong ấn đại ma đầu dưới đáy hồ, vô tình nhìn thấy linh kính được khảm trong huyền băng.

Ta thề với trời, lúc đó ta không hề làm gì hết!

Ta chỉ... hiểu kỳ lấy ngón trỏ cào cào rìa linh kính, sau đó... mẹ nó chứ ai ngờ được vật phong ấn quan trọng như vậy lại chẳng có gì cố định! Đạp lên tay ta đánh “keng” một tiếng!

Lúc đó ta sợ đến run chân, thật hận không thể chặt đôi tay mình đi, vứt chúng và tấm kính kia tới chân trời.

Nhưng ta không hề có thời gian làm vậy, trong thoáng chốc, linh kính đầy linh khí trong truyền thuyết kia nứt ra một đường trong tay ta, đổi lại, huyền băng trước mặt ta cũng “rắc” một tiếng nứt ra một đường, một khối huyền băng rơi xuống, ta thấy có một đôi mắt đường cong tuyệt đẹp vùi sâu bên trong.

Rèm mi khẽ rung, mắt chậm chậm mở ra, người đó có một đôi mắt đen sâu thẳm, tựa như có thể chứa đựng ngàn vạn vì sao trên trời.

Dần dần, ta nhìn thấy gương mặt ngơ ngác thất thần của mình trong mắt người đó.

Nhưng không chờ ta tiếp tục ngơ ngác thêm, linh kính trong tay ta bỗng “rắc rắc” mấy tiếng xuất hiện vô số vết nứt, mảnh kính trên tay ta rơi lả tả, lập tức hóa thành tro bụi trong nước hồ. Huyền băng trước mặt cũng tan rã trong phút chốc.

Ta bị sóng nước chấn động đẩy ngã về phía sau, lăn mấy vòng mới dừng lại được.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, đại ma đầu trong truyền thuyết đã phá băng bước ra. Nước hồ khuấy động y phục và mái tóc dài của hấn, bay lên thành một đường cong kì dị, hấn đang nhìn ta, đôi mày khẽ chau. Nhớ đến những truyền thuyết giết người không chớp mắt của hấn, ta sợ đến tim đập chân run, không kịp đứng dậy mà lăn lê bò toài chạy ra khỏi động băng, nhưng vào lúc này, đáy hồ bỗng rung chuyển kịch liệt, khiến ta hoa mắt chóng mặt, mặt đất khiến ta lắc tới lắc lui như mẹ đưa nôi, sau đó hất ta đến bên chân đại ma đầu.

Ta bị lắc đến suýt nôn mửa, trong lúc khẩn cấp chỉ đành tóm đuôi đại ma đầu, ôm chặt hấn lại.

“Buông tay.” Ta nghe đại ma đầu lạnh lùng uy hiếp trên đỉnh đầu.

Ta rất sợ hấn đập chết ta, nhưng hiện giờ sau lưng ta có một xoáy nước đang chậm chậm hình thành, mang theo lực hút ngày càng mạnh kéo ta vào trong, ta càng sợ lúc bị hút vào ta sẽ bị xé tan thành từng mảnh vụn.

Trước sau cũng là chết, ta đương nhiên chọn cách đỡ thê thảm nhất.

“Ma đầu đại nhân! Là ta thả ngài ra đó! Tốt xấu gì ngài cũng cứu ta một mạng đi chứ!”

“Cút đi!” Nghe như hấn vô cùng tức giận.

Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông, ta bỗng nhớ lại đám đệ tử ngu xuẩn phái Thương Lam thường nói một câu: “Ta không đi đâu! Có chết thì chúng ta cùng chết!” Ta thật sự thấy lời này quá phù hợp với tâm trạng của ta, ta ôm chặt đuôi hấn hét lên: “Muốn chết thì cùng chết! Ta không để người đi trước đâu!”

Pháp thuật trong tay hắn đánh về phía ta, ta bắt chập tất cả há miệng ra, “ngoàm” một cái cái lên eo hắn, hắn hự một tiếng, tựa như khí trong đan điền đều bị ta cắn tẩn nát hết, pháp thuật trong tay tan biến, cơ thể trĩu xuống dưới. Sức mạnh của xoáy nước sau lưng ngày càng lớn, trong hỗn loạn, ta và hắn cùng bị hút vào.

Trước khi hôn mê, ta chỉ nhớ đến một chuyện.

Cơ thịt trên eo đại ma đầu... mạnh thật.

Sau đó?

Sau đó... đến khi ta tỉnh lại, chuyện thần kì xảy ra.

Ta và đại ma đầu đã đến núi Thương Lam ba trăm năm về trước.

Lúc đó ta tỉnh lại giữa băng tuyết đầy trời, nhìn thấy nửa người đại ma đầu bị vùi trong tuyết.

Tuy chưa rõ tình hình, nhưng ta lập tức có một ý nghĩ, ta phải giết hắn. Ma đầu này năm xưa giết chết ân sư cầu kết ma tộc tàn hại chúng sinh, tội lỗi chồng chất đến nỗi người xưa không thấy người sau chẳng bằng, tiếng ác đến nỗi các bậc phụ mẫu hiện giờ vẫn còn dùng tên hắn để hù dọa những đứa trẻ không vâng lời.

Ta đã thả người như vậy ra, đương nhiên ta phải vá lại lỗ thủng bằng trời này.

Ta ngưng tụ pháp thuật trên chủy thủ, sau đó rạch mạnh lên cổ hắn, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, chủy thủ và da thịt hắn ma sát phát ra tia lửa, lửa đó lười chủy thủ huyền thiết của ta xoắn lại...

Xoắn lại...

Ta sợ đến mức cảm sắp rơi xuống, chủy thủ Xuất Vân này của ta là tiên khí mẫu thân để lại cho ta mà! Nhìn cái cổ không hề thương tổn của đại ma đầu, ta không kịp xót cho di vật của mẫu thân, run cầm cập cắt lại chủy thủ, lăn lê bò toài trốn sang bên cạnh.

Tên này lại còn có thân kim cương bất hoại nữa!

Chả trách với sức của ba đại tiên môn ba trăm năm trước cũng chỉ phong ấn hắn chứ không giết, thì ra không phải không muốn giết mà là không giết nổi!

Thôi xong, xong rồi, ta càng vá càng thủng to rồi.

Lòng ta đang hoảng hốt bất định, bỗng cổ chân thít lại, ta thầm giật mình, quay đầu nhìn lại, quả nhiên đại ma đầu đã tỉnh. Bàn tay lạnh như băng của hắn đang tóm chặt cổ chân ta, đôi mắt đen tuyền phóng ra sát khí như mũi tên cắm vào tim ta, quan sát kĩ, trong đáy mắt hắn còn lơ mơ lóe lên ánh sáng đỏ.

Ta biết, đó là ma khí.

Ta xoa dịu hắn: “Đại nhân! Chỉ cần đừng lấy mạng, muốn gì cũng được.”

Hắn kéo cổ chân ta, giẫy dụa bỏ ra khỏi tuyết, dáng vẻ lại thảm hại hết như ta: “Đệ tử Thương Lam?” Giọng hắn như tuyết.

Bị phong ấn dưới hồ Linh Kính núi Thương Lam ba trăm năm, nhất định hắn rất hận đệ tử phái Thương Lam, ta vội lắc đầu phủi sạch quan hệ: “Không không không, không phải đâu!” Thấy hắn quan sát y phục ta, ta lại vội giải thích, “Ta trộm đó! Ta ta ta... ta là người của ma tộc!”

Trong lúc khẩn cấp, để giữ mạng, ta không thể không nói với hắn bí mật lớn nhất của ta. Chỉ mong hắn niệm tình đồng tộc, tha cho ta một con đường sống.

Hắn thoáng im lặng, ta cảm giác có một khí tức từ bàn chân đang bị hắn bóp xông lên trên, thăm dò trong cơ thể ta, ta biết hắn đang điều tra chân tướng ta, nên để mặc khí tức của hắn chui đi chui lại trong cơ thể ta, một lúc sau, thần sắc hắn không rõ, hỏi ta: “Nửa người nửa ma?”

Ta gật đầu: “Cha là ma, mẹ tu tiên...”

Thần sắc hắn biến đổi, ngay cả ta cũng dễ dàng nhìn ra cảm xúc của hắn đang chấn động.

Lẽ nào... thân phận của ta còn bị hắn ghét hơn đệ tử phái Thương Lam sao...

Vậy nói sớm đi chứ! Ta sẽ không hề do dự thừa nhận mình là đệ tử phái Thương Lam!

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn giữ mạng cho ta.

Ta bị đại ma đầu tóm cổ đi xuống núi tuyết, lúc đó ta không biết tại sao cảnh sắc núi Thương Lam lại thay đổi đến mức khiến ta thấy vô cùng lạ lẫm, mãi đến khi đi ngang tấm bia cao to do phái Thương Lam lập dưới núi, ta lẩm bẩm: “Tấm bia này trở nên vừa mới vừa sạch từ khi nào vậy?”

Đại ma đầu nhìn ta, sau đó trầm giọng hỏi ta: “Vừa rồi ngươi nói ta bị phong ấn ba trăm năm?”

Ta gật đầu, thấy hắn nheo mắt, ta lập tức dựng ngón tay chỉ lên trời thề: “Nếu có nửa lời dối trá, nhất định sẽ bị trời đánh thánh đâm không được chết yên!”

Thần sắc trong mắt đại ma đầu biến đổi, cuối cùng hắn lẩm bẩm: “Vậy hiện giờ chính là ba trăm năm trước.”

9. Q.2 - Chương 2

Ba trăm năm trước là thời ta còn chưa sinh ra. Ta thật sự hoàn toàn không biết gì về thời đại này.

Ta và đại ma đầu ở lại trong một trấn nhỏ ngoài núi Thương Lam vài ngày, sắp xếp lại chuyện nghe có vẻ vô cùng hoang đường này, luôn tiện nghe ngóng ở thời điểm này, phái Thương Lam đang xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng xác định được mấy chuyện.

Thứ nhất, bọn ta hình như bị sức mạnh của linh kính đưa đến đây, vì đại ma đầu nói, linh kính còn có một tên khác là Hồi tổ* kính, nhưng không ai biết tại sao lại có tên gọi này, tất cả mọi người đều cho rằng nó chỉ là một tấm kính dồi dào linh khí, chỉ có thể dùng để tu hành. Mãi đến khi ta làm vỡ nó, cuối cùng đại ma đầu cũng hiểu ra ý của tên này.

*Ngược dòng

“Thật ra ta cảm thấy chuyện này cũng không thể trách ta...”

Dưới ánh mắt lạnh lùng của đại ma đầu, ta chỉ đành im miệng.

Thứ hai, muốn trở về cũng chỉ có cách tìm được linh kính của thời đại này. Linh kính ba trăm năm sau tuy đã bị ta hủy, nhưng linh kính hiện giờ chắc vẫn hoàn hảo nguyên vẹn.

Thứ ba, linh kính ở phái Thương Lam, hiện giờ đang nằm trong tay đại đệ tử Mộc Tuyên.

Nghe đại ma đầu nói điểm thứ ba, ta ngây ra: “Làm sao ngươi biết? Còn nữa... Tên Mộc Tuyên này hình như hơi quen tai.”

Đại ma đầu im lặng nhìn ta, trong lúc không lời đối đáp, ta bỗng hiểu ra: “À... Là... là ngươi hả...”

Nói cho chính xác, thời điểm bọn ta đến hiện giờ hơn ba trăm năm mươi năm trước, lúc này đại ma đầu vẫn chưa phải là đại ma đầu, hắn vẫn là đại đệ tử Mộc Tuyên nổi danh nhất của phái Thương Lam, hắn là nhân tuyển có hi vọng được kế thừa vị trí Thương Lam tôn giả, thân đầy hào quang, danh tiếng vang dội, tiền đồ tốt đẹp...

Ta len lén nhìn đại ma đầu, thấy hiện giờ gương mặt hắn gầy ốm, sắc mặt tái nhợt, trong mắt thoáng hiện ma khí. Ta bỗng cảm thấy thế sự khó lường, bất giác thở dài một tiếng.

Tại sao hắn lại làm những chuyện khi sư diệt tổ, đại nghịch bất đạo như vậy chứ...

Hôm sau bọn ta bắt đầu khởi hành đi tìm Mộc Tuyên. Không cần nghe ngóng nhiều, đại ma đầu rất rõ hiện giờ Mộc Tuyên đang ở đâu.

Nhưng khi bọn ta sắp tìm được nơi Mộc Tuyên đang ở, đại ma đầu bỗng dừng hồi hộp.

Càng tới gần, sắc mặt đại ma đầu càng không ổn, ta rất lo lắng, nếu hắn chết ở đây, ta chần chẫn cũng không về được. Dù sao thì dựa vào trăm năm tu vi của ta, muốn đánh bại đại đệ tử Thương Lam lúc này để cướp linh kính vẫn là chuyện cực kì khó khăn.

Trước lúc ta hỏi han, đại ma đầu bỗng lôi ta đi.

“Ta không thể gặp hắn.”

Ta biết hắn đang nói Mộc Tuyên, nhưng ta rất nghi hoặc: “Tại sao?”

“Ta và hắn là cùng một người, không thể nghịch lại thiên địa đại đạo, nếu ta và hắn gặp nhau, chắc chắn sẽ có một người biến mất khỏi thế gian.”

Ta giật mình: “Vậy làm sao lấy lại linh kính?” Ta còn phải trở về ba trăm năm sau làm chuyện của ta nữa mà!

Đại ma đầu lại yên lặng nhìn ta.

“Người cứ yên lặng không nói nhìn ta làm gì!” Ta hơi cáu, “Ta đâu đánh lại hắn!” Cho dù là ba trăm năm trước hay ba trăm năm sau, sự thật ta đánh không lại hắn vẫn không hề thay đổi.

Hắn chau mày: “Ai kêu người đi đánh, kêu người động não thôi.” Hắn nói, “Đi tiếp cận hắn.”

Hắn trịnh trọng nhìn ta: “Ta sẽ giúp người.”

Giúp ta dụ dỗ chính mình hả? Nghe ra... hình như cũng chắc ăn lắm.

Ta khua tay phủ.

Vậy là hắn đẩy ta tới một con đường nhỏ trên núi sâu mà Mộc Tuyên nhất định sẽ đi qua.

Ta nằm đó, nhìn về hướng Đông Nam.

Đại ma đầu nói, ngày này ba trăm năm trước, hắn đã ngang qua con đường này, sau đó gặp được đồ đệ đầu tiên trong đời mình.

Đó vốn dĩ là một thiếu niên thuần phác kiên cường lại thành thật hiếu học, lúc đó thiếu niên kia sa cơ lỡ vận, bị kẻ thù truy sát, không biết làm sao chỉ đành trốn vào núi sâu, lúc thoi thóp sắp chết được Mộc Tuyên cứu giúp. Mộc Tuyên cảm động vì khí tiết và sự kiên cường của thiếu niên đó, đưa thiếu niên về núi Thương Lam, khởi đầu làn sóng đệ tử đời này thu nhận đồ đệ do Mộc Tuyên dẫn đầu...

Ta quay đầu nhìn, trong bụi cỏ bên kia, đại ma đầu đã vác thiếu niên thoi thóp sắp chết vốn dĩ phải nằm đây lên vai.

Hắn quay đầu nhìn ta, lạnh lùng dặn dò: “Nhớ lời ta dặn.” Sau đó nhảy mấy cái bay về phía chân trời, không biết hắn đưa người từng là đồ đệ của hắn đến chốn thâm sơn cùng cốc nào nữa...

Tùy tiện thay đổi quỹ đạo cuộc đời kẻ khác như vậy có thật sự ổn không...

Đưa mắt tiễn đại ma đầu đi, ta thở dài phui phui bùn đất trên mặt mình, sau đó xoa xoa bụng. Để diễn cho chân thực, hắn thật sự không cho ta ăn cơm ba ngày. Hắn bắt ta nằm đây, bắt ta thay thế thiếu niên kia, trở thành đồ đệ của Mộc Tuyên, bước vào cuộc sống của hắn, tiếp cận hắn, lừa gạt hắn, sau đó cướp linh kính về, cuối cùng bỏ đi.

Ta thật sự không nén nổi cảm khái trong lòng, không hổ là đại ma đầu, đối với bản thân mình mà cũng có thể tính kế tàn nhẫn như vậy.

Phía trước loáng thoáng có tiếng bước chân truyền đến, ta lập tức tập trung tinh thần, có trộm được linh kính hay không, có trở về được không phải xem tuồng này diễn thế nào!

“Cạch” một tiếng, bước chân dừng lại trước mặt ta, có bóng người đứng trước mặt ta.

Ta thều thào ho mấy tiếng, mở mắt ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh tà dương chênh chếch trên cây cỏ, trong ánh sáng ngược, đôi mắt đỏ giống hệt đôi mắt ta nhìn thấy trong huyền băng, có một độ cong hoàn mỹ, chứa

đựng ánh sao đẹp dễ nhất, nhưng so với sau này lại trong trẻo hơn nhiều, thiếu đi mấy phần thăng trầm bể dâu.

Hơn ba trăm năm nay xem ra hần thay đổi rất nhiều, nhưng điểm duy nhất không đổi là thần sắc lạnh lùng thờ ơ của hần.

Hần lẳng lẳng nhìn ta một hồi, sau đó lấy trong túi vải tùy thân ra một con gà quay.

Gà! Gà quay!

Ta nuốt nước bọt đánh ực một tiếng, thật sự rất đói.

Đại ma đầu không nói ta biết thức ăn Mộc Tuyền lấy ra là gà quay! Thơm quá đi! Lúc đó đồ đệ hần rút cuộc đầu óc có bệnh gì không mà lại làm cao từ chối con gà quay này chứ! Ta suy nghĩ, muốn nhận kẻ đầu óc có bệnh như vậy làm đồ đệ, thật ra sư phụ này cũng chẳng bình thường...

Ta gắng sức áp chế thèm muốn thức ăn của mình, nhìn hần nói: “Tôi không cần...”

Mộc Tuyền lại nhìn ta một lúc: “Được.” Hần cất lại gà quay, đi vòng qua ta.

Ê! Khoan đã! Đầu phải như vậy!

Ta chớp mắt, trong đầu chỉ có một ý nghĩ – Tuyệt đối không thể để hần đi! Bỏ lỡ thời cơ này, muốn tìm lại một sự kiện để tiếp cận hần thật không dễ.

Ta lập tức lặn tròn dưới đất, đưa tay túm gấu quần hần. Hần quay đầu nhìn ta, đầu óc ta trắng xóa, chỉ dành đối diện với ánh mắt hần, âm thầm toát mồ hôi lạnh: “Hay là... cho tôi con gà quay này đi.”

Im lặng không nói ăn gà quay, ta liếc nhìn Mộc Tuyền ngồi bên cạnh, hần đang thêm củi khô vào đồng lửa, gương mặt nhuốm ánh lửa vừa tươi sáng vừa sinh động. Ta hồi lỗi một cách sâu sắc, rốt cuộc đã đi sai bước nào, tình tiết hoàn toàn khác với những gì đại ma đầu nói với ta!

Hần cho ta gà quay, ta ăn, hần không vứt ta lại, cũng không đưa ta về phái Thương Lam mà nhóm lửa dưới đất, trông có vẻ như định qua đêm ở đây.

Giờ phải làm sao đây?

Ta đang thầm lo lắng, bỗng nghe Mộc Tuyền hờ hững hỏi một câu: “Tại sao ngươi một mình ở trong núi Thương Lam?”

Cuối cùng cũng có một câu từ trong kịch bản. Ta háng giọng, nói: “Nhà tôi sa cơ, bị kẻ gian truy sát đến đây, không có thức...”

“Keng” một tiếng, Mộc Tuyền rút kiếm ra khỏi vỏ, cầm kiếm xuống đất đánh “xoẹt” một tiếng nữa, Hề Phong kiếm trong truyền thuyết chiếu lên mặt ta, hần nắm đốc kiếm, kẻ xoay lưỡi kiếm, ánh lửa phản xạ lấp lánh khiến mắt ta sắp mù, “Không nói thật thì ta sẽ chém ngươi cho yêu quái ăn.”

Ta thật sự sắp tè ra quần, tên này có thật là Mộc Tuyền chưa nhập ma không, có thật là kẻ tu tiên không? Có khác gì đại ma đầu kia đâu!

“Nói nói nói! Tôi nói!” Ta lập tức ôm đầu, “Tôi bị người ta uy hiếp! Người đó muốn tôi giết ngài...” Ta run cầm cập ném chủy thủ lưỡi đã xoắn lại trong tay áo ra.

Hần nhìn chủy thủ: “Đây là tiên khí.”

Di vật mẹ ta để lại cho đương nhiên là tiên khí thượng hạng, nếu không phải cổ đại ma đầu quá cứng, hiện giờ chủy thủ này cũng không bị xoắn lưỡi. Ta run giọng nói: “Tôi không biết đây là gì, người đó cho tôi vật này, sau đó bắt tôi ra về tội nghiệp, nhân lúc ngài không đề phòng mà ra tay.”

Đôi mắt đẹp của Mộc Tuyền nhú lại, “Người đó là ai, tại sao lại biết hành tung của ta?”

“Tôi không biết, tôi không biết gì hết, hần uy hiếp tôi, nếu không sẽ làm nhục tôi.” Ta không biết sống chết nặn nước mắt, “Hần còn muốn giết tôi nữa, tôi không còn cách nào nên mới làm vậy.” Ta nhào tới nắm tay Mộc Tuyền, “Ngài có thể cứu tôi không! Ngài là đại đệ tử của phái Thương Lam, ngài lợi hại như vậy nhất định có thể cứu tôi!”

Hắn cup mắt, nhìn bàn tay đang nắm tay mình của ta, mắt phản chiếu ánh lửa lung lay.

Ta vội vàng nói: “Ôn cứu mạng tôi nguyện lấy thân báo đáp! Chỉ cần không chết! Sau này muốn tôi làm gì cũng được!”

Hắn ngược mắt nhìn ta, một lúc sau mới nói: “Nếu vậy thì theo ta về Thương Lam đi.”

Ta không tin hắn chỉ đơn thuần muốn cứu ta đâu, nhìn ánh mắt hắn là biết hắn còn có mục đích khác, không phải muốn dùng ta thăm dò kẻ đằng sau là ai thì cũng nhốt ta bên cạnh xem ta rốt cuộc giở trò gì.

Nhưng bất kể hắn nghĩ thế nào, tóm lại hắn cũng đã giữ ta bên cạnh. Quá trình này tuy khác với những gì đại ma đầu nói, nhưng dù sao trăm sông cũng về biển. Còn những tình tiết khác... thôi đừng so đo nữa.

Ta lập tức khấu đầu với hắn ba cái: “Tạ ơn thu nhận của sư phụ!”

Mộc Tuyên nhượng mày nhìn ta: “Ta nói làm sư phụ của ngươi lúc nào?”

Ta vâng vâng ngón tay, ra vẻ tội nghiệp nhìn hắn: “Nhưng con đã lạy rồi...”

“...”

10. Q.2 - Chương 3

Sáng sớm hôm sau, Mộc Tuyên đưa ta về núi Thương Lam.

Hiện giờ hắn đã ở một mình trên đỉnh núi, một mình một viện, không khí trong lành, cảnh sắc tươi đẹp... Nhưng ta hoàn toàn không có tâm tư thưởng thức. Kể từ khoảnh khắc bước vào cửa viện của hắn, ta đã đảo mắt tìm bóng dáng linh kính, vì quá chăm chú nên ta vốn không có tâm tư nhìn đường, vừa không chú ý bèn đâm sầm vào lưng Mộc Tuyên.

Ta không kêu đau, cũng không lui ra, cứ vậy mà đứng áp sát vào lưng Mộc Tuyên.

Ô, nếu ta không cảm giác lầm thì sau lưng Mộc Tuyên có một vật cứng cứng, chắc là linh kính ta cần tìm.

Ta chìa ngón tay, muốn lột áo hắn cướp linh kính đi luôn... Mộc Tuyên bỗng quay lại, vai va vào ta, khiến ta thoái lui mấy bước, ánh mắt ta quẩn luyến không rời trên lưng hắn.

“Ngươi vẫn muốn đâm một dao sau lưng ta à?” Mộc Tuyên nhượng mày hỏi ta.

Ta làu bàu giải thích: “Trên lưng sư phụ có vật gì đó, con xem giúp người mà...”

Mộc Tuyên liếc ta, sau đó chỉ gian phòng bên phải: “Nhà củi chỗ đó, ngươi thu dọn rồi vào ở đi.”

Nhà... nhà củi?

“Không vừa ý à?”

“Đâu... đâu có, tốt lắm, đa tạ sư phụ.”

Hắn gật đầu rồi về phòng mình.

Ta nghiêng rằng, cảm thấy thời gian này mình sống quá thiệt thòi, nhưng cuộc đời luôn phải trải qua một số chuyện chẳng biết làm thế nào, ta tự an ủi mình, sau đó bước vào cửa nhà củi, khoảnh khắc đẩy cửa ra, bụi bặm bên trong xộc lên suýt chút khiến ta sặc chết.

Ta bịt miệng, liên tiếp lui lại mấy bước, nhìn quanh phòng – Đây quả là một gian nhà củi hoang tàn đổ nát!

Ta im lặng, tiếp tục nhẩn nhẩn, cùng lắm ta cũng chỉ ở đây mấy tháng thôi, mà còn phải ngày ngày nghĩ cách trốn kính của Mộc Tuyên, nghĩ ra cũng có lỗi với hắn lắm, thôi ở chỗ tồi tệ một chút cũng được.

Ta xắn tay áo nín thở, bắt đầu thu dọn.

Vừa dọn phòng ta vừa thầm suy nghĩ, đại ma đầu nói linh kính ở trên người Mộc Tuyên, nhưng ta không ngờ hẳn thật sự mang theo bên mình, một nam nhân thanh tâm quả dục lại mang theo một tấm kính bên cạnh, lẽ nào để đôi lúc lấy ra soi dung mạo xinh đẹp của mình?

Chẳng phải là có bệnh sao!

Nhưng hẳn đã mắc bệnh này, ta cũng đâu còn cách nào. Xem ra hiện giờ ta muốn lấy được tấm kính này, việc đầu tiên là phải khiến Mộc Tuyên cởi y phục trước mặt ta...

Nhưng với tình hình hẳn đề phòng ta quá mức như hiện giờ, chắc không dễ gì cởi y phục trước mặt ta đâu. Vậy nên ta chỉ đành dùng chút tâm kế thôi.

Ta nhớ lúc đó đại ma đầu từng nói với ta, năm xưa hẳn thích âm luật, ta tự tin cong môi cười, nói đến âm luật, chuyện khác không dám nhắc chứ thối sáo thì ta là một tay lão luyện của Thương Lam ba trăm năm sau! Dùng chiêu này dụ dỗ hẳn, ta vô cùng tự tin.

Đêm đó, ta khai hỏa trận đầu tiên trong cuộc chiến muốn trộm kính phải trộm trái tim trước.

Lúc đó trăng thanh gió mát, ta đứng dưới gốc cây độc nhất trong viện trên đỉnh núi, vắt sáo lên thổi, tiếng sáo du dương, uyển chuyển truyền đi ngàn dặm, trạng thái của ta tốt đến mức bản thân ta cũng không kìm được mà mê mẩn.

“Người đang ồn ào gì vậy?”

Một câu hỏi đột ngột vang lên, cắt ngang tiếng sáo của ta. Ta chớp mắt nhìn Mộc Tuyên: “Con đang thổi sáo đó sư phụ.”

Mộc Tuyên nhìn ta một hồi: “Người muốn ở đây thì có bốn quy tắc, chăm làm việc, đọc nhiều sách, ăn ít cơm, không ồn ào.”

Ồn... ồn ào?

Ta cảm thấy nhân cách của mình bị tổn hại: “Sư phụ, người không thể sỉ nhục người ta như vậy, con thấy con thổi sáo cũng hay lắm mà.”

“Hay?” Câu hỏi vắn này ta nghe cứ như đang mĩa mai. Ta thầm bất mãn, đang định nói, bỗng Mộc Tuyên bước tới một bước, giật cây sáo trong tay ta, lấy tay áo ta chùi cây sáo, tiếp đó vắt sáo lên thổi ra giai điệu đầu tiên.

Rồi tới lượt ta ngây người.

Cuối cùng ta cũng biết, lúc đó trước mặt đại ma đầu, ta vô ý ngược bảo đảm nhất định có thể dùng sáo khiến Mộc Tuyên bãi phục, biểu hiện im lặng của hẳn có ý nghĩa gì – Hẳn đang do dự xem có nên ngăn cản ta tự chuốc nhục nhã không.

Nhưng lúc đó, ta lại dùng sự thật rằng “Dù sao ta cũng không biết làm gì khác” để chặn họng hẳn lại.

Tiếng sáo quá đẹp, thổi bay tất cả suy nghĩ hỗn tạp của ta. Cuối cùng khiến ắt ta chỉ còn lại bóng dáng Mộc Tuyên, hẳn tựa như một đóa hoa quỳnh nở rộ dưới ánh trăng, đẹp đến mức khiến lòng người hoảng hốt.

Hết khúc nhạc, Mộc Tuyên buông sáo, nhìn ta đang ngơ ngác, hẳn nhét sáo vào tay ta: “Hiểu chưa? Bởi vậy sau này tìm chỗ không có người mà thổi.”

Ta cầm sáo, cực kì khó hiểu, cuối cùng không nén được hiếu kì trong lòng, trước lúc hẳn quay người, ta hỏi: “Sư phụ, có phải cuộc đời của người có nỗi niềm khó nói không?”

Mộc Tuyên ngây ra, sau đó quay đầu nhìn ta, một lúc sau mới nói: “Vừa rồi ta nói gì?”

Ta cụp đầu: “Ăn ít cơm, không ồn ào.” Đối diện với ánh mắt hẳn, ta cúi đầu đi vào nhà củi, “Con về phòng ngủ đây sư phụ. Ngày mai gặp.”

Nhưng nằm trên giường cỏ tranh, ta nhìn ánh trăng ngoài khe hở trên xà nhà, thật sự cực kì khó hiểu. Mộc Tuyền này đạo thuật giỏi, thiên bẩm cao, khí chất xuất chúng, lại còn thối sáo hay, đường rộng thênh thang sáng sủa đang bày ra trước mắt hần, hần mắc bệnh gì mà tại sao phải nhập ma bằng được vậy?

Ta thấy chờ sau này liên lạc được với đại ma đầu, ta liệu chết cũng phải hỏi hần chuyện năm xưa.

Ta kìm nén sốt ruột, bình tĩnh chung sống với Mộc Tuyền một tháng. Thời gian này mỗi ngày ta quét dọn tiểu viện rất sạch sẽ, ngoan ngoãn dậy sớm nấu cơm nấu cháo cho hần. Thành tâm thành ý đến mức bản thân ta cũng cảm động.

Nhưng Mộc Tuyền này dường như không chút động lòng, hần vẫn không chịu cởi y phục trước mặt ta... Thôi được rồi, tuy yêu cầu này hơi kì quái, nhưng ta có thể cảm giác được Mộc Tuyền không hề bớt đề phòng ta, hần vẫn đang quan sát ta, vì vậy ta vẫn chưa tìm được cơ hội liên lạc với đại ma đầu.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn là chuyện xấu. Một tháng nay hần quan sát ta, ta đương nhiên cũng quan sát hần, hơn nữa còn có thu hoạch rất lớn.

Ta nắm rõ quy luật sinh hoạt của Mộc Tuyền.

Hần rất thích sạch sẽ, trong điều kiện khó khăn trên núi nhưng hần vẫn kiên trì mỗi ngày đều đến suối lạnh ở hậu sơn tắm rửa.

Tuy ta cảm thấy hành vi đi ngâm nước lạnh giữa mùa đông thật quá bệnh hoạn, nhưng dù sao hần cũng đã cho ta cơ hội ra tay.

Ta tốn hết mười ngày nắm rõ đường ở hậu sơn, định tối nay, chờ khi Mộc Tuyền đi tắm, ta vòng qua đường nhỏ đến lục lọi y phục hần cởi bỏ bên cạnh. Ta còn vác theo chậu và khăn, đến lúc đó nếu bất cẩn bị phát hiện, ta cứ nói ta cũng đi tắm là xong.

Ta cảm thấy kế hoạch của ta rất hay, không hề sơ sót.

Nhưng cuối cùng ta vẫn đánh giá thấp năng lực của Mộc Tuyền.

Ta vòng qua đường nhỏ, nhìn thấy y phục hần cởi ra để bên hòn đá to, ta len lén mò tới, nhưng còn chưa đụng vào y phục hần đã bị tóm cổ áo.

Ta hồi hộp quay đầu, quả nhiên là Mộc Tuyền.

Hần đang mặc quần, chỉ khoác một chiếc áo ngoài, vòm ngực rắn chắc thoát ẩn thoát hiện, ta nuốt nước bọt.

Ánh mắt hần sắc lẹm: “Lén lén lút lút theo ta làm gì?”

Ta chìa chậu và khăn trong tay cho hần xem: “Hôm nay con quét dọn hơi mệt nên cũng muốn đi tắm...”

Hần nhìn ta một lúc: “Khéo thật.” Hần nói, “Hôm nay ta không muốn tắm, người tắm trước đi.” Nói xong, hần xách cổ áo ta vứt một cái, cả người ta bay ra, “tôm” một tiếng, nước suối lạnh lẽo thấu xương nhấn chìm ta trong phút chốc.

Không khí lập tức biến thành bọt cùng nhau chui lên mặt nước. Ta vô thức muốn đập nước nổi lên hít thở, nhưng nước quá lạnh, ta chỉ cảm thấy hai chân co giật như chuột rút! Ta cuống lên, một ngụm nước lạnh chui vào khoang ngực, chỉ trong phút chốc, ta bắt đầu mơ màng trợn trắng mắt.

Không thể dùng thuật Tị thủy...

Ta là nửa người nửa ma, bình thường trong cơ thể không có chút ma khí nào, nếu lúc đó ta không để mặc đại ma đầu đưa tay thăm dò khí tức trong cơ thể ta, hần cũng không thể nào biết được thân phận của ta. Mộc Tuyền biến thành đại ma đầu không nhìn ra, Mộc Tuyền hiện giờ đương nhiên cũng không nhìn ra, hần vẫn luôn coi ta là người... Nếu lúc này ta dùng thuật Tị thủy, nếu hần phát hiện ra ta là nửa ma, với thân phận đệ tử phái Thương lam của hần hiện giờ, nhất định sẽ không nói hai lời mà chém ta ngay.

Sao ta lại chết không rõ không ràng ở đây chứ?

Nước suối lạnh lẽo xộc vào miệng ngày càng nhiều, bỗng lúc này, một bàn tay ấm nóng kéo lưng ta, ẵm ta lên trên. Ta áp vào một vòm ngực ấm áp. Nhưng chưa áp được bao lâu, ta cảm giác mình bị vớt trên hòn đá như một con cá chết, sau đó ngực bị ấn mạnh mấy cái, mạnh đến nỗi suýt chút ấn phẳng ngực ta.

Ta sặc ra mấy ngụm nước, sau đó bắt đầu dốc sức hít thở.

Trước mặt là Mộc Tuyên ướt đầm, nước trên tóc hắt nhỏ tí tách lên mặt ta, ta loáng thoáng nghe hắt đang chê bai: “Vô dụng quá...”

Ta siết nắm đầm, đè nén thôi thúc muốn chửi cha mắng mẹ, quay đầu nhìn khung trời sao mênh mông, tưởng tượng mình là mặt trăng ở chân trời, những chuyện phàm tục đều không thể nào kích động cảm xúc ta. Ta mơ tưởng một hồi, cuối cùng cũng xoa dịu được bản thân.

Thở một hồi, theo tâm trạng lắng xuống còn có nhiệt độ cơ thể ta. Y phục toàn thân ta ướt đầm, gió ngày đông thổi qua, y phục dán chặt vào người ta còn lạnh lẽo hơn nước suối ban nãy.

Môi ta bắt đầu run rẩy: “Sư phụ, con không tắm nữa... Chúng ta về... về về về đi đã.”

Mộc Tuyên nhướn mày: “Lạnh à?”

Có mắt mà không biết nhìn sao? Lẽ nào tự ta kích động đến mức run rẩy thế này sao? Ta lại nhin những lời đã dâng lên tới cổ họng, chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Mộc Tuyên không động đậy, im lặng quan sát ta hồi lâu.

Thật không hổ là cùng một người với đại ma đầu, thói quen đáng ghét này đúng là y hệt nhau, ta đã sợ hãi đến mức này rồi, có chuyện gì ngài cứ nói thẳng không được sao...

Ta liếm môi, vừa định hỏi thẳng hắt, nhưng lúc này hắt bỗng quay người bỏ đi.

Ta ngậy ra, ôm cánh tay ngồi dậy, nhưng thấy hắt đến bên hòn đá lấy y phục vớt dưới đất ban nãy.

Mắt ta sáng lên, nhìn thấy linh kính được gói trong y phục.

Ném cho ta! Ném cho ta!

Ta nghe thấy tiếng hô hào hùng hồn nhất đang sục sôi trong lòng. Một thoáng sau, đúng là hắt ném y phục cho ta, nhưng mà... chỉ có y phục thôi.

Hắt giấu linh kính sau lưng, sau đó đứng về phía bên kia hòn đá: “Thay y phục ra rồi về.”

Ta cầm y phục hắt, ngậy ra một hồi mới hiểu, hiện giờ tên này đang áy náy đây mà! Hôm nay hắt ném ta xuống nước nhất định là muốn thử xem ta có pháp thuật không. Kết quả không ngờ suýt chút chìm chết ta thật.

Ta thò đầu nhìn ra phía sau hòn đá, hắt đang dựa vào tảng đá, nhìn về phía trước, ánh mắt chăm chú, tác phong chính nhân quân tử.

Ta thở phào, cũng may vừa rồi dưới nước ta nhin được nên không lộ sơ hở, nếu không thì thứ kéo ta lên không phải là một bàn tay ấm nóng mà là Hề Phong kiểm sát khí lạnh lẽo...

Tâm tư của hắt cũng khá sâu. Nhưng lần này ta suýt chết ngộp, chắc ít nhiều gì hắt cũng tin... một phần lời ta nói lúc trước rồi chứ nhỉ? Ít ra là tin chuyện ta không biết pháp thuật.

Ta cởi y phục ướt thay y phục của Mộc Tuyên vào, Mộc Tuyên trông không mập, nhưng y phục hắt trông lên người ta cứ như đang trông lên người trẻ con.

“Thay xong chưa?”

Hắt chờ bên kia tảng đá đến mất kiên nhẫn.

“Dạ, xong rồi.” Ta đi ra, “Sư phụ, tầm vóc người cường tráng thật, y phục rộng quá.” Ta một tay kéo cổ áo, một tay xách tà áo, nhìn xuống chân mình, ta phát hiện cho dù mình kéo thế nào, một bàn tay cũng không thể nào hoàn toàn xách y phục lê dưới đất lên được. Ta biết hắt thích sạch sẽ, chỉ đành bất lực ngẩng đầu nhìn hắt, “Sư phụ, thật sự con không cố ý đâu, ngày mai con bảo đảm sẽ giặt sạch sẽ y phục này cho người.”

Hắn nhìn ta, ánh mắt trầm lặng bỗng ngơ ngẩn hơn thường ngày đôi chút.

Ta chớp mắt nhìn hắn: “Sư phụ?”

Ánh mắt hắn khẽ động, quay đầu đi: “Đi thôi.”

Lẽ nào! Lẽ nào đây chính là... xấu hổ trong truyền thuyết!

Trong một tháng nay, ta hao tổn hết một trăm lần tâm tư cũng không đổi được nửa ánh mắt của hắn, nhưng đứng trước mặt hắn trong bộ y phục rộng thùng thình, toàn thân ướt đầm tóc tai rũ rượi này là có thể dẫn dụ được cảm xúc hắn xao động sao?

Nam nhân... quả nhiên là...

Ta nghiêng răng, bắt đầu suy ngẫm kĩ càng về khả năng trực tiếp dùng sắc dụ dỗ Mộc Tuyên sau đó lấy linh kính.

11. Q.2 - Chương 4

Hậu quả của việc ngâm nước lạnh và hứng gió lạnh là, mấy chục năm chưa bệnh một lần, cuối cùng ta đã ngã bệnh.

Mặt ta đỏ bừng, tay chân mềm nhũn, nhưng y phục ta hứa giặt cho Mộc Tuyên hôm qua vẫn chưa giặt, ta biết hắn là người tính toán chi... à, là người tôn trọng lời hứa, vậy là ta trở mình xuống giường, lấy nước bắt đầu vò y phục.

Hôm nay không biết Mộc Tuyên chạy đi đâu mà không có đây, ta giặt y phục một hồi, bỗng ngoài cửa truyền đến một giọng nói: “Mới đây nghe người ta nói sư huynh nhận một nữ đồ đệ, đệ vẫn không tin, thì ra là thật à!”

Ta quay đầu nhìn, Mộc Tuyên và một nam nhân khác sóng vai bước vào sân, họ mặc y phục giống nhau, nhưng nụ cười trên mặt “sư đệ” đẹp hơn Mộc Tuyên rất nhiều: “Nếu vậy giờ đệ cũng là sư thúc rồi.” Hắn vừa nói vừa đi về phía ta, khi còn cách ta ba bước, hắn chau mày: “Sư huynh, đồ đệ của huynh... có phải không ổn không?”

Mộc Tuyên bước tới từ sau lưng hắn, nhìn ta rồi cũng chau mày: “Người bệnh rồi à?”

Ta gật đầu: “Hình như là vậy.”

Sư đệ lập tức la lên: “Vậy sao còn giặt y phục?”

Ta cúi đầu: “Hôm qua đã hứa với sư phụ giúp người giặt y phục.”

“Sư huynh! Sao huynh có thể ngược đãi đồ đệ mình như vậy! Đệ phải đi méc sư phụ!”

“Mộc Ngọc, im miệng.” Nghe thấy câu này của Mộc Tuyên, Mộc Ngọc lập tức cắn môi, không dám lên tiếng nữa. Thì ra không chỉ đối với ta, ngay cả đối với sư đệ đồng môn hắn cũng... kiêng lời ít nói như vậy, “Để y phục đó, về phòng nghỉ đi.”

Ta gật đầu, rửa tay, chà chà lên người rồi quay về phòng, lúc ngang qua người Mộc Tuyên, ta khụy chân, cúi đầu lên người hắn.

Đúng vậy, không sai, ta cố ý đó.

Ta túm lấy y phục hắn, rên hừ hừ mấy tiếng, cho dù không khỏe cũng phải diễn cho chân thực chứ.

Mộc Tuyên vô thức đỡ ta, nhưng hiển nhiên hắn không quen tiếp xúc với người khác kiểu này chút nào, cơ thể cứng đờ ra. Còn sư đệ Mộc Ngọc của hắn bên cạnh lại cuống cuống: “Ồi chao, ngất rồi ngất rồi, giờ phải làm sao đây, nó bị bệnh gì vậy? Còn sống được không?”

Mộc Tuyên cứng người một hồi, nhưng cũng quay đầu trả lời sư đệ: “Bị thương hàn thôi, dưới núi có thuốc.”

“Đệ đi lấy đệ đi lấy.” Mộc Ngọc ngự kiếm bay lên, vội vã đi mất, chỉ để lại trong không trung một câu, “Đừng để nó chết nhé, mới vừa gặp mặt thôi, còn chưa kịp gọi đệ một tiếng sư thúc nữa mà.”

Xin chào sư thúc, tạm biệt sư thúc, sư thúc thật biết điều!

Thân hình ta lại dựa vào Mộc Tuyên thêm một chút. Thấy hắn không phản ứng, ta dứt khoát trượt xuống dưới, quả nhiên, hắn đưa tay chụp lấy tay ta, một tay ôm eo ta, không để ta ngã xuống đất.

Bất kể động tác này là vì hôm qua áy náy hay hắn thật sự mềm lòng, tóm lại ta cũng đã đạt được mục đích, ta vui sướng nghĩ, ôm đi ôm đi, chúng ta hãy thân mật thêm một chút nữa đi, chẳng bao lâu người sẽ không còn đề phòng ta nữa.

Mộc Tuyên dìu ta vào phòng, đẩy cửa nhà củi ra, hắn nhìn bức tường lọt gió và mái nhà bị ánh nắng xuyên qua, đáng vẻ càng thêm yên lặng.

Ta chỉ chỉ chiếc giường phủ cỏ tranh: “Sư phụ, con ngủ ở đó. Người ném con lên trên được rồi.”

Mộc Tuyên không động đậy, một hồi sau, hắn quay người dìu ta về phòng mình. Hắn đặt ta nằm trên giường mình, sau đó còn rót một ly trà dứt ta uống. Uống ngụm trà nóng này, tim ta đang nhỏ máu...

Thì ra người thích kiểu yếu đuối, nói sớm đi chứ, giờ nào khắc nào ta cũng có thể ngã xuống đất ngay!

Mộc Tuyên đắp lên đầu ta một chiếc khăn lạnh, sau khi hầu hạ những chuyện lật vật xong, hắn lại không đi ngay, có lẽ lo bệnh tình ta trở nặng, hắn cứ mãi ở bên cạnh ta, nhưng có lẽ trông chừng quá chán, đối diện với ta lại quá ngại ngùng, hắn dứt khoát cầm một cuốn sách lên đọc.

Ánh mắt ta rơi trên gương mặt nghiêng nghiêng, lẳng lẳng nhìn một hồi, đầu óc ngày càng mê man, cuối cùng ta bắt đầu không kìm được mà chớp mắt.

“Sư phụ.”

“Hả?” Hắn quay đầu nhìn ta.

Trong ánh sáng ngược, vẻ mặt hắn dịu dàng một cách hiếm thấy.

Vậy là trong khoảnh khắc đó, ta quên mất mình muốn nói gì, bất giác buột miệng nói: “Mắt người đẹp thật.”

Mộc Tuyên ngẩng người. Ta không tiếp tục nghiên cứu biểu hiện của hắn nữa, nhắm mắt thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, người trông chừng bên cạnh ta đã biến thành Mộc Ngọc. Ta chớp mắt, tìm quanh phòng một vòng.

“Đừng nhìn nữa, sư phụ người bị sư phụ ta gọi đi mở hội nghị rồi.” Hắn cười hi hi nói, “Tiểu nha đầu người trông cũng dựa dẫm vào sư phụ quá nhỉ.”

Ta cười ngọt ngào: “Sư phụ đã cứu con, con đương nhiên phải dựa dẫm người. Đa tạ sư thúc giúp sư phụ chăm sóc con.”

Mộc Ngọc nghe thấy hai chữ “sư thúc” này dường như rất đắc ý, hắn ngoẹo đầu cười cười, rồi lại quay sang nói với ta, “Sức khỏe người cũng khá, chỉ một chén thuốc đã hạ sốt rồi, xem ra có thể chạy theo bọn ta rồi.”

“Chạy?” Ta nghi hoặc, “Chạy đi đâu?”

“Sư phụ người không nói với người sao? Gần đây ở Tỉnh sơn phương Bắc nhiều lần có tiểu yêu tiểu quái xuất hiện, quấy nhiễu dân lành, Sơn chủ Tỉnh sơn đến phái Thương Lam xin giúp đỡ. Đệ tử đời bọn ta rất hiếm khi ra ngoài rèn luyện, bởi vậy sư phụ thương lượng với đại sư huynh, cho đại sư huynh dẫn bọn ta nhân cơ hội này ra ngoài học hỏi.”

Mắt ta sáng lên, cơ hội tốt đây! Rồi khỏi núi Thương Lam, đến hang ổ yêu quái, tới lúc đó đánh nhau loạn cả lên, ai mà biết ai vào ai nữa. Lúc đó ta che mặt, lấy đao rạch thắt lưng Mộc Tuyên cướp kính là có thể chạy được rồi!

“Xem người kích động chưa kìa, mắt xanh hết rồi.” Mộc Ngọc cười rất vui vẻ, “Ngày mai đi rồi, vốn tưởng người bệnh đi không được chứ, nhưng giờ xem ra sức khỏe người cũng không thành vấn đề...”

“Nó không đi.”

Ngoài cửa bỗng truyền đến một giọng nói lạnh nhạt. Mộc Tuyên bước vào, ngồi trên bàn viết gì đó.

Đừng mà! Cho ta đi đi! Đây là cơ hội ngàn năm hiếm gặp mà!

Mộc Ngọc cũng hơi ngỡ ngàng: “Tại sao không cho nó đi?”

“Nó mới nhập môn không lâu, ngay cả tâm pháp ta cũng chưa dạy, nó sẽ trở thành gánh nặng.”

“Không đâu!” Ta uất ức lên tiếng.

Mộc Tuyên không đếm xỉa đến ta, sau khi viết xong mảnh giấy bèn đi ra ngoài, thiết nghĩ là dùng pháp thuật để truyền tin. Ta ra vẻ tội nghiệp nhìn Mộc Ngọc: “Sư thúc... Ta kéo kéo tay áo hử, “Từ nhỏ con đã không có kiến thức, con cũng muốn ra ngoài học hỏi.”

Mộc Ngọc nhìn ta, rồi lại nhìn tay áo bị ta kéo, gãi gãi đầu, cuối cùng nghiêng răng nói: “Được! Ngày mai ta lên đưa người theo.”

Sư thúc, người quả nhiên là một sư thúc tốt.

12. Q.2 - Chương 5

Ngày hôm sau, các đệ tử phái Thương Lam thu dọn đồ đạc xuất phát từ sớm. Còn Mộc Tuyên trời chưa sáng đã xách tay nải ra đi. Lúc trời mờ sáng, Mộc Ngọc đến gõ cửa, ta xách tay nải mở cửa chui ra: “Sư thúc, con đợi người lâu lắm rồi đó!”

Mộc Ngọc có tật giật mình nhìn quanh nhìn quất: “Ta phải chờ họ đi rồi mới tới đón người được chứ!”

Ta ngây ra: “Họ đi hết rồi, vậy làm sao chúng ta đi theo được?”

Mộc Ngọc cười gian xảo, trường kiếm ra khỏi vỏ lơ lửng trong không trung: “Ta đến muộn quen rồi, họ không để ý đâu, họ đông người đi chậm, chúng ta ngự kiếm một lúc là đuổi kịp ngay. Tốc độ của sư thúc đây là nhanh nhất phái Thương Lam đó...”

Ta không chờ hử nói hết đã trèo lên kiếm: “Sư thúc, người nhanh lên đi.”

Hử thoáng ngây người, lúc này mới nhảy lên: “Người cũng to gan thật, chưa học ngự kiếm cũng dám trèo lên thanh kiếm đang bay.”

Về mặt ta hơi gượng gạo: “Chẳng phải là con... tin tưởng sư thúc pháp lực cao cường sao?”

Những lời êm tai rất có tác dụng với Mộc Ngọc, hử đắc ý bật cười, kêu một tiếng bảo ta nắm chặt, tiếp đó ngự kiếm bay lên tận mây xanh.

Mộc Ngọc nói không sai, đích thực hử nhanh chóng đuổi kịp được đoàn người.

Mộc Ngọc luôn ngự kiếm bám theo sau, không để Mộc Tuyên phát hiện ra ta, tuy ta cảm thấy đây chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng bị phát hiện trễ một chút dù sao cũng đỡ hơn là bị phát hiện quá sớm. Tới lúc đó đi xa rồi, còn ai rảnh rỗi đưa ta về nữa đâu...

Ngự kiếm đi đường rất chán, dọc đường thỉnh thoảng có mấy đệ tử phái Thương Lam cố ý đi chậm trò chuyện với Mộc Ngọc mấy câu, sau khi nghe thấy ta là đệ tử của Mộc Tuyên, họ đều nhìn ta với ánh mắt ngưỡng mộ thêm chút kì quặc, còn có mấy người nói trước mặt ta: “Các sư phụ còn chưa nói đệ tử đời chúng ta được nhận đồ đệ nữa, vậy mà Mộc Tuyên huynh ấy không xin phép đã làm rồi...”

“Đệ biết gì chứ, Mộc Tuyên sư huynh được định sẵn là người kế thừa vị trí Tôn giả, đương nhiên khác với chúng ta.”

“Còn nhận một nữ đồ đệ nữa chứ...”

Mấy câu ngắn gọn của họ đều mang ý khinh miệt. Mộc Ngọc vờ như không nghe thấy, có điều tốc độ ngự kiếm chậm lại nhiều, cuối cùng cách bọn họ thật xa.

“Mấy sư đệ môn hạ của Nam sư thúc ai cũng quái gở dị hợm quen rồi, người đừng để ý đến họ.”

Ta vốn dĩ không hề để ý.

Nhưng nhìn thấy cảnh hôm nay khiến ta có chút cảm xúc, một tháng ở đây ta chỉ ở trên núi của Mộc Tuyên, tính đến hiện giờ chỉ thấy hần đi cùng sư thúc Mộc Ngọc này. Xem ra quan hệ giữa Mộc Tuyên hiện giờ và sư huynh đệ đồng môn không được tốt lắm.

Nhưng mà nghĩ cũng phải, khoan nói tính tình khiến người ta tức chết của Mộc Tuyên, chỉ nói thân phận địa vị của hần thôi cũng khó xử lắm, rõ ràng mọi người là sư huynh đệ đồng cấp, nhưng chỉ có đai ngọc của hần là cao hơn một bậc, ngay cả chỗ ở cũng đơn độc chiếm một ngọn núi như các sư phụ. Vị trí người kế ngôi Tôn giả được quyết định từ lâu tuy bề ngoài khiến hần được ngưỡng mộ, nhưng sau lưng không biết phải hứng bao nhiêu nguyên rửa đổ kị.

Hiện giờ sư phụ hần lại cho hần đưa một đoàn người đi trừ yêu, có một số người không nói trước mặt, nhưng sau lưng Mộc Tuyên chắc chắn đã liếc xéo đến vẹo cột sống hần rồi.

Xem ra hần đảm đương vị trí đại sư huynh vẻ vang này cũng không dễ dàng gì.

Bởi vậy, vì hần bất mãn với những chuyện này nên mới nhập ma sao? Ta vô thức cảm thấy không phải, tuy chỉ tiếp xúc với Mộc Tuyên một tháng, nhưng ta nghĩ hần không phải là người bị những chuyện này ảnh hưởng.

Vậy rốt cuộc là vì cái gì chứ...

Tốc độ của đoàn người đúng là rất chậm, tuy ngự kiếm nhưng đi suốt một ngày vẫn chưa tới Tỉnh sơn, đến khi trời tối, Mộc Tuyên ở phía trước ra lệnh ọi người tới bờ hồ bên dưới chĩnh đốn nghỉ ngơi, đến ngày mai lại tiếp tục lên đường.

Ta kéo áo Mộc Ngọc, kêu hần cố gắng chặn ta lại, không để Mộc Tuyên nhìn thấy, nhưng cuối cùng vẫn có một bóng người từ xa ngự kiếm bay đến, cản trước mặt Mộc Ngọc.

Mộc Ngọc gãi đầu cười: “Sư huynh...”

Mộc Tuyên im lặng nhìn ta và Mộc Ngọc một hồi, ta khó chịu nhất là hần im lặng không lên tiếng kiểu này, nên dứt khoát khai thật: “Là con kêu sư thúc đưa con ra ngoài học hỏi! Người mắng con đi.”

Mộc Tuyên lại im lặng một hồi: “Thương hàn khỏi chưa?”

Câu này hoàn toàn ngoài dự liệu của ta, ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hần, tiếp đó vội đáp: “Khỏi rồi khỏi rồi khỏi rồi, khỏi hôm qua rồi.”

Mộc Tuyên liếc nhìn đôi tay đang kéo áo Mộc Ngọc của ta.

Vì kiếm chặt, nên ta chỉ đành đứng sát Mộc Ngọc, vốn dĩ cảm thấy chẳng có chuyện gì, nhưng bị ánh mắt Mộc Tuyên lướt qua, ta lập tức cảm thấy cả người đều không ổn.

“Qua đây.”

Ta nghĩ chắc tại ta có vấn đề gì rồi nên mới nghe thấy Mộc Tuyên nói với ta hai chữ “Qua đây”. Ta không dám chừa tay ra: “Sư phụ muốn đưa con về núi Thương Lam sao?”

Mộc Ngọc nghe vậy, lập tức bảo vệ ta: “Sư huynh, đã đi được nửa đường rồi mà...”

“Ai nói ta muốn đưa nó về?” Mộc Tuyên chau mày, bực bội chìa tay về phía ta: “Qua đây.”

Ta chớp mắt, lòng thầm nói hắn không đưa ta về, muốn làm gì cũng được. Rồi lập tức nắm tay Mộc Tuyên nhảy sang kiếm của hắn.

Mộc Tuyên không nhìn Mộc Ngọc lấy một lần, quay người ngự kiếm đáp xuống. Tiếng gió lướt qua bên tai ta: “Nó là sư thúc của ngươi, tuổi tác dung mạo không khác ngươi bao nhiêu, ngươi có biết tránh né là gì không?”

Ta bĩu môi, thầm nói, sư phụ trông cũng đâu hơn con bao nhiêu tuổi chứ!

Lúc đáp xuống đất, ta liếc mắt phát hiện trên một gốc cây nhỏ trước mặt có một ấn kí như có như không, hình dạng ấn kí này ngày ngày ta nằm mơ cũng thấy, chính là hình dạng linh kính.

Ta thầm suy nghĩ, đoán là đại ma đầu đến rồi, lập tức ổn định tâm thần, âm thầm ứng phó với Mộc Tuyên, chờ đến đêm, mọi người đều ngủ say ta mới bò dậy.

Ta vừa cử động, Mộc Tuyên ngồi tựa vào gốc cây bèn mở mắt: “Đi đâu đó?”. Giọng nói tỉnh táo như vừa rồi hắn vốn không hề ngủ.

Ta giật mình, nhưng cuộc sống “nội gián” bao lâu nay đã rèn luyện kỹ năng diễn xuất của ta, ta dụi dụi mắt, chỉ gốc cây hẻo lánh phía sau: “Bụng con hơi khó chịu, sư phụ giúp con trông chừng, đừng cho ai qua đó nhé.” Nói xong ta bèn đi về gốc cây kín đáo kia.

Một mạch đi thật xa, đến khi ánh lửa hơi mờ hồ, ta vẫn cảm giác được ánh mắt của Mộc Tuyên dừng trên người mình. Hắn biết Thiên lý nhãn, không dễ dàng để ta chạy mất vậy đâu.

Ta thầm nghĩ rằng, quyết tâm tìm một bụi cỏ cỏi thắt lưng quần ra... Ánh mắt bám theo ta lập tức biến mất.

Ta khom người, thở phào một hơi, nhưng còn chưa kịp mặc quần vào, một bóng người bỗng đứng trước mặt ta.

Là đại ma đầu.

Hắn nhìn ta, vẻ mặt trầm lặng.

Tình này cảnh này, ngay cả ta xưa nay ghét im lặng cũng có mấy phần im lặng.

Cũng may hắn tự giác, biết điều quay đầu đi chỗ khác, cho ta thời gian kéo quần lên.

Ta vừa lúng túng lóng ngóng cột lưng quần lại, vừa quay đầu quan sát, thấy Mộc Tuyên bên kia vẫn chú ý đến bên này, ta lại vội quay đầu ra dấu bằng miệng với đại ma đầu: “Đi thôi, ở đây gần quá.”

Đại ma đầu nghiêng mắt nhìn ta, hiển nhiên hoàn toàn không để tâm: “Ta bày kết giới rồi.”

Ta ngậy ra, quay đầu nhìn lại, nhưng không hề cảm giác được khí tức của kết giới, đại ma đầu liếc ta nói, “Ngươi không nhìn ra, hắn cũng vậy.”

“Hắn” này đương nhiên là nói Mộc Tuyên. Ta vẫn rất tin lời đại ma đầu, lập tức thở phào: “Nói sớm đi chứ, làm ta cứ như đang lén lút vụng trộm vậy...”

Đại ma đầu nhìn ta không nói.

13. Q.2 - Chương 6

“Thời gian rồi người đi đâu vậy hả, đã nói là giúp ta mà? Rõ ràng chỉ có một mình ta cố gắng!”

“...Nếu người đã thay thế đồ đệ ta trở thành đồ đệ phái Thương Lam, đương nhiên nó phải tìm nơi khác sinh sống, một tháng nay ta đã xử lý xong chuyện của nó, giúp nó diệt trừ hậu hoạn.”

Thì ra là đi giúp đồ đệ giải quyết thù địch...

“Người đối với đồ đệ cũng tốt quá nhỉ.” Ta thoáng suy nghĩ, lòng bỗng dâng trào bất mãn, “Nhưng mà nói đi nói lại, cùng là đồ đệ, tại sao người lại đối xử với ta như vậy?” Đại ma đầu thoáng im lặng, hắn còn chưa lên tiếng, ta lại ngắt lời, “Không đúng, người ở đây, Mộc Tuyên ở kia, chẳng phải người không thể ở quá gần bản thân trong quá khứ sao! Chúng ta đi xa một chút thì hơn.”

“Không sao. Chỉ cần không chạm mặt chính diện, chút khó chịu này ta đã khắc phục được rồi.” Hắn khựng lại, “Ta vốn tưởng hôm nay sẽ phiền phức hơn một chút... Người hiểu được ám hiệu đúng là ngoài dự liệu của ta, bớt cho ta không ít chuyện.”

Hắn dùng giọng điệu tán dương nói những lời hạ thấp đầu óc ta như vậy, ta thầm liếc xéo, tỏ vẻ không buồn so đo với hắn: “Nói chính sự đi, đại ma đầu, một tháng nay, ta...”

“Ồ, ta biết hết rồi.”

Ta ngây ra: “Người biết hết rồi.”

“Tất cả mọi chuyện giữa người và bản thân trong quá khứ đều hiện lên trong đầu ta hết.”

Ta kinh ngạc há miệng, nhưng mà nghĩ cũng phải, đại ma đầu và Mộc Tuyên vốn là cùng một người, những chuyện Mộc Tuyên trải qua đều biến thành ký ức trong đầu hắn, còn đại ma đầu trở thành “người tương lai” kế thừa những ký ức này dường như là chuyện chẳng có gì đáng nói. Nhưng mà...

“Chuyện lúc đầu ta bị người vạch trần rồi mới mặt mày dạn mới trở thành đồ đệ của người người có biết không?”

Hắn gật đầu.

“Chuyện ta thổi sáo dụ dỗ người sau đó bị người sỉ nhục người cũng biết?”

“Ồ.”

“Chuyện theo người đi tắm sau đó bị người phát hiện ném xuống nước cũng biết luôn?”

“Biết hết.”

Ta bỗng nhiên có thôi thúc muốn giết hắn diệt khẩu...

Cho dù trên lý trí ta biết đại ma đầu và Mộc Tuyên là cùng một người, nhưng mà! Trong hiện thực họ là hai người mà! Ta vì trở về mà phải dùng mọi thủ đoạn làm ra những chuyện mất mặt này, “người trong cuộc” biết thì thôi đi, hiện giờ còn bị “một người khác” biết nữa rốt cuộc là thế nào đây!

Ta vốn còn định xây dựng hình tượng mình thành một cô nương thông minh nhanh trí nhưng vì thiên thời địa lợi mà không thể hoàn thành nhiệm vụ! Nhưng hiện giờ...

Ta vỗ trán thở dài.

“Được...” Ta ổn định tâm thần, bàn tiếp chính sự, “Nếu người đã biết những chuyện này, ta cũng không nói thêm nữa, người nói xem hiện giờ Mộc Tuyên đối với ta thế nào, có lời lỏng đề phòng ta chưa? Hơn nữa, có thích ta chút nào không?” Ta chớp mắt, tràn đầy kỳ vọng nhìn đại ma đầu, cứ như một thí sinh ứng thí tràn đầy kỳ vọng chờ dán bảng.

Đại ma đầu cũng nhìn ta, có lẽ là ảo giác của ta, dường như ta nhìn thấy trong đáy mắt hắn có một chấn động không thể phát giác, giống như đang xấu hổ, nhưng lại giống như đang cười nhẹ.

“Vẫn phải cố gắng.” Hắn cho ta bốn chữ như vậy.

Dù biết đáp án sẽ không khác bốn chữ này mấy, nhưng nghe đại ma đầu chính miệng nói ra, ta vẫn khó tránh thất vọng, sau khi thất vọng, ta lại hơi cáu giận: “Người nói xem rốt cuộc người thích cô nương thế nào hả, ta đã dùng hết sức ba bò chín trâu để dụ dỗ người rồi, sao vẫn không thành công...”

Khóe môi đại ma đầu khẽ động, nhếch lên một đường cong, nhưng lại nhanh chóng sầm xuống: “Tiếp theo có một chuyện có lẽ sẽ khiến hắc thêm tin tưởng người hơn.”

Mắt ta sáng lên: “Sao? Nói!”

“Chuyến đi Tĩnh sơn lần này có Ma tộc mai phục.”

Ta giật mình. Ma tộc mai phục... Lần này phái Thương Lam phái đệ tử ra ngoài trừ yêu là để rèn luyện, trong đoàn người này còn có cả những người chưa ra khỏi cửa núi bao giờ, đối phó với những tiểu yêu tiểu quái còn được, nhưng nếu đụng phải Ma tộc nham hiểm xảo trá chẳng phải toàn bộ sẽ chết trắng cả ngay tức khắc sao...

Ta sờ cằm trầm tư: “Muốn ta cùng Mộc Tuyên tắm máu chém giết à, nhưng ta đâu thể để hắc phát hiện ta có pháp lực...”

“Không.” Trong mắt đại ma đầu ngưng tụ ánh trắng, giọng nói kiên định, “Ta muốn người cản hắc lại.”

Ta ngây người: “Tại sao?”

Đại ma đầu không nói. Ta chau mày: “Chúng ta đã thế này rồi, người vẫn còn giấu diếm ta thì còn ý nghĩa gì nữa?” Hắc chỉ chăm chăm nhìn ta, ta thở dài, “Được rồi, ta không hỏi tại sao.” Ta nói, “Người kêu ta làm thì ta tin người.”

Đại ma đầu nghe thấy lời ta, tựa như hơi hoảng hốt, khóe môi khẽ động như muốn nói gì đó, nhưng lúc này hắc bỗng chau mày.

Ta quay đầu nhìn, thấy Mộc Tuyên bên kia đã đứng dậy, đi về phía ta, ta vội ngồi xổm xuống bụi cỏ, vẫy tay với đại ma đầu: “Mộc Tuyên nghi ngờ rồi, người đi mau đi.”

Đại ma đầu không ở lại nữa, xoay áo bào màu đen, âm thầm biến mất trong màn đêm giống như lúc đến, dường như ta nghe thấy hắc để lại trong rừng một câu “Cảm ơn” như có như không.

Ta hơi thất thần, nhưng không có thời gian ngơ ngác thêm, ta đã có thể nghe thấy tiếng bước chân Mộc Tuyên, ta giả vờ giật mình quay đầu: “Ai đó?” Ta kéo lưng quần, khiến bụi cỏ phát ra tiếng sột soạt.

Tiếng bước chân bên kia lập tức dừng lại, ta lại hỏi: “Sư phụ hả?”

Tựa như cảm thấy đối thoại trong tình trạng này có hơi ngượng ngùng, Mộc Tuyên ừ một tiếng, sau đó nhấp nhắng nói: “Vừa rồi ta thấy ở đây không có khí tức... Nếu đã không sao...”

Ta lại làm cho bụi cỏ sột soạt một hồi, sau đó đứng dậy, chạy tới bên cạnh Mộc Tuyên: “Sư phụ không cần lo lắng, chẳng qua bụng con hơi khó chịu thôi.”

Mộc Tuyên nghe vậy, đôi mày dưới ánh trăng khẽ chau: “Thật sự khỏi bệnh rồi chứ?”

Ta nhìn gương mặt tuần tú của hắc hiện giờ mà có hơi thất thần, so lại với dáng vẻ đại ma đầu ban nãy, lòng ta bỗng dấy lên một cảm xúc không nói thành lời, rốt cuộc là điều gì lại có thể giằng vò một người đang yên lành thế này thành ra như vậy chứ, khiến nếp nhăn giữa đôi mày hắc sâu hơn nhiều, khiến ánh mắt hắc thâm trầm hơn nhiều...

Ngày mai đến Tĩnh sơn, bị Ma tộc mai phục, hắc là người phụ trách chuyến đi này, nếu đệ tử phái Thương Lam có bất kỳ ai thương tổn, hắc đều khó tránh trách nhiệm. Khoảnh khắc này, ta bỗng muốn cho Mộc Tuyên biết ngày mai có nguy hiểm.

Nhưng nói ra thì có thể làm gì được chứ, ta phải làm sao giải thích tại sao ta biết chuyện này, rồi phải làm sao để hắc tin tưởng đây...

Trong lúc ta ngây người, một bàn tay ấm nóng bỗng áp lên trán ta

Mộc Tuyên đang thăm dò nhiệt độ cơ thể ta. Cũng giống như hôm qua, nhưng vì ta có ý đồ xấu xa, nên nhìn vào đôi mắt đẹp của hần, ta bất giác đỏ mặt. Mộc Tuyên buông tay, chau mày nói: “Ngày mai ta kêu Mộc Ngọc đưa người về.”

Ta vội xua tay: “Không về không về.” Ta đảo mắt, “Con và Mộc Ngọc sư thúc nam nữ khác biệt, không tiện.”

Hần im lặng nhìn ta một lúc, cuối cùng nói: “Nếu vậy ngày mai người phải theo sát bên cạnh vi sư.”

Lần đầu tiên hần tự xưng là “vi sư” trước mặt ta, đây có phải là... đã nhận ta rồi không?

Ta thầm vui mừng, nở nụ cười rạng rỡ, Mộc Tuyên lại im lặng nhìn ta, không nói một lời, có điều ánh mắt dịu dàng hơn ban đầu rất nhiều.

14. Q.2 - Chương 7

Hôm sau, đệ tử phái Thương Lam tiếp tục ngự kiếm lên đường. Càng đến gần Tĩnh sơn, cảm giác bất an trong lòng ta càng nặng, bàn tay kéo áo Mộc Tuyên càng nít chặt, mãi đến khi Mộc Tuyên quay đầu nhìn ta: “Sợ yêu quái à?”

“Dạ?” Ta ngẩng đầu nhìn hần, sau đó vội nói tay, tiếp đó thấy y phục Mộc Tuyên bị ta nít nhần nhúm, hầu như vô thức, ta nịnh nọt chỉnh lại cho hần.

“Không cần sợ, chẳng qua chỉ là đám tiểu yêu thôi.”

Chính vì không phải chỉ là tiểu yêu ấy chứ...

Mộc Tuyên vừa dứt lời, sau lưng bỗng có một đệ tử Thương Lam lớn tiếng hét lên: “Dã trư yêu kia sắp hại người!” Mộc Tuyên quay đầu nhìn, còn chưa kịp hô dừng, đệ tử thấy yêu quái đầu tiên đã vội vã lao xuống dưới, “Yêu nghiệt nạp mạng đi!” Có mấy người khác cũng đáp xuống đất cùng hần.

Mộc Tuyên chau mày, lúc này Mộc Ngọc ngự kiếm đến bên cạnh Mộc Tuyên: “Sư huynh, đệ xuống dưới bảo vệ họ nhé?”

“Để ta.” Mộc Tuyên vừa dứt lời, ta bèn bị ném lên kiếm Mộc Ngọc, “Ồ yên đó.”

Ta đưa tay cản lại, nhưng nào còn kịp, Mộc Tuyên đã đáp xuống. Những người khác vốn đang quan sát trong không trung, mấy “đệ tử môn hạ của Nam sư thúc” bỗng hét lên: “Đại sư huynh xuống trừ yêu cũng không kêu bọn đệ, muốn một mình giành công hay muốn một mình rèn luyện?”

Đúng lúc này, trong rừng lại có mấy yêu quái nháo nhào chui ra, mấy đệ tử kia không chào hỏi Mộc Tuyên một tiếng đã ngự kiếm xông vào tham chiến. Các đệ tử khác thấy vậy cũng ngự kiếm bay xuống.

Ta thầm mừng bọn họ ngu xuẩn, vội giương mắt nhìn theo bóng Mộc Tuyên trong rừng, mãi đến lúc này, ta mới nhớ ra một vấn đề rất quan trọng, đại ma đầu kêu hôm nay ta phải ngăn cản Mộc Tuyên, nhưng hần không nói rõ rốt cuộc ta phải ngăn cản trong tình huống nào và vào lúc nào!

Hiện giờ sao? Hay chờ chút nữa người của Ma giới xuất hiện hăng tính, hay là...

Không chờ ta nghĩ xong, trong rừng bỗng nhiên xuất hiện một khí tức kỳ lạ, ta biết khí tức này, là khí tức chỉ người của Ma tộc mới có.

Ta vội kéo Mộc Ngọc: “Xuống dưới xuống dưới!”

Mộc Ngọc chau mày: “Khí tức bên dưới rất kỳ lạ, người không có chút pháp lực nào, xuống dưới chỉ vướng chân thôi, người đừng thêm loạn cho sư phụ người.”

Bỗng nhiên rừng cây truyền đến tiếng tên bắn vun vút, chẳng mấy chốc, trong rừng đã có hai ba đệ tử Thương Lam ngã xuống.

Mộc Ngọc thấy vậy cả kinh: “Tên ở đâu ra vậy!” Hắn hơi hoảng hốt nhìn bốn phía, “Ở đây có mai phục!”

Ta nhân cơ hội nói với hắn: “Đúng vậy đúng vậy, xuống dưới một chút đi, hét lên cho họ nghe!” Mộc Ngọc cũng là kẻ lỗ mãng, gặp phải những tiểu yêu tiểu quái Mộc Tuyên nói thì có thể đối phó được, nhưng thấy sát khí và mai phục như vậy lập tức mất chủ kiến, ý của ta trở thành ý của hắn, hắn không nghĩ ngợi đã ngửa kiếm hạ xuống: “Có mai phục! Có mai phục, mọi người đi mau!” Hắn hét lên, còn ánh mắt ta chăm chăm nhìn Mộc Tuyên đang chiến đấu với một yêu quái.

Nghe thấy giọng Mộc Ngọc, Mộc Tuyên đâm một kiếm vào cơ thể yêu quái, ngừng đầu hét với Mộc Ngọc: “Đi lên!”

Trong lúc đầu sôi lửa bỏng, một mũi tên màu đen do chướng khí tụ thành từ trong rừng bắn ra, bay thẳng về phía Mộc Ngọc, ta nghiêng rặng, bắt chấp tất cả đẩy Mộc Ngọc từ trên kiếm xuống. Mộc Ngọc tránh được mũi tên nhưng rơi vào trong rừng. Ta “không biết” ngửa kiếm, đương nhiên cũng nặng nề ngã xuống đất.

Vừa bò dậy, còn chưa kịp phủi bụi trên người ta đã xông về phía Mộc Tuyên, lòng thầm nghĩ, bất kể hiện giờ hắn muốn làm gì, ta cứ ngăn cản hắn là được rồi. Nhưng vào lúc này, một đám hắc y nhân tựa như từ dưới đất chui lên, hỗn chiến với đệ tử phái Thương Lam, nhất thời đệ tử Thương Lam trở nên yếu thế.

Mộc Tuyên thấy vậy bèn kết ấn trong tay, thanh khí của tiên gia hòa vào mặt đất, hắc y nhân và đám yêu quái lập tức đau đớn khôn cùng.

Nhưng có một hắc y nhân dường như không bị sức mạnh của Mộc Tuyên ảnh hưởng, hắn cầm kiếm chạy đến, đâm thẳng vào tim Mộc Tuyên, Mộc Tuyên quay người đỡ, nhưng vẫn bị đâm rách cánh tay. Thế kiếm trong tay hắc y nhân kia khựng lại, lực đạo hướng xuống, chuẩn bị chặt đứt cánh tay Mộc Tuyên!

Ta nhìn mà tim thắt lại, đột nhiên, hắc y nhân kia bỗng ngừng tay, mặt tựa như lộ vẻ không dám tin. Mọi hắn động dậy.

Vì cách quá xa, ta không nghe thấy giọng họ, nhưng thấy Mộc Tuyên cũng ngỡ người dừng tay, hắn ngơ ngác nhìn hắc y nhân, tựa như lại nói với hắc y nhân mấy câu gì đó, lúc này ta đã ở khá gần Mộc Tuyên, loáng thoáng nghe thấy hắc y nhân nói: “...Nếu người không tin cứ theo ta.”

Hắc y nhân quay người đi, Mộc Tuyên cũng cất bước.

Hắn muốn đuổi theo sao? Trong tình huống này mà Mộc Tuyên lại muốn vứt bỏ đệ tử phái Thương Lam đi theo hắc y nhân sao?

Không cần đoán nữa, đại ma đầu nói “cản hắn lại”, ngoài hiện giờ thì còn lúc nào nữa!

Ta nghiêng rặng, bắt chấp tất cả xông về phía Mộc Tuyên, ta liếc thấy một người trong Ma tộc giương cung, mũi tên hướng về phía Mộc Tuyên, ta thầm khen ngợi tiểu tử mập của Ma tộc này làm rất đẹp, cho ta một lý do để lại gần Mộc Tuyên.

Lúc mũi tên bắn về phía hắn, ta hét lớn: “Sư phụ!” Rồi bỏ nhào lên người Mộc Tuyên, ôm chặt lấy hắn. Lưng đau nhói, mũi tên chướng khí cắm sâu vào sống lưng ta.

Ta nghiêng rặng nhện đau, thầm nói tiểu tử mập kia ra tay gian ác, nhưng hiện giờ phải ác một chút mới có hiệu quả, thế này chắc Mộc Tuyên không vứt bỏ ta đang trọng thương mà đi theo hắc y nhân kia... đâu nhỉ?

Nhưng đây là đại ma đầu Mộc Tuyên sẽ nhập ma mà, nếu hắn thật sự không hề dao động mà vứt ta sang một bên rồi đi mất thì sao...

Vậy ta há chẳng phải đã ngu ngốc chịu một mũi tên oan uổng sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, ta vốn định yếu ớt trượt xuống đất lập tức dốc hết sức níu chặt lấy Mộc Tuyên.

“Sư phụ...” Ta ôm Mộc Tuyên quá chặt, chặt đến nỗi hai tay tê rần run rẩy, cũng chính vì ôm chặt như vậy ta mới trực tiếp cảm nhận được sự ngây ngốc và không dám tin của hắn.

Đường như một hồi lâu sau, hắn mới đưa tay ra sau lưng ta, ngoài một tay đầy máu dính dính, hình như hắn không sờ được thứ gì khác, ta ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy hắn kinh hoàng trợn to mắt. Ta nghiêng rằng nhìn đau, “Sư phụ... Người không sao chứ?” Nói lúc lời này, Mộc Tuyên trong mắt ta bắt đầu trở nên mơ hồ, cánh tay cũng dần dần mất hết sức.

Lúc này không phải ta muốn giả vờ yếu ớt trượt xuống đất, mà chân thật sự nhũn ra. Mộc Tuyên ôm lấy ta: “Người đến đây làm gì?” Giọng hắn vẫn như thường, nhưng ngằm ẩn giấu chút căng thẳng khó phát giác, “Mau buông tay.”

“Sư phụ không sao là tốt rồi.” Ta nhắc nhở hắn, “Đệ tử phái Thương Lam... hiện giờ đều trông vào người hết...”

Mộc Tuyên ngậy ra.

Ta nghĩ với cảm giác trách nhiệm của Mộc Tuyên, vì tính mạng của những đệ tử phái Thương Lam này, chắc hắn sẽ không nhất thời bồng bột đi theo hắc y nhân đâu. Ta kéo chéo áo trước ngực Mộc Tuyên, túm chặt thành hai đường nhăn nhúm, chỉ mong sau khi xong chuyện ở đây, lúc hắn nhìn thấy dấu vết này có thể nhớ đến hắn còn có một đồ đệ có cho cũng không thêm lấy, vì cứu hắn mà trọng thương ngất xỉu: “Sư phụ... người nhất định phải bình yên...”

Bình yên đưa con về nhé.

Còn chưa dứt lời, cảm giác văng vắt đã ập tới, ta bắt lực ngất đi.

15. Q.2 - Chương 8

Lúc tỉnh lại, ngoài cửa sổ có tiếng chim hót vui tai, ta lại quay về tiểu viện của Mộc Tuyên trên núi Thương Lam. Bên cạnh không có bóng người, Mộc Tuyên đâu? Không đi với hắc y nhân chứ? Tìm ta thất lại, ta vội ngồi dậy, lưng đau đớn như bị xé toạc.

Ta xuất xoa một hồi, cựa quậy bước ra sân, trong sân cũng không có ai, không biết Mộc Tuyên vứt ta đang trọng thương ở đây rồi chạy đi đâu nữa.

Ta đang nghi hoặc, Mộc Ngọc bỗng đẩy cửa sân, nhìn thấy ta, hắn khẽ ngậy ra, sau đó vội nói: “Sao người lại ngồi dậy? Người bị thương không nhẹ đâu, mau về nằm đi, sư huynh dặn dò ta phải trông nom người đó.”

“Sư phụ?”

“Đúng vậy, dù sao cũng là đồ đệ bảo bối của mình mà, ta chưa bao giờ thấy sư huynh quan tâm đến ai vậy đâu.” Mộc Ngọc vẫy tay với ta, “Chúng ta vào phòng trước đi.”

Ta ngoan ngoãn cùng hắn vào phòng rồi hỏi: “Sư phụ đâu rồi?”

“Sư huynh bị kêu đi hỏi chuyện rồi.” Mộc Ngọc vừa điều chế thuốc cao cho ta vừa nói, “Ta thấy các sư phụ cũng không đúng. Chuyện đi Tĩnh sơn lần này đâu ai ngờ có Ma tộc mai phục chứ, nếu lúc đó không có sư huynh, trong số đám sư huynh đệ bọn ta, những người còn sống chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi, vậy mà các sư phụ còn trách phạt sư huynh làm việc kém cỏi, thật bất bình thay cho sư huynh.”

Ta im lặng, bỗng nhiên nhớ đến vẻ mặt đại ma đầu lúc kêu ta cản Mộc Tuyên lại.

Ta đoán năm đó chắc hắn đã đi theo hắc y nhân kia.

Mộc Tuyên bỏ đi trong tình huống như vậy, đệ tử phái Thương Lam nhất định tổn thất nặng nề... chắc trong lòng hắn cực kỳ hối hận về chuyện này nên mới dặn dò ta kêu ta cản hắn lại. Nhưng rốt cuộc tại sao hắn phải đi theo hắc y nhân trong tình huống đó chứ...

Đâu thể nào là vì... có bệnh?

“Sư thúc có biết lúc nào sư phụ con mới về không?”

Mộc Ngọc bĩu môi nói: “Thường thì các cụ phải dạy dỗ hết một ngày, sau đó thường thì phạt giam, ta nghĩ chắc sư huynh sẽ bị giam vài ba tháng, ba tháng sau là người có thể gặp được sư phụ người rồi.”

Mộc Tuyên mà cũng bị phạt giam...

Ta im lặng, rồi đột nhiên đảo mắt: “Lúc bị phạt giam con có thể đem thức ăn cho sư phụ không?”

“Theo lý thì không được.” Mộc Ngọc điều chế thuốc cao xong, nhếch môi cười với ta: “Nhưng mà lần này trên dưới trong phái đều sùng bái sư huynh hết, các cụ phạt huynh ấy là một chuyện, bọn ta lén lút nói tay lại là chuyện khác.” Mộc Ngọc nhướn mày với ta, “Sư thúc sẽ đi lo liệu cho người.”

Ta cảm động đến rơi nước mắt nhìn Mộc Ngọc: “Sư thúc đúng là người tốt!”

Mộc Ngọc lại cười vui vẻ như có đuôi cũng vậy đứt.

Mộc Ngọc gọi một nữ đệ tử phái Thương Lam đến thay thuốc cho ta, nữ đệ tử còn nhiều chuyện hơn Mộc Ngọc, chỉ trong lúc thay thuốc thôi đã kể hết cho ta một lượt những lời đồn về Mộc Tuyên trong khắp phái Thương Lam, nào là Mộc Tuyên lúc lâm nguy không hoảng loạn, khí khái anh hùng chấn động lòng người, nào là toàn bộ đám đồ đệ kiêu ngạo của Nam sư thúc bị người của Ma tộc dọa đến tè ra quần, cuối cùng được Mộc Tuyên cứu giúp, nào là Mộc Tuyên rất thương yêu đồ đệ mình, chém tên yêu ma làm đồ đệ mình bị thương ra thành từng mảnh...

Nghe thấy trong những lời đồn này có tên mình, ta tỏ ra vô cùng kinh ngạc, theo ta thấy, Mộc Tuyên công ta về coi như đã tận hết nhân nghĩa rồi, nhưng hẳn lại còn tức giận vì chuyện ta bị thương nữa... Vậy ta to gan suy đoán, chắc trong lòng hẳn cũng hơi hơi để tâm đến ta rồi nhỉ...

Có hi vọng lấy kính rồi.

Ta thầm khen ngợi mình, cảm thấy hành động phi thân nhào đến liều mạng cứu sư phụ của mình đúng là đơn giản mà đẹp.

Hôm sau, buổi sáng lúc ta thức dậy, Mộc Ngọc đã vui vẻ chạy đến cho ta biết, quả nhiên Mộc Tuyên bị phạt giam. Hẳn kêu ta chờ năm sáu ngày, đến khi các sư phụ không còn để ý đến chuyện Mộc Tuyên nữa sẽ giúp ta lo lót quan hệ.

Ta cũng không vội trong lúc này, nhưng mấy ngày nay nữ đệ tử đến thay thuốc cho ta vô tình nhắc đến một tin tức khiến ta hơi chú ý.

Cô ấy nói Ma tộc đánh lén đệ tử phái Thương Lam lần này là Ma tộc Phù sơn ở ngoài Tỉnh sơn trăm dặm, nhưng mấy hôm trước tộc này đã bị một người thần bí tẩm máu rồi, không phải do phái Thương Lam ra tay, cũng không phải các môn phái tu tiên khác làm, có người nói người tẩm máu Ma tộc Phù sơn dùng pháp thuật của Ma tộc, chắc là đấu đá trong nội bộ Ma tộc. Nữ đệ tử kia trông rất hả dạ, nói đây là thiên đạo luân hồi, không tha cho ai cả.

Nhưng nghe thấy tin này ta lại chẳng vui chút nào, thử tính thời gian, ta đoán chuyện này đa phần là do đại ma đầu làm... Một mình đơn độc chiến đấu với cả đám Ma tộc, cho dù là người có pháp lực đạt đến trình độ của đại ma đầu, làm chuyện này chắc cũng vất vả lắm, bất kể là thành công hay thất bại, chắc hẳn cũng phải trả cái giá không nhỏ.

Ta không nén nổi lo lắng trong lòng, vậy là nhân lúc đêm khuya vắng người, ta chạy tới hậu sơn thả mấy con chim thi pháp thuật, để chúng đi tìm tung tích đại ma đầu.

Chờ hết mấy ngày cũng không thấy chim mang tin tức về, nhưng Mộc Ngọc lại chạy tới cho ta biết có thể lên đem cơm cho Mộc Tuyên rồi.

Ta chỉ đành thu lại cảm xúc, xách giỏ cơm chạy lên đỉnh Thương Khung băng phong tuyết phủ thăm Mộc Tuyên.

Lúc ta tới không có đệ tử nào canh gác, xem ra Mộc Ngọc sắp xếp cũng ổn thỏa lắm.

Vào động băng trên đỉnh Thương Khung, hàn khí thấu xương, ta không dám dùng pháp lực chống đỡ hàn khí, chỉ đành ôm cánh tay run rẩy đi vào động, đi mãi đến hết nửa nén hương mới thấy nhìn thấy một phòng hàn băng trong động.

Trong phòng hàn khí càng nặng, Mộc Tuyên một mình ngồi dựa vào tường băng, hần nhắm mắt, hết như dáng vẻ lần đầu tiên ta thấy hần trong huyền băng, nhưng khác với lần đầu, lúc này ta cảm thấy khí tức toàn thân hần lạnh lẽo tiêu điều một cách kỳ lạ, rõ ràng hiện giờ hần vẫn chưa bị phong ấn ba trăm năm, nhưng ta cảm giác một cách lạ lùng rằng trên người hần tựa như tích lũy trăm năm cô độc, so với thời gian trước, cả người hần gầy ốm hơn nhiều.

“Sư phụ.” Ta gọi hần, lúc này hần mới mở mắt.

Một đôi mắt sâu thẳm nhìn vào tận đáy mắt ta, hần nhìn ta một hồi mới khàn giọng hỏi ta: “Sao người lại đến đây nữa?”

Chữ “nữa” này khiến ta rất khó hiểu, ta nghe không hiểu liền lờ đi không hề do dự. Ta xách giỏ chạy đến bên cạnh hần, đặt giỏ xuống: “Con mang thức ăn cho người.”

Hần liếc giỏ thức ăn, rồi lại nhắm mắt: “Đem đi đi, ta không cần.”

Ta lấy làm lạ. Lúc đó rõ ràng ta đã cảnh hần, rõ ràng hần cũng đã cứu đệ tử phái Thương Lam, hiện giờ các đệ tử phái Thương Lam không ai không sùng bái hần, theo lý thì hiện giờ tuy hần bị phạt, nhưng trong lòng cũng thấy vui mới đúng chứ, dáng vẻ ủ ẻ như gà chọi thất bại này rốt cuộc là thế nào...

“Sư phụ, người không ăn thì con sẽ ở đây trò chuyện với người nhé...”

“Không cần.”

“Vậy người trò chuyện với con đi.”

“...”

Ta không khách sáo ngồi xuống bên cạnh hần, vì lạnh nên ta dựa sát vào cánh tay hần, cuối cùng Mộc Tuyên cũng nhìn ta, lúc này vì động tác ngồi nên thuốc trên vai ta hơi rớt ra, vậy là ta lấy tay vỗ vỗ vai.

Mộc Tuyên thấy vậy bèn quay đầu đi, im lặng một hồi mới hỏi: “Vết thương thế nào rồi?”

Câu này ta nghe ra được là hần muốn quan tâm ta nhưng lại ngại. Vậy là ta vui vẻ đáp lời: “Mộc Ngọc sư thúc nói con không bị thương chỗ yếu hại, chẳng bao lâu nữa sẽ khỏi thôi. Thúc ấy tìm sư muội mình thay thuốc cho con, sư muội thúc ấy mỗi ngày đều kể với con biểu hiện của sư phụ lúc ở Tĩnh sơn anh dũng đường nào, thật sự trở thành đại anh hùng của mọi người, ngay cả Nam sư thúc trước nay không phục cũng không lên tiếng.”

Mộc Tuyên nghe vậy, đôi mày càng u ám: “Anh hùng...” Hần bỗng nhiên cười lạnh.

Ta không hiểu nguyên do nên lại phớt lờ biểu hiện của hần, tiếp tục kể tình hình phái Thương Lam, sư huynh đệ của hần mỗi ngày cười đùa âm ỉ thế nào, Mộc Tuyên không hề đáp lời ta, ta kể đến khi đầu óc hơi mơ màng, đầu bắt đầu gục lên gục xuống trên vai hần, lúc này hần mới vỗ đầu ta, đánh thức ta dậy.

“Đỉnh Thương Khung lạnh giá vô cùng, vết thương của người chưa khỏi, dễ bị hàn khí nhập thân. Sau này...”

“Sau này con sẽ mặc ấm một chút.” Ta lấy bánh bao đã đóng băng trong giỏ đưa cho Mộc Tuyên, “Sư phụ giữ đó để có đói còn lấp bụng được.”

Hần ngậy ra, nhưng không từ chối nữa.

Ta vừa ngáp vừa xách giỏ đi. Lúc rời khỏi động băng, ta quay đầu nhìn lại, Mộc Tuyên bỏ bánh bao vào miệng, sau đó bị chiếc bánh bao đã cứng như đá đập vào răng. Ta không nhịn được cười thầm, hần lại ngẩng đầu nhìn ta.

Lúc ánh mắt xoay chuyển, tim ta bỗng nhiên đập nhanh một cách kỳ lạ.

Ta quay đầu rời khỏi động băng như trốn chạy.

Ta biết có lẽ ta đã nảy sinh chút tâm sư không nên có đối với Mộc Tuyên, dù gì... ai kêu hần đẹp vậy chứ.

Nhưng ta không thể có tâm tư này với hấn, vì ta chắc chắn phải trở về ba trăm năm sau, muốn động tâm tư cũng nên động với đại ma đầu...

Lúc trời tối, mấy con chim ta thả đi tìm đại ma đầu quay về.

Có một con lông dính máu, ta lấy thuốc Mộc Ngọc ỉnh cột lên người nó, tìm một con đường nhỏ ở hậu sơn xuống núi, thăm dò xung quanh không phát hiện bóng dáng đệ tử phái Thương Lam, ta cười mây, bay theo con chim chừng hai ngọn núi, cuối cùng phát hiện đại ma đầu trên một bãi đá bên sông.

Hấn đang bò trên bờ sông, toàn thân ướt đẫm, ta bước xuống nhìn mới phát hiện y phục hấn không phải ướt đẫm nước sông mà toàn bộ đều là máu của hấn.

Ta kéo hấn đến một nơi bằng phẳng bên sông, cởi áo hấn ra, thấy trên ngực hấn là một mảng máu tươi đầm đìa vô cùng thâm, ta sợ đến run tay, xé y phục hấn bên sông, giặt nước sông rồi quay lại giúp hấn rửa sạch vết thương trên người, sau đó run rẩy lấy thuốc đắp lên vết thương của hấn.

Nhớ lúc đầu ta cứu cổ hấn, lưỡi chủ thủ cũng bị xoắn lại, có thể thấy cơ thể hấn mạnh mẽ dường nào, nhưng đại ma đầu mạnh mẽ dường ấy lại bị thương ra nông nổi này, có thể tưởng tượng được trận chiến giữa hấn và Ma tộc Phù sơn khốc liệt đến đâu...

Lòng hấn hận Ma tộc Phù Sơn dường nào mà lại liều mình như vậy, chỉ vì trong quá khứ của hấn, Ma tộc Phù Sơn đã giết đệ tử phái Thương Lam sao?

Nhớ lại dáng vẻ lúc Mộc Tuyên mặt đối mặt nói chuyện với hấn y nhân kia, ta cảm thấy giữa họ chắc chắn có ẩn tình.

Ta chăm sóc đại ma đầu từ nửa đêm đến giờ Ngọ hôm sau, hấn vẫn hôn mê bất tỉnh, ta nhìn thời gian, thấy không thể không trở về, chỉ đành kéo hấn vào một thạch động gần bên sông.

Về núi Thương Lam, ta lập tức đi đưa cơm cho Mộc Tuyên, giả vờ bình tĩnh nói bữa với Mộc Tuyên một hồi rồi lại thu dọn đồ tới bờ sông.

Nhưng có lẽ một nơi nào đó trên núi đổ mưa, nước sông dâng lên nhấn chìm sơn động ta để đại ma đầu ở đó, ta ngẩng ra bên bờ sông một hồi, sau đó mới dám đầu xuống sông, đảo một vòng trong sơn động. Không thấy đại ma đầu, ta lại nổi lên, gần như muốn khóc.

Thôi chết rồi.

Ta làm mất đại ma đầu rồi, hấn bị thương nặng như vậy, lại bị nước sông cuốn đi, không chết cũng phải tàn phế thôi. Chắc đời này ta không gặp được hấn nữa rồi. Không có hấn giúp làm sao ta dùng linh kính trở về ba trăm năm sau đây...

Ta nổi lên, khóc không ra nước mắt nhìn con sông dài miên man, bỗng một cành cây đập lên trán ta, ngẩng đầu lên, trên bờ sông, đại ma đầu đang ngồi trên một chạc cây, hờ hững nhìn ta: “Ta còn chưa chết đâu.”

Khoảnh khắc này, ta hầu như cảm động đến mất lệ lưng tròng.

16. Q.2 - Chương 9

Đại ma đầu không hổ là đại ma đầu, chẳng qua chỉ có một ngày mà vết thương được đắp thuốc trên người hấn đã bắt đầu kết vảy, nhưng ngoại thương dù sao cũng là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là tu vi của hấn hao tổn không ít. Điều này ta không nhìn ra, cũng không có cách nào giúp hấn, hấn phải tự mình tĩnh tọa điều tức thôi. Điều duy nhất ta có thể làm là bớt chút thuốc bổ Mộc Ngọc cho ta để cho đại ma đầu, phụ giúp cho hấn.

Vậy là mấy ngày tiếp theo, ta cứ mãi bồn ba không nghỉ, vừa phải chăm sóc Mộc Tuyên trên đỉnh Thương Khung, vừa phải đưa thuốc bổ cho đại ma đầu trong sơn động bên sông, mỗi ngày sau khi đưa cơm cho Mộc Tuyên xong, ta thường trò chuyện với hắn mấy câu, nhưng hôm nay ta thật sự quá mệt, đặt giỏ trước mặt hắn, ngồi xuống bên cạnh hắn nói: “Thức ăn.” Rồi bỗng dưng ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, lúc tỉnh lại ta phát hiện mình đang tựa vào người Mộc Tuyên, má áp lên vai hắn, tay còn ôm cánh tay hắn lấy hơi ấm.

Chết rồi.

Lúc ý thức được mình đã làm chuyện gì, trong đầu ta rào rào nhảy ra mấy chuyện, thứ nhất là tư thế mờ ám như vậy nhưng tại sao Mộc Tuyên không hất ta ra? Thứ hai là lúc ta ngủ có nói mê những lời không nên nói không? Thứ ba là Mộc Tuyên có thừa cơ thăm dò khí tức trong người ta không...

Theo tính chất quan trọng của sự việc, chuyện thứ ba hình như là quan trọng nhất, nhưng hiện giờ ta muốn biết nhất lại là chuyện đầu tiên...

Ta thấp thỏm bất an quay đầu, nhưng không ngờ rằng điều ta nhìn thấy không phải là Mộc Tuyên đang tỉnh táo.

Hắn cũng ngủ thiếp đi rồi...

Tựa vào tường đá lạnh lẽo, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đặn. Kể từ lúc gặp Mộc Tuyên đến giờ, cho dù là hắn của ba trăm năm trước hay ba trăm sau đều luôn bắt mình giữ gìn biểu hiện nghiêm túc mọi lúc mọi nơi, về mặt yên tâm thế này vô cùng hiếm thấy.

Ta nhìn hắn một hồi, phát hiện trái tim nhỏ bé của mình lại đập đến phát lo. Ta vội quay đầu, đặt tay hắn xuống, định len lén chuồn đi, nhưng vừa cử động, giọng Mộc Tuyên bèn vang lên: “Ngày mai không được tới nữa.” Hắn dùng giọng điệu ra lệnh, nhưng nghe lại có mấy phần dịu dàng, “Mỗi ngày lên đỉnh Thương Khung thật sự là một gánh nặng với người.”

Ta quay đầu nhìn hắn, hắn vẫn nhắm mắt, nhưng khí tức đã khác với ban nãy, hắn bị ta đánh thức.

“Con không tới sư phụ có cảm thấy cô đơn không?”

Hắn không nói, ta bĩu môi: “Được rồi, ngày mai con không tới tìm người nữa.”

Rời khỏi động băng, ta lại không tìm được mà quay đầu nhìn, Mộc Tuyên một mình ngồi đó, ánh mắt trầm tĩnh dừng trên người ta. Lần này, trước khi ta quay đi, hắn đã dời mắt trước: “Về nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Hắn để lại bên tai ta một câu như vậy.

Ta đem thuốc bổ xuống núi tìm đại ma đầu, hắn vẫn yên lặng uống thuốc bổ như bình thường, ta cũng ngồi trên hòn đá nhìn hắn như bình thường, sau đó không tìm được nói: “Đại ma đầu, có phải người thích ta không?”

Đại ma đầu đang uống thuốc tựa như bị nghẹn, im lặng quay đầu nhìn ta.

“Ý ta nói người cảm nhận thử...” Ta chỉ về đỉnh Thương Lam, “Có phải hiện giờ Mộc Tuyên kia thích ta rồi không?”

Hắn nuốt thuốc: “Chắc là vậy đó.”

Ta ngây người, lòng dâng trào hơi ấm, nhưng hoàn toàn khác với cảm giác vui mừng như điên khi hoàn thành nhiệm vụ mà ta tưởng tượng lúc trước, cảm giác này tựa như tắm suối nước nóng ngày đông, khiến toàn thân đều ấm áp.

Ta ổn định cảm xúc nói: “Vậy nếu ta đòi linh kính, chắc hắn sẽ dễ dàng cho ta phải không?”

Đại ma đầu “Ừ” nhẹ một tiếng.

Có được câu khẳng định này, ta cũng không vui mừng phấn khởi như tưởng tượng, tựa như kết quả này đã trở thành kết quả ta không mong muốn, khiến ta rã rời đuối sức.

Vậy là trong tiếng nước sông chảy tí tách, ta và đại ma đầu đều im lặng.

“Rốt cuộc năm xưa tại sao ngươi nhập ma vậy?” Ta nhìn bầu trời nhẹ giọng hỏi hần, “Tại sao lại giết đồng môn hại ân sư cầu kết với Ma tộc? Rõ ràng Mộc Tuyên mà hiện giờ ta nhìn thấy... nội tâm vô cùng dịu dàng.”

Đại ma đầu im lặng rất lâu, lúc ta tưởng hần sẽ không trả lời câu hỏi của ta như lúc trước, hần bỗng lên tiếng: “Ta cũng giống ngươi.”

Ta ngẩn người, chớp mắt nhìn hần: “Giống chỗ nào?”

Ánh mắt hần dừng trên người ta, không hề khác biệt với hần của ba trăm năm trước: “Nửa người nửa ma.”

Nghe thấy đáp án này, ta nhìn hần hồi lâu mới lý giải được ý nghĩa của bốn chữ đó, sau đó bùm cái miệng đang há ra, không dám tin nhìn hần: “Ngươi... Mộc Tuyên... nửa ma?” Ta kinh ngạc chờ người, “Nhưng mà trước đó chẳng phải ngươi là đại đệ tử của phái Thương Lam, từ nhỏ lớn lên ở phái Thương Lam, sao sư phụ ngươi lại không biết...”

“Sư phụ ta biết.” Đại ma đầu nói, “Có điều người chưa từng nói với ta. Sư phụ cho ta linh kính, bắt ta luôn mang bên người, trước đây ta chỉ tưởng linh kính dồi dào linh lực, sư phụ muốn ta dựa vào nó tu hành, sau này mới biết, linh kính là linh vật sư phụ cho ta để áp chế ma khí trong người.”

Ta gãi đầu: “Khoan đã... Ta hơi rối... Ngươi nói từ từ thôi, sư phụ ngươi Trìung Tố chân nhân biết ngươi là nửa ma nhưng vẫn nhận ngươi làm đồ đệ? Trước đây ngươi không biết mình là nửa ma? Vậy từ lúc nào...”

Ta khựng lại, bỗng nhớ ra hôm đó, trong trận chiến Tĩnh sơn, Mộc Tuyên và hắc y nhân Ma tộc đã nói với nhau mấy câu, sau đó hần bèn đi theo người đó...

“Vào lúc đó ngươi đã biết mình là nửa ma sao?”

Đại ma đầu ngẫm thừa nhận.

“Mẹ ta là hảo hữu thâm giao của sư phụ, bà ấy sinh ra ta không bao lâu thì lìa đời, nhờ sư phụ chăm sóc cho ta, sư phụ đón ta về phái Thương Lam, để ta không bị phân biệt đối xử, sư phụ đã che giấu thân phận ta, bao gồm cả với ta. Thuật pháp người truyền dạy cho ta, linh kính người ban cho ta, tất cả đều để áp chế ma khí, nên ta chưa từng phát giác mình khác với người thường.”

“Ba trăm năm trước, trong chuyến đi Tĩnh sơn, lúc Thủ lĩnh Thạch Lệ của Ma tộc Phù sơn giao đấu với ta đã phát giác ra ma khí trong người ta, nhận ra ta là người tộc đó, hần lấy thân phận của ta làm mồi, dụ ta rời khỏi Tĩnh sơn, khiến trong trận đó, các đệ tử Thương Lam không ai sống sót trở về.”

Ta kinh ngạc. Thì ra lúc đó, đệ tử phái Thương Lam đều...

Bao gồm nữ đệ tử thoa thuốc cho ta, còn có Mộc Ngọc...

Ta không dám tưởng tượng khoảnh khắc khi Mộc Tuyên trở về, nhìn thấy thi thể đồng môn, hần sẽ có tâm trạng thế nào. Ta ngược mắt nhìn đại ma đầu, sắc mặt hần vẫn vô cùng lạnh nhạt, tựa như đang kể chuyện của người khác.

“Sau đó ta một mình trở về Thương Lam, Tiên tôn giam ta trên đỉnh Thương Khung. Lúc đó ta mới nghe sư phụ nói, phụ thân ta là Tiên vương của Ma tộc Phù sơn, ông ấy cũng sớm lìa trần như mẹ ta. Sư phụ biết thân phận của ta không thể che giấu được nữa, trong lúc người định công cáo thiên hạ, Thạch Lệ lại vu oan ta cầu kết Ma tộc tàn hại đồng môn trước, rồi dùng kế giết hại ân sư của ta, khiến người đời đều hiềm lăm ta, lòng ta phẫn hận, cuối cùng dọa vào ma đạo. Ta muốn tìm Thạch Lệ, nhưng chưa kịp giết hần đã bị phong ấn dưới đáy hồ Linh Kính.”

Vốn vẹn mấy lời đã khơi gợi quá khứ của hần, khơi gợi cuộc đời bất lực và phẫn hận hần đã một mình bước qua.

“Bởi vậy ngươi bị thương nặng thế này, tẩm máu Ma tộc Phù sơn là vì không muốn Mộc Tuyên trải qua những chuyện này sao?”

Đại ma đầu gật đầu: “Ta đã giết Thạch Lệ.” Hần nói, nhưng không hề có niềm vui khi chính tay giết chết kẻ thù, thậm chí không hề thấy cảm xúc chấn động.

Nghĩ cũng phải...

Dù sao hắn cũng chỉ quấy nhiễu cuộc đời của một “Mộc Tuyên” khác, còn bản thân đã đã từng trải qua những chuyện này, từng trải nghiệm nỗi tuyệt vọng không cam đo, cho dù trở về ba trăm năm sau, trong thời gian của hắn, kẻ thù của hắn vẫn còn, hắn vẫn phải đối diện với tàn cuộc, không hề thay đổi.

“Ta không cần ở lại đây nữa.” Đại ma đầu bổng nói, “Chờ hắn ra khỏi đỉnh Thương Khung, vết thương của ta chắc cũng lành rồi, có thể khởi động linh kính trở về, lúc đó người đòi linh kính chắc hắn sẽ cho người.” Đại ma đầu khựng lại, “Thời gian này... hãy cố gắng thêm chút nữa.”

“Ta cố gắng lắm rồi.” Ta ôm đầu, “Cố gắng đến mức bản thân cũng sa vào rồi.”

Đại ma đầu nghe vậy, im lặng không nói.

Hôm sau ta vẫn đến đỉnh Thương Khung như thường lệ, thấy ta, Mộc Tuyên khẽ chau mày. Ta vờ như không nhìn thấy, đi thẳng tới ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Chẳng phải nói hôm nay không đến sao?”

“Hôm qua con nói hôm nay không đến tìm sư phụ, không nói hôm nay không đến.” Ta ôm gối ngồi tựa vào tường, “Con không đến tìm sư phụ, con chỉ muốn đến ngồi đây thôi.”

Mộc Tuyên hết lời.

Đại ma đầu nói Trừng Tổ chân nhân đã cho Mộc Tuyên biết thân thế của mình, cuối cùng ta cũng hiểu tại sao mấy ngày nay vẻ mặt của Mộc Tuyên lại lạnh lẽo tiêu điều như vậy.

Từ nhỏ hắn đã là đại đệ tử phái Thương Lam, hào quang đầy mình, bổng có một ngày biết mình là nửa ma bị người đời khinh bỉ, ta thật sự lĩnh hội sâu sắc thân phận này khó xử dường nào, nhưng dù sao ta cũng khác với Mộc Tuyên, từ nhỏ ta đã tiếp nhận sự thật này, không như hắn, phải trải qua đau khổ thế giới quan bị hủy hoại.

Lúc này chắc không ai có thể giải trừ đau khổ của hắn, nhưng có người ở bên hắn còn hơn để hắn một mình suy nghĩ lung tung.

“Hôm ta gặp người, núi Thương Lam đích thực có một đoàn người đang truy sát một người, nhưng người bị truy sát là một thiếu niên, không hề liên quan đến người. Ta từng điều tra bối cảnh của người, nhưng chẳng có thu hoạch gì.” Mộc Tuyên bổng nói, ta không biết tại sao hắn đột nhiên nói chuyện này, chỉ im lặng lắng nghe, “Rốt cuộc người là ai?”

Gương mặt hắn gần trong gang tấc, trong đôi mắt sâu thẳm toàn là bóng dáng ta: “Rốt cuộc người muốn gì?”

Con muốn linh kính.

“Người nói đi, không cần phí tâm cơ nữa, có lẽ ta sẽ cho người.”

Con muốn linh kính.

Ta muốn thành thật đối diện với Mộc Tuyên, không muốn lừa gạt hắn nữa. Vậy là giọng ta thốt ra từ môi mình một cách rõ ràng.

“Con muốn người.”

Thanh âm vang vọng trong động rồi chìm xuống.

Mộc Tuyên ngẩng người nhìn ta, trong đôi mắt hắn, ta nhìn thấy mình cũng đang ngơ ngẩn.

Ta đã nói gì vậy...

Hình như ta buột miệng nói ra những gì mình thật sự mong muốn trong lòng rồi.

“Bởi vậy để đạt được mục đích này, người... bái ta... làm sư phụ?” Ta trong mắt Mộc Tuyên vẫn đang trong trạng thái ngơ ngác, ta há miệng muốn giải thích, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì cả, chỉ thấy Mộc Tuyên nghiêng mặt, nhẹ giọng nói: “Đúng là đại nghịch bất đạo.”

Giọng hần hình như hàm chứa ý cười.

Ta đáp ứng: “Tóm lại con sẽ không hại người...”

Nói xong lời này, ta đột nhiên chột dạ, thật ra cũng không phải ta không hại hần, linh kính trấn áp ma khí trên người hần, ta lấy mất linh kính, ma khí trên người Mộc Tuyên sẽ bớt bị khống chế, tuy nửa người nửa ma bình thường không dễ bị ai phát giác, nhưng phái Thương Lam dù sao cũng là chốn tu tiên, nếu có sự cố gì cần Mộc Tuyên dốc sức sử dụng pháp lực, không có linh kính chắc chắn sẽ hại thân phận của hần bại lộ.

“Ừ.” Nghe Mộc Tuyên đáp, ta lại càng chột dạ hơn.

17. Q.2 - Chương 10

Cuối cùng vết thương trên người đại ma đầu cũng khỏi, thời gian cũng ba tháng trôi qua, hôm nay là ngày Mộc Tuyên ra khỏi đỉnh Thương Khung, các đệ tử phái Thương Lam đều rất vui mừng, lúc ta theo Mộc Tuyên trở về tiểu viện trên đỉnh núi, có rất nhiều người chào hỏi Mộc Tuyên, so với thái độ tôn kính khách sáo lúc trước, hiện giờ trong xưng hô đã thân mật hơn nhiều.

Mộc Tuyên cảm thấy không tự nhiên, nhưng ta rất vui: “Mấy quyển sổ phát đi có tác dụng rồi.”

Mộc Tuyên nhìn ta: “Sổ gì?”

“Con và Mộc Ngọc sư thúc cùng nhau viết một tuyển tập Chuyện thường ngày của đại sư huynh, theo manh mối của Mộc Ngọc sư thúc, con ghi lại rất nhiều chuyện cười của sư phụ, phá vỡ hình tượng đại sư huynh cao vòi vọi của người, kéo người xuống khỏi thần đàn người kế ngôi Tôn giả. Mọi người xem xong, lúc nhìn thấy người lại nghĩ đến những chuyện cười đó, đương nhiên sẽ không thấy xa cách nữa.”

Mộc Tuyên im lặng.

Chiều hôm đó, lúc ta chuẩn bị tiệc tẩy trần cho Mộc Tuyên trong sân, nghe nói toàn bộ đệ tử phái Thương Lam đều đến hậu sơn xem Mộc Tuyên và Mộc Ngọc tỉ kiếm, Mộc Ngọc bị đánh phải ngự kiếm chạy mất.

Đến tối, tiểu viện của Mộc Tuyên yên tĩnh trở lại, ta bày ra một bàn tiệc tẩy trần phong phú.

Ta chỉ từng món ăn trong đĩa đếm cho Mộc Tuyên thấy, món nào cũng do ta nghe ngóng từ chỗ đại ma đầu. Ta kể tên xong, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt Mộc Tuyên, cười rạng rỡ: “Sư phụ, có thích không?”

Hần ngồi xuống, gấp một miếng rau bỏ vào miệng, sau đó thản nhiên nói: “Nhằm muối thành đường rồi.”

“Hả!” Ta kinh ngạc, “Không thể nào.” Trước khi bưng thức ăn lên rõ ràng ta đã thử rồi mà. Ta lấy dưa, đang định gấp thức ăn, Mộc Tuyên bỗng vòng tay qua cổ ta, kéo ta về phía trước, môi chạm với môi ta, rau trong miệng hần trở thành rau trong miệng ta.

Hần điềm tĩnh rời đi, sau đó chùi khóe miệng ta: “Có phải là ngọt không?”

Rau nghiền lại trong cổ, nhất thời ta thật sự không phân được rốt buộc mình đã bỏ muối hay đường.

Hần vỗ vỗ đầu ta: “Đạo hạnh thế này mà dám ngông cuồng muốn đòi vi sư à? Phải cố gắng thêm nữa.”

Dáng vẻ hần nói lời này thật sự giống hệt đại ma đầu, nhưng mà... vốn dĩ họ là cùng một người mà.

Nghĩ tới đại ma đầu, ta cố ép mình bình tĩnh lại, đại ma đầu phải quay về, ta cũng phải quay về, vì phái Thương Lam ba trăm năm sau sắp xử quyết một người của Ma tộc. Người đó là cha ta, lúc đầu ta trộm chìa khóa nhà lao giam cha ta, bị đệ tử phái Thương Lam phát hiện, trong lúc hoảng loạn mới nhảy xuống hồ Linh Kính.

Những chuyện khác ta có thể mơ hồ, duy chỉ có chuyện này, ta vô cùng rõ ràng và kiên trì.

Ta mang tâm trạng phức tạp ăn hết bữa tiệc tẩy trần này, ta nói với Mộc Tuyên: “Sư phụ, con nấu nước cho người trong phòng rồi đó.”

Mộc Tuyên gật đầu, quay về phòng tắm, trong phòng có chần một bức bình phong, Mộc Tuyên cởi y phục ra đặt trong chậu bên cạnh, ta vào phòng, gọi một tiếng: “Sư phụ, con lấy y phục người thay ra đi giặt nhé.”

Hắn đồng ý, vậy là ta lấy y phục hắn, không hề bất ngờ, ta nhìn thấy linh kính trong y phục hắn thay ra: “Sư phụ, sao người lại đem kính theo bên người vậy? Kính của người đẹp quá. Cho con mượn chơi ít ngày được không?” Lời này chỉ là khách sáo, đương nhiên ta không định dùng lý do này lừa lấy linh kính đi, dù sao Mộc Tuyên đã biết thân phận của hắn, hắn đương nhiên cũng biết tính quan trọng của linh kính đối với mình, hắn đâu dễ dàng cho ta như vậy...

“Lấy đi đi.”

Sau bình phong truyền đến giọng Mộc Tuyên, khiến ta cảm thấy khoảnh khắc này hình như mình nghe nhầm.

“Kính này... cho con sao?”

“Thích thì lấy chơi đi.”

Ta im lặng một hồi, nghiêng răng quyết tâm, thu dọn y phục của Mộc Tuyên, lấy linh kính ra ngoài, trong phòng vẫn còn tiếng Mộc Tuyên đang tắm. Ta cảm thấy hình như mình không còn sức lực ở lại đây thêm nữa, ta một mạch chạy đến hậu sơn, ta và đại ma đầu đã hẹn sau khi lấy được linh kính sẽ hội hợp bên tảng đá ở suối nước lạnh.

Đêm nay ánh trăng vàng vạc, từ xa ta đã thấy bóng dáng đại ma đầu, ta hươ hươ linh kính trong tay với hắn: “Ta lấy được rồi.”

Đại ma đầu vẫn ra vẻ nghiêm túc như thường ngày, im lặng không nói, nhưng lúc ta cách hắn chừng năm bước, hắn bỗng cong tay thành trảo, ta chỉ cảm giác có một lực hút mạnh ập đến, kéo đi linh kính trong tay ta!

Ta ngây ra, lúc bừng tỉnh lại, linh kính đã ở trong tay đại ma đầu.

Ta ngơ ngác: “Người vội gì chứ...”

Đại ma đầu lui lại một bước, nhảy lên phía trên dòng suối, dưới chân hắn bùng lên ánh sáng trập pháp, ta cả kinh: “Đại ma đầu! Người muốn làm gì?”

“Ba trăm năm sau loạn lắm.” Đại ma đầu nói, “Người ở lại đây đi.”

Ta không dám tin tưởng hắn: “Người có ý gì...” Chưa chờ ta nói hết, ngón tay đại ma đầu lóe lên ánh sáng, một lực đạo mạnh mẽ đập lên vai ta đẩy ta ra xa ba trượng. Đau đến mức khiến ta không đứng dậy nổi.

“Người hãy coi như ta ích kỷ, muốn ình một cuộc đời khác đi...”

“Muốn ình một cuộc đời khác thì để ta lại làm gì! Ta còn phải về cứu cha ta nữa!”

Ta nghiêng răng nhịn đau, giãy dụa bò về phía trước, muốn nhào vào trong trận pháp, nhưng ánh sáng của trận pháp ngày càng mạnh, khiến ta không nhìn thấy bóng đại ma đầu bên trong nữa.

“Ta sẽ cứu cha người.” Đây là câu cuối cùng ta nghe đại ma đầu nói với mình.

Ánh sáng biến mất, hậu sơn hoàn toàn yên tĩnh lại.

Hắn quay về mất rồi, vút lại mình ta ở ba trăm năm trước...

Cơn đau trên vai ngày càng ghê gớm, đau đến mức khiến ta uất ức. Ngoài uất ức, đáy lòng ta còn dần dần dâng lên nỗi hoảng hốt bất an không biết phải làm sao.

Ta và đại ma đầu cùng đến thế giới này, tuy có lúc cũng không thấy bóng dáng hắn đâu, nhưng dù sao ta cũng biết thế giới này không chỉ có mình ta là khách tha hương, ta tin tưởng hắn, thậm chí dựa dẫm vào hắn.

Nhưng hiện giờ hắn đã phản bội ta, biến mất tăm mắt tích, và cũng không bao giờ quay lại nữa...

Mắt thấm ướt, ta chùi bừa một cái, nước mắt lại như báo thù mà càng chảy nhiều hơn.

Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu hoảng hốt của Mộc Ngọc: “Sao ở đây ma khí nặng quá vậy... Tiểu sư diệt, sao ngươi lại ở đây? Ngươi... ngươi làm sao vậy?”

Ta chỉ vùi đầu khóc.

Mộc Ngọc giật thót, liên tiếp hỏi ta bị làm sao. Ta nằm luôn xuống đất, ôm ngực khóc thật to không chút kiêng dè. Gào khóc một hồi, tựa như ta nghe Mộc Ngọc bắt lặc nói với một người khác: “Sư huynh, đồ đệ của huynh điên rồi.”

“Làm sao vậy?” Một bàn tay ấm nóng đỡ lưng ta, trong nước mắt nhạt nhòa, ta nhìn thấy gương mặt Mộc Tuyên đang chau mày, hiện giờ gương mặt này thật sự khiến ta vừa phần hận lại vừa áy náy, ta vùi đầu vào ngực hắn, tiếp tục khóc lớn.

Hắn gỡ cánh tay đang ôm vai của ta: “Bị thương nặng không?”

“Kính... kính mất rồi.”

Mộc Tuyên ôm lấy ta, tay vỗ nhẹ lên vai ta: “Không sao.”

“Kính bị cướp đi rồi.”

“Không sao.”

“Con có lỗi với người, con có lỗi với người!”

“Đừng khóc nữa.”

“Con đã làm nhiều chuyện có lỗi với người, con... con... hu hu... Nếu con nói cho người biết, con xấu, con gạt người... rất nhiều chuyện... người cũng đừng giết con, tốt nhất là cũng đừng ghét con... Con sẽ đau lòng lắm...”

Ta khóc đến nấc cụt, vậy là Mộc Tuyên không ngừng vỗ vai ta như dỗ dành trẻ con, giọng dịu dàng nói: “Ta không ghét con.”

Ta nghe mà ngây ra, rõ ràng Mộc Ngọc sau lưng cũng ngây ra: “Sư... sư huynh... Vừa rồi là huynh nói đó sao?”

Mộc Tuyên quay đầu nói với Mộc Ngọc: “Đệ về trước đi.”

Mộc Ngọc hiển nhiên không muốn đi, nhưng dưới ánh mắt lườm liếc của Mộc Tuyên, hắn chỉ đành không cam lòng vừa ngoái lại vừa đi xa dần.

Mộc Tuyên yên lặng ngồi bên ta một hồi, chờ ta hơi bình tĩnh lại, hắn nói: “Chờ ít ngày nữa, ta sẽ thỉnh cầu sư phụ công bố thân thể của ta, lúc đó ta sẽ trả kiếm rồi nói.”

Ta ngây ra, Mộc Tuyên... hắn đang nhắc đến thân thể mình với ta sao? Theo lý thì hắn đâu biết ta đã biết thân thể của hắn chứ.

“Ta biết người lấy đi linh kính là ai, cùng ở trong không gian này, hắn có thể cảm giác được ta, ta đương nhiên cũng có thể cảm giác được hắn.”

Ta đỡ ra.

“Kể từ chuyến đi Tĩnh sơn, ký ức thuộc về hắn đã bắt đầu xuất hiện trong đầu ta. Những lời các người nói, những chuyện các người thương lượng, ta đều biết hết.”

Chả... chẳng trách ta có thể dễ dàng lấy kính đi như vậy!

Nếu nói kể từ chuyến đi Tĩnh sơn, hắn đã biết sự tồn tại của đại ma đầu, vậy lúc ở đỉnh Thương Khung, cũng như đại ma đầu biết chuyện của hắn, hắn nhất định cũng biết chuyện của đại ma đầu, nhưng lại chẳng tiết lộ gì cả...

Tên Mộc Tuyên này đúng là... bậc thầy diễn xuất!

“Đa tạ con.” Ba chữ này xuất hiện quá đột ngột, ta bất giác thất thần nhìn hắn, nghe hắn nói, “Đa tạ con đã làm nhiều việc vì ta.” Hắn khựng lại, “Hắn để con lại bên ta, sau này... con hãy ở bên ta nhé.”

Ta nhìn hắn hồi lâu: “Nếu không con còn đi đâu được nữa... Ở đây con chẳng quen ai hết.” Ta nhếch môi, lại bắt đầu muốn khóc.

Mộc Tuyên bật cười, xoa đầu ta: “Vậy hãy ở bên ta đi. Mãi mãi ở bên ta.”

18. Q.2 - Chương 11: Vĩ Thanh

Mộc Tuyên công bố thân thế của mình, đệ tử phái Thương Lam âm ỉ một phen, hắn trả lại Hề Phong kiếm cho ân sư, cùng ta xuống núi.

Ngang qua con đường nhỏ lần đầu gặp Mộc Tuyên hôm đó, ta đảo mắt: “Tại sao lúc đó con thoi thóp nằm ở đây, người không động lòng trắc ẩn với con như đại ma đầu nói?”

Mộc Tuyên liếc ta: “Nếu thật sự là người sắp chết đói, mắt đâu thể nào lóe tinh quang nhìn ta, ánh mắt con cứ như là...”

“Cứ như là gì?”

Mộc Tuyên cười nhẹ: “Cứ như muốn ăn thịt ta luôn.”

“...”

_____Hoàn_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-phu-he-liet>